Spurgeon

Preek 11-20

Alle preken zijn met toestemming overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C. H. Spurgeon Collection.
Er zijn alleen noodzakelijke veranderingen aangebracht, zoals het corrigeren van spelfouten, wat interpunctiegebruik, hoofdlettergebruik van voornaamwoorden voor godheid en het minimaal bijwerken van een paar archaïsche woorden. De inhoud is onverkort. Aanvullende op de Bijbel gebaseerde bronnen zijn beschikbaar op www.spurgeongems.org.

HET CHRISTENDOM VAN HET VOLK

NO. 11

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
25 FEBRUARI 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Ik heb een uitverkorene uit het volk verhoogd.'
Psalm 89:19

Oorspronkelijk, daar twijfel ik niet aan, verwezen deze woorden naar David. Hij was uit het volk gekozen. Zijn afkomst was respectabel, maar niet roemrucht. Zijn familie was heilig, maar niet verheven. De namen van Jesse, Obed, Boaz en Ruth riepen geen koninklijke herinneringen op en wekten geen herinneringen op aan oude adel of glorieuze afstamming. Wat hemzelf betreft, zijn enige bezigheid was die van een herdersjongen geweest, die lammeren in zijn boezem droeg, of zachtjes de ooien met grote jongen leidde - een eenvoudige jongeling met een rechtmatige koninklijke ziel en onversaagde moed, maar toch een pleinbezoeker - een van het volk. Maar dit was geen diskwalificatie voor de kroon van Juda. In Gods oog was de afkomst van de jonge held geen belemmering voor zijn beklimming van de troon van de heilige natie, noch zal de meest trotse bewonderaar van afkomst en afstamming een woord durven inbrengen tegen de dapperheid, wijsheid en rechtvaardigheid van de regering van deze monarch van het volk!
Wij geloven niet dat Israël of Juda ooit een betere heerser heeft gehad dan David, en we durven te beweren dat de regering van de man 'uitverkoren uit het volk' in heerlijkheid de regeerperioden overtreft van hooggeboren keizers en prinsen met het bloed van een twintigtal koningen in hun aderen. Sterker nog, we zullen beweren dat de nederigheid van zijn geboorte en opvoeding hem niet onbekwaam maakte om te regeren, maar hem in hoge mate geschikter maakte voor zijn ambt en in staat stelde om de machtige taken ervan uit te voeren. Hij kon wetten maken voor de velen, want hij was een van hen - hij kon het volk regeren zoals het geregeerd moest worden, want hij was 'been van hun been' en 'vlees van hun vlees'

- hun vriend, hun broer en hun koning. In deze preek zullen we echter niet over David spreken, maar over de Heere Jezus Christus, want David, waarnaar in de tekst wordt verwezen, is een eminent type van Jezus Christus, onze Heere en Heiland, die uit het volk werd uitverkoren en van wie Zijn Vader kan zeggen: 'Ik heb een uitverkorene uit het volk verhoogd.'
Voordat ik inga op de illustratie van deze waarheid, wil ik één verklaring afleggen, zodat alle bezwaren tegen de doctrine van mijn preek vermeden kunnen worden. Onze Heiland Jezus Christus, zeg ik, werd uit de mensen gekozen, maar dit heeft alleen betrekking op Zijn mensheid. Als 'zeer God uit zeer God' werd Hij niet uit de mensen gekozen, want er was niemand buiten Hem.
Hij was de eniggeboren Zoon van Zijn Vader, 'verwekt van de Vader vóór alle werelden.' Hij was Gods gelijke, mede-equivalent en mede-eeuwig, dus als we het hebben over Jezus als uitverkorene uit de mensen, moeten we het over Hem hebben als mens. Ik denk dat we te veel de echte mensheid van onze Verlosser vergeten, want een man was Hij in alle opzichten, en ik zing graag,

'Er was een Man, een echte Man,
die eens op Golgotha stierf.'

Hij was niet mens en God vermengd - de twee naturen werden niet verward - Hij was God zelf, zonder de vermindering van Zijn essentie of eigenschappen. En Hij was evenzeer, waarachtig en waarachtig, mens. Het is *als een mens* dat ik vanmorgen over Jezus spreek, en het verheugt mijn hart als ik de menselijke kant van dat glorieuze wonder van de incarnatie kan zien, en met Jezus Christus kan omgaan als mijn broeder, bewoner van dezelfde sterfelijkheid, worstelend met dezelfde pijnen en kwalen, metgezel in de mars van het leven, en voor een korte tijd een medeslaper in de koude kamer van de dood.
Er wordt over drie dingen gesproken in de tekst. Ten eerste, Christus' afkomst - Hij was een van de mensen. Ten tweede, Zijn uitverkiezing - Hij was uitverkoren uit het volk. En ten derde, Christus' verhoging - Hij werd verhoogd. Jullie zien dat ik drie woorden heb gekozen die allemaal met de letter E beginnen, *(red. alleen in het engels)* om jullie geheugen te verlichten, zodat jullie in staat zullen zijn om ze beter te onthouden - afkomst, uitverkiezing, verhoging.

I. We zullen beginnen met de AFKOMST van onze Heiland.
We hebben deze week en de afgelopen weken veel klachten in de kranten gehad over *de families*. We worden geregeerd - en volgens de vaste overtuiging van velen van ons, worden we heel slecht geregeerd - door bepaalde aristocratische families. We worden niet geregeerd door mannen die uit het volk gekozen zijn, zoals zou moeten. En dit is een fundamentele fout in onze regering - dat onze heersers, zelfs als ze *door* ons gekozen zijn, bijna nooit *uit* ons gekozen kunnen worden.
Families, waar zeker geen sprake is van een monopolie op intelligentie of voorzichtigheid, lijken een patent te hebben op promotie. Terwijl een man, een gewone man, een handelaar, hoe verstandig ook, niet kan opklimmen tot de regering. Ik ben geen politicus en ik sta op het punt om geen politieke preek te houden, maar ik moet mijn sympathie met het volk uitspreken en mijn blijdschap dat wij, als christenen, geregeerd worden door 'iemand die uit het volk is gekozen'.
Jezus Christus is de man van het volk. Hij is de vriend van het volk - ja, één van hen. Hoewel Hij hoog op de troon van Zijn Vader zit, was Hij 'een uitverkorene uit het volk'. Christus moet niet de Christus van de aristocraat genoemd worden, Hij is niet de Christus van de adel, Hij is niet de Christus van de koning. Maar Hij is 'een uitverkorene uit het volk.' Het is deze gedachte die de harten van de mensen opvrolijkt en hun zielen in eenheid zou moeten verbinden met Christus en de heilige godsdienst waarvan Hij de Auteur en Voleinder is. Laten we nu deze wig van goud tot blad slaan en het waarheidsgehalte ervan nauwkeurig onderzoeken.
Christus was door Zijn *geboorte* één van de mensen. Het is waar dat Hij uit een koninklijke familie werd geboren. Maria en Jozef waren beiden afstammelingen van een koninklijk geslacht, maar de heerlijkheid was verdwenen. Een vreemdeling zat op de troon van Juda, terwijl de wettige erfgenaam de hamer en de dissel vasthield.
Let goed op de plaats van Zijn geboorte. Geboren in een stal - gewiegd in een kribbe waar de gehoornde ossen voederden - Zijn enige bed was hun voer en Zijn slaap werd vaak verbroken door hun gesnik. Hij mocht dan wel een prins van geboorte zijn, maar Hij had zeker geen prinselijk gevolg om Hem te dienen. Hij was niet gekleed in purperen gewaden, noch gewikkeld in geborduurde kleding. De zalen van koningen werden niet door Zijn voeten betreden. De marmeren paleizen van monarchen werden niet geëerd door Zijn kinderlijke glimlach.

Let op de bezoekers die rond Zijn wieg kwamen. De herders kwamen als eersten. We vinden nooit dat ze de weg kwijt waren. Nee, God leidt de herders en Hij leidde ook de wijzen, maar zij raakten de weg kwijt. Het gebeurt vaak dat herders Christus vinden, terwijl wijzen Hem missen. Maar hoe dan ook, ze kwamen allebei, de magiërs en de herders - ze knielden allebei rond die kribbe, om ons te laten zien dat Christus de Christus van alle mensen was - dat Hij niet alleen de Christus van de magiërs was, maar dat Hij ook de Christus van de herders was - dat Hij niet alleen de Verlosser van de boerenherder was, maar ook de Verlosser van de geleerden, want:

'Niemand wordt van hier uitgesloten,
behalve zij die zichzelf uitsluiten;
welkom de geleerden en beleefden,
de onwetenden en onbeleefden.'

In Zijn geboorte was Hij één van de mensen. Hij werd niet geboren in een dichtbevolkte stad, maar in het obscure dorp Bethlehem, 'het huis van brood'. De Zoon des mensen maakte Zijn komst, onopgemerkt door pompeuze voorbereidingen en onaangekondigd door het geblaas van hoofse trompetten.
Ook zijn *opvoeding* vraagt onze aandacht. Hij werd niet zoals Mozes uit de borst van zijn moeder gehaald om opgeleid te worden in de zalen van een vorst. Hij werd niet opgevoed met al die geaffecteerde airs die worden gegeven aan personen die gouden lepels in hun mond hebben bij hun geboorte. Hij werd niet opgevoed als heerschap, om met minachting naar iedereen te kijken.
Maar omdat Zijn vader timmerman was, werkte Hij ongetwijfeld in de werkplaats van Zijn vader. 'Een geschikte plaats,' zegt een vreemde schrijver, 'voor Jezus, want Hij moest een ladder maken die van de aarde naar de hemel zou reiken. En waarom zou Hij niet de zoon van een timmerman zijn?' Hij kende heel goed de vloek van Adam: 'In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten.' Als je het heilige kind Jezus had gezien, had je niets gezien dat Hem van andere kinderen onderscheidde, behalve die ongeschonden reinheid die in Zijn gelaat rustte.
Toen onze Heere *het openbare leven* inging, was Hij nog steeds dezelfde. Wat was Zijn rang? Had Hij zich gehuld in scharlaken en purper? Nee, Hij droeg het eenvoudige gewaad van een boer, dat gewaad 'zonder naad

van boven naar beneden', één eenvoudig stuk stof, zonder versiering of borduursel.
Verbleef Hij in staat en maakte Hij een prachtige show tijdens Zijn reis door Judea? Nee. Hij zwoegde Zijn vermoeide weg en ging zitten op de stoeprand van de put van Sychar. Hij was net als anderen, een arm man. Hij had geen hovelingen om Zich heen. Hij had vissers als metgezellen.
En als Hij sprak, sprak Hij dan met gladde en vette woorden? Liep Hij met sierlijke voetstappen, zoals de koning van Amalek? Nee, Hij sprak vaak als de ruwe Elia. Hij sprak wat Hij bedoelde en Hij meende wat Hij zei. Hij sprak tot de mensen als de man van het volk. Hij kromp nooit ineen voor grote mannen. Hij wist niet wat het was om te buigen of te bukken, maar Hij stond en riep: 'Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, huichelaars! Wee u, witgekalkte graven.' Hij spaarde geen enkele klasse van zondaars, rang en stand maakten voor Hem geen verschil. Hij sprak dezelfde waarheden uit tegen de rijke mannen van het Sanhedrin, als tegen de zwoegende boeren van Galilea. Hij was 'één van het volk.'
Let op Zijn *doctrine*. Jezus Christus was één van de mensen in Zijn doctrine. Zijn Evangelie was nooit het Evangelie van de filosoof, want het is niet ingewikkeld genoeg. Het wil niet begraven worden in moeilijke woorden en technische zinnen. Het is zo eenvoudig dat hij die kan spellen: 'Wie gelooft en gedoopt wordt, zal behouden worden', er een reddende kennis van kan hebben.
Vandaar dat wereldwijze mensen de wetenschap van de waarheid verachten en spottend zeggen: 'Waarom, zelfs een smid kan tegenwoordig prediken en mannen die aan de ploegstaart hebben gezeten kunnen predikers worden,' terwijl priesterkunst eist: 'Welk recht hebben zij om zoiets te doen, ongeoorloofd door ons?' Oh! Trieste zaak, dat de waarheid van het Evangelie moet worden geminacht vanwege haar eenvoud en dat mijn Meester moet worden veracht omdat Hij niet exclusief wil zijn - niet gemonopoliseerd wil worden door mannen met talent en ervaring. Jezus is de Christus van de onwetende net zo goed als de Christus van de geleerde, want Hij heeft gekozen voor 'de onedele dingen van de wereld en de dingen die veracht worden'.
Hoezeer ik ook van ware wetenschap en echt onderwijs houd, toch betreur ik het dat onze predikanten het Woord van God zo verdunnen met filosofie, dat ze intellectuele predikers willen zijn en modelpreken houden, die goed geschikt zijn voor een zaal vol studenten en theologieprofessoren, maar waar de massa niets aan heeft, omdat ze geen eenvoud,

warmte, ernst of zelfs maar degelijke evangeliematerie bevatten.
Ik vrees dat onze universitaire opleiding slechts een schrale aanwinst is voor onze kerken, omdat het vaak dient om de sympathieën van de jongeman van het volk af te leiden en hem te koppelen aan *de weinigen*, de intellectuelen en de rijken van de kerk. Het is goed om een medeburger te zijn in de republiek der letteren, maar het is veel beter om een bekwame bedienaar te zijn van het koninkrijk der hemelen. Het is goed om, net als sommige grote geesten, in staat te zijn om de machtigen aan te trekken, maar de meer nuttige man zal nog steeds hij zijn die, net als Whitefield, 'markttaal' gebruikt, want het is een triest feit dat hoge plaatsen en het Evangelie zelden goed samengaan.
En bovendien moet men weten dat de leer van Christus de leer van het volk is. Het was niet bedoeld als het Evangelie van een kaste, een kliek of een bepaalde klasse van de gemeenschap. Het verbond der genade is niet bestemd voor mensen van één bepaalde rang, maar er zijn er van alle soorten in opgenomen. Van de rijken waren er enkelen die Jezus in Zijn eigen tijd volgden, en zo is het ook nu. Maria, Martha en Lazarus waren welgesteld, en er was de vrouw van de rentmeester van Herodes, met nog meer mensen van adel.
Dit waren er echter maar een paar, Zijn gemeente bestond uit de lagere standen - de massa - de menigte. 'Het gewone volk hoorde hem graag.' En Zijn leer was er een die geen onderscheid toeliet, maar die alle mensen als zondaars van nature gelijk stelde in de ogen van God.
Eén is uw Vader, 'Eén is uw Meester, Christus en gij zijt allen broeders.' Dit waren woorden die Hij Zijn discipelen leerde, terwijl Hij in Zijn eigen persoon de spiegel van nederigheid was en Zichzelf bewees als de vriend van de arme zonen van de aarde en de minnaar van de mensheid.
O jullie pure trots! O jij die de armen zelfs met je witte handschoenen niet kunt aanraken! Ah! jullie met jullie mijters en kromstaven. Ah! jullie met jullie kathedralen en prachtige ornamenten. Dit is de man die jullie Meester noemen - de Christus van het volk - één van het volk! En toch kijken jullie met minachting neer op de mensen - jullie verachten hen.
Wat zijn dat volgens jou? *De gewone kudde, de menigte*. Weg met jullie! Noem jezelf niet langer de dienaren van Christus. Hoe kunt u dat zijn, tenzij u, afstammend van uw pracht en uw waardigheid, onder de armen komt en hen bezoekt - u onder onze krioelende bevolking wandelt en hen het Evangelie van Christus Jezus predikt?
Geloven we dat jullie afstammelingen zijn van de vissers? Ah! Pas als

jullie je grootsheid afleggen en net als de vissers de mensen van het volk worden, en tot het volk prediken, tot het volk spreken, in plaats van op jullie prachtige zetels te leunen en jezelf rijk te maken ten koste van jullie meervoud!
De dienaren van Christus zouden de vrienden van de mensheid in het algemeen moeten zijn, en zich herinneren dat hun Meester de Christus van de mensen was. Verheugt u! Verheugt u! Jullie menigten. Verheugt u! Verheugt u, want Christus was één van de mensen.

II. Ons tweede punt was UITVERKOREN
God zegt: 'Ik heb één uitverkorene uit het volk verhoogd.' Jezus Christus was uitverkoren. Op de een of andere manier zal die lelijke doctrine van uitverkiezing naar buiten komen. O, er zijn er die, zodra ze dat woord 'uitverkiezing' horen, hun handen op hun voorhoofd leggen en mompelen: 'Ik zal wachten tot die zin voorbij is. Er zal misschien iets zijn wat ik leuker vind.'
Anderen zeggen: 'Ik zal daar nooit meer naartoe gaan. De man is een hypercalvinist.' Maar de man is geen hypercalvinist, de man zei wat er in zijn Bijbel stond, dat is alles. Hij is een christen en je hebt geen recht om hem zo te noemen, als het al een slechte naam is, want we deinzen er nooit voor terug hoe mensen ons ook noemen.
Hier staat: 'een uitverkorene uit het volk.' Wat betekent dat anders dan dat Jezus Christus is uitverkoren? Degenen die niet willen geloven dat de erfgenamen van de hemel uitverkoren waren, kunnen de waarheid die in dit vers wordt verkondigd - dat Jezus Christus het onderwerp van uitverkiezing is, dat Zijn Vader Hem uitverkoos en dat Hij Hem uit de mensen koos - niet ontkennen.
Als mens werd Hij uit het volk gekozen om de Redder en Christus van het volk te zijn. En laten we nu onze gedachten verzamelen en proberen de transcendente wijsheid van Gods keuze te ontdekken. Uitverkiezing is geen blinde zaak. God kiest soeverein, maar Hij kiest altijd wijs. Er is altijd een geheime reden voor Zijn keuze van een bepaald individu, ook al ligt die reden niet in onszelf of in onze eigen verdiensten, toch is er altijd een geheime oorzaak die veel verder weg ligt dan het doen en laten van het schepsel. Een machtige reden die alleen Hijzelf kent. In het geval van Jezus zijn de motieven duidelijk en zonder de pretentie te hebben de kabinetsraad van JEHOVAH binnen te treden, kunnen we ze ontdekken.
1. Ten eerste zien we dat *gerechtigheid daardoor volledig wordt bevredigd* door

de keuze van één uit het volk. Stel je voor dat God een engel had uitgekozen om onze zonden te verzoenen - stel je voor dat een engel in staat zou zijn om die enorme hoeveelheid lijden en pijn te dragen die nodig was voor onze verzoening. Maar nadat de engel alles had gedaan, zou de gerechtigheid nooit tevreden zijn geweest, om deze ene simpele reden, dat de wet verklaart: 'De ziel die zondigt, zal sterven.'

Nu, *de mens* zondigt en daarom moet *de mens* sterven. De rechtvaardigheid vereiste dat, zoals door de mens de dood kwam, door de mens ook de opstanding en het leven zouden komen. De wet eiste dat, omdat de mens de zondaar was, de mens het slachtoffer moest zijn - dat, zoals in Adam allen stierven, zo ook in een andere Adam allen levend moesten worden gemaakt. Daarom was het noodzakelijk dat Jezus Christus uit de mensen werd gekozen.

Want als die stralende engel bij de troon, die verheven Gabriël, zijn pracht en praal terzijde had gelegd, was afgedaald naar onze aarde, pijn had geleden, kwellingen had doorstaan, het grafgewelf was binnengegaan en een ellendig bestaan had gekreund in een uiterste wee, dan zou hij na *dat* alles de onbuigzame rechtvaardigheid niet tevreden hebben gesteld, want er wordt gezegd: een mens moet sterven en anders wordt het vonnis niet uitgevoerd.

2. Maar er is nog een reden waarom Jezus Christus uit de mensen werd gekozen. Het is omdat *daardoor het hele ras eer ontvangt*. Weet je dat ik geen engel zou zijn als Gabriël mij zou vragen? Als hij me zou vragen om van plaats te ruilen, zou ik dat niet doen. Ik zou zoveel verliezen door de ruil en hij zou zoveel winnen.

Hoewel ik arm, zwak en waardeloos ben, ben ik toch een mens, en omdat ik een mens ben, heeft het mens-zijn een waardigheid - een waardigheid die ik op een dag verloor in de tuin van de zondeval, maar die ik terugkreeg in de tuin van de wederopstanding. Het is een feit dat een mens groter is dan een engel - dat in de hemel de mensheid dichter bij de troon staat dan het engelenbestaan.

In het boek Openbaring lees je dat de vier-en-twintig oudsten rondom de troon stonden, en in de buitenste cirkel stonden de engelen. De oudsten, die de vertegenwoordigers van de hele kerk zijn, werden geëerd met een grotere nabijheid tot God dan de dienende geesten. De mens - de uitverkoren mens - is het grootste wezen in het universum, behalve God.

Daar zit een mens - kijk, aan Gods rechterhand, stralend van glorie, daar zit een mens! Vraag me wie de Voorzienigheid regeert en haar vreselijk

mysterieuze machinerie bestuurt. Ik zeg je dat het een man is - de man Christus Jezus. Vraag me wie de afgelopen maand de rivieren heeft vastgebonden in ijsketens en wie ze nu heeft bevrijd van de ketenen van de winter: ik zeg je dat een man dat heeft gedaan - Christus.
Vraag mij wie er zal komen om de aarde te oordelen in gerechtigheid en ik zeg een man. Een echte, waarachtige man zal de weegschaal van het oordeel vasthouden en alle volken om zich heen roepen. En wie is het kanaal van genade? Wie is het magazijn van alle genade van de Vader? Wie is de grote verzamelaar van alle liefde van het verbond? Ik antwoord een man - de mens Christus Jezus.
En Christus, die een mens is, heeft jou en mij verheven en ons in de hoogste rangen geplaatst. Hij maakte ons oorspronkelijk een beetje lager dan de engelen, en nu, ondanks onze val in Adam, heeft Hij ons, zijn uitverkorenen, gekroond met heerlijkheid en eer, en heeft Hij ons aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten gezet, in Christus Jezus, opdat Hij in de komende eeuwen de overvloedige rijkdom van zijn genade zou tonen in zijn goedheid jegens ons door Christus Jezus.
3. Maar mijn broeders, laten we een liever standpunt innemen dan dat. Waarom werd Hij uit het volk gekozen? Spreek, mijn hart! Wat is de eerste reden die in je opkomt? Want gedachten vanuit het hart zijn de beste gedachten. Gedachten uit het hoofd zijn vaak nergens goed voor, maar gedachten van het hart, diepe overpeinzingen van de ziel, die zijn onbetaalbaar als parels van Ormuz. Als het een nederiger dichter is, op voorwaarde dat zijn liederen uit zijn hart komen, zullen ze de koorden van mijn ziel beter raken dan de levenloze gedachten van een louter brein. Hier, Christen, wat denk je dat de zoete reden is voor de verkiezing van je Heere, Hij was een van de mensen? Was het niet deze - dat *Hij in staat zou zijn om uw broer te zijn, in de gezegende band van verwant bloed?*
O, wat een relatie is er tussen Christus en de gelovige. De gelovige kan zeggen:

> ***'Er is er één boven alle anderen die de naam vriend verdient;***
> ***zijn liefde gaat verder dan die van een broer,***
> ***is trouw, vrij en kent geen einde.'***

Ik heb een grote broer in de hemel. Ik heb jongens soms op straat horen zeggen dat ze het hun broer zouden vertellen, en ik heb het vaak gezegd als de vijand me aanviel - 'Ik zal het mijn broer in de hemel vertellen.' Ik

mag dan arm zijn, maar ik heb een broer die rijk is. Ik heb een broer die een koning is. Ik ben de broer van de Prins van de koningen der aarde, en zal Hij mij laten verhongeren, of gebrek, of gebrek laten lijden, terwijl Hij op Zijn troon zit? O nee, Hij houdt van mij. Hij heeft broederlijke gevoelens voor mij. Hij is mijn broer.
Maar denk meer dan dat, o gelovige! Christus is niet slechts je broeder, maar Hij is je Echtgenoot. 'Uw schepper is uw man, de HEERE der heerscharen is Zijn naam.' Het verheugt de vrouw om met haar hoofd op de brede borst van haar man te leunen, in de volle zekerheid dat zijn armen sterk zullen zijn om voor haar te werken of haar te verdedigen, dat zijn hart altijd klopt van liefde voor haar, en dat alles wat hij heeft en is, aan haar toebehoort, als deelgenoot van zijn bestaan.
O, om door de invloed van de Heilige Geest te weten dat er een zoet verbond is gesloten tussen mijn ziel en de altijd dierbare Jezus. Zeker, het is genoeg om mijn hele ziel tot muziek te verheffen en elk atoom van mijn lichaam tot een dankbare zanger te maken om Christus te prijzen.
Kom, laat me terugdenken aan de tijd dat ik als een zuigeling in mijn bloed lag, uitgeworpen in het open veld. Laat me terugdenken aan het opmerkelijke moment waarop Hij zei: 'Leef!'. En laat me nooit vergeten dat Hij me heeft opgevoed, me heeft opgeleid en me op een dag in gerechtigheid aan Zich zal binden en me met een huwelijkskroon zal kronen in het paleis van Zijn Vader.
Oh, het is een onuitsprekelijke gelukzaligheid! Ik verwonder me er niet over dat de gedachte mijn woorden doet wankelen om het uit te spreken!-dat Christus één van de mensen is, dat Hij bijna familie van jou en mij is, dat Hij de *goel*, of bloedverwant, naaste verwant is.

'In banden van bloed met zondaars één,
is onze Jezus naar glorie gegaan;
heeft al zijn vijanden te gronde gericht -
zonde, Satan, aarde, dood, hel, de wereld.'

Heilige, wikkel deze gezegende gedachte als een diamanten halsketting om de nek van je geheugen. Doe het als een gouden ring om de vinger van de herinnering en gebruik het als het zegel van de koning zelf, waarmee je de smeekbeden van je geloof met vertrouwen op succes stempelt.
4. Maar nu stelt zich een ander idee voor. Christus werd uit de mensen gekozen - opdat Hij onze noden zou kennen en met ons zou meeleven.

Je kent het oude verhaal dat de ene helft van de wereld niet weet hoe de andere helft leeft, en dat is helemaal waar. Ik geloof dat sommige rijken helemaal geen idee hebben wat de nood van de armen is.
Ze hebben geen idee van wat het is om te werken voor hun dagelijks voedsel. Ze hebben een heel flauw idee van wat een stijging van de broodprijs betekent. Ze weten er niets van. En als we mannen aan de macht zetten die nooit van het volk zijn geweest, dan begrijpen ze de kunst van het regeren niet. Maar onze grote en glorieuze Jezus Christus is uit het volk gekozen en daarom kent Hij onze behoeften.
Verzoeking en pijn leed Hij voor ons. *Ziekte heeft* Hij verdragen, want toen Hij aan het kruis hing, veroorzaakte de verzengende zon een brandende koorts. *Slijtage - Hij* heeft het doorstaan, want vermoeid zat Hij bij de put. *Armoede - Hij* weet het, want soms had Hij geen brood te eten, behalve dat brood waarvan de wereld niets weet. *Huisloosheid - Hij* wist het, want de vossen hadden holen en de vogels in de lucht hadden nesten, maar Hij had geen plek om zijn hoofd neer te leggen.
Mijn broeder Christen, er is geen plaats waar je heen kunt gaan waar Christus je niet is voorgegaan, alleen zondige plaatsen uitgezonderd. In de donkere vallei van de schaduw van de dood kun je Zijn bloedige voetstappen zien - voetstappen gemarkeerd met bloed. Ja, en zelfs bij het diepe water van de aanzwellende Jordaan zul je, wanneer je hard langs de kant komt, zeggen: ‘Daar zijn de voetafdrukken van een man, van wie zijn die?’ Als je je bukt, zul je een spoor van een spijker zien en zeggen: ‘Dat zijn de voetstappen van de gezegende Jezus…’
Hij is je al voor geweest. Hij heeft de weg geëffend. Hij is het graf ingegaan, zodat Hij van het graf de koninklijke slaapkamer van het vrijgekochte ras kon maken, de kast waar ze de kleding van de arbeid afleggen om de gewaden van de eeuwige rust aan te trekken. Op alle plaatsen, waar we ook heengaan, is de engel van het verbond onze voorloper geweest. Elke last die we moeten dragen is ooit op de schouders van Immanuël gelegd.

> ***‘Zijn weg was veel ruwer en donkerder dan de mijne;***
> ***heeft Christus, mijn Heere, geleden, en zal ik berouw hebben?’***

Ik spreek tot hen die in grote beproeving verkeren. Beste medereiziger! Houd moed, Christus heeft de weg gewijd en de smalle weg tot de Koningsweg naar het leven gemaakt.

Nog één gedachte en dan ga ik verder met mijn derde punt. Er is daar een arme ziel die ernaar verlangt om tot Jezus te komen, maar hij zit in grote problemen, omdat hij bang is dat hij niet goed komt. En ik ken veel christenen die zeggen: 'Nou, ik hoop dat ik tot Christus ben gekomen, maar ik ben bang dat ik niet goed ben gekomen.' Er is een kleine voetnoot bij een van de lofzangen in de collectie van de geachte heer Denham, waarin hij zegt: 'Sommige mensen zijn bang dat ze niet goed komen. Welnu, niemand kan komen tenzij de Vader hem trekt, dus ik veronderstel dat als mensen al komen, ze niet verkeerd kunnen komen.' Zo denk ik ook, als mensen al komen, dan moeten ze goed komen.

Hier is een gedachte voor jou, arme zondaar die komt. Waarom ben je bang om te komen? 'Oh!' zeg je, 'ik ben zo'n grote zondaar, Christus zal mij niet genadig zijn.' Oh! je kent mijn gezegende Meester niet. Hij is liefdevoller dan je denkt dat Hij is. Ik was ooit goddeloos genoeg om hetzelfde te denken, maar ik heb Hem tienduizend keer vriendelijker gevonden dan ik dacht.

Ik zeg je, Hij is zo liefdevol, zo genadig, zo vriendelijk, er was nooit iemand half zo goed als Hij. Hij is vriendelijker dan je ooit kunt denken. Zijn liefde is groter dan jouw angsten en Zijn verdiensten zijn groter dan jouw zonden. Maar toch zeg je: 'Ik ben bang dat ik niet goed zal komen, ik denk dat ik geen acceptabele woorden zal gebruiken.' Ik zal je zeggen waarom dat is - omdat je je niet herinnert dat Christus uit de mensen is weggenomen.

Als Hare Majesteit me morgenochtend zou laten halen, zou ik me erg druk maken over wat voor kleren ik aan moet en hoe ik erin moet lopen, hoe ik me aan de hofetiquette moet houden, enzovoort. Maar als een van mijn vrienden hier mij zou laten halen, zou ik meteen naar hem toe gaan, want hij is een van de mensen en ik mag hem graag.

Sommigen van jullie zeggen: 'Hoe kan ik naar Christus gaan? Wat moet ik zeggen? Welke woorden zal ik gebruiken?' Als je naar iemand boven je zou gaan, zou je dat kunnen zeggen, maar Hij is één van de mensen. Ga zoals je bent, arme zondaar - gewoon in je vodden, gewoon in je vuiligheid - in al je slechtheid, gewoon zoals je bent. O zondaar met gewetensnood, kom tot Jezus! Hij is een van de mensen. Als de Geest je een zondebesef heeft gegeven, bestudeer dan niet hoe je moet komen, maar kom toch. Kom met een zucht, kom met een zucht, kom met een traan - hoe je ook komt, als je maar komt, zal het goed zijn, want Hij is één van de mensen. 'De Geest en de Bruid zeggen: Kom; laat wie hoort zeggen:

Kom.' Hier kan ik het niet laten om een illustratie te geven. Ik heb gehoord dat in de woestijn, als de karavanen water nodig hebben en bang zijn dat ze er geen zullen vinden, ze gewoon zijn om een kameel met berijder een eind vooruit te sturen, dan volgt na een tijdje een andere. En na een korte tussenpoos nog een. Zodra de eerste man water vindt, bijna voordat hij zich bukt om te drinken, roept hij luid: 'Kom!'. De volgende, die de stem hoort, herhaalt het woord, 'Kom!' terwijl de dichtstbijzijnde opnieuw de kreet, 'Kom!' opneemt totdat de hele wildernis weergalmt met het woord 'Kom!'
Dus in dat vers: 'De Geest en de Bruid zeggen allereerst: Kom, laat dan wie hoort zeggen: Kom, en wie dorst heeft, laat hij komen en het water des levens vrijelijk tot zich nemen.' Met dit beeld verlaat ik ons overzicht van de redenen voor de uitverkiezing van Christus Jezus.

III. En nu moet ik afsluiten met Zijn VERHOGING.
'Ik heb één uitverkorene uit het volk verhoogd.' Je zult je herinneren, terwijl ik over deze verhoging spreek, dat het werkelijk de verhoging is van alle uitverkorenen in de persoon van Christus. Want alles wat Christus is en alles wat Christus heeft, is van mij. Als ik een gelovige ben, wat Hij is in Zijn verhoogde persoon, dat ben ik, want ik ben gemaakt om samen met Christus in hemelse gewesten te zitten.
1. Ten eerste, beste vrienden, was het voor het lichaam van Christus al verheven genoeg om tot een eenheid met de goddelijkheid verheven te worden. Dat was een eer die niemand van ons ooit kan ontvangen. We hopen nooit dat dit lichaam met een God verenigd wordt. Dat kan niet. Eén keer is de incarnatie gedaan – dus nooit maar dan ook nooit. Van geen andere mens kan worden gezegd: 'Hij was één met de Vader en de Vader was één met Hem.' Van geen ander mens kan worden gezegd dat de Godheid in Hem zetelde en dat God in Zijn vlees openbaar werd, door engelen werd gezien, door de geest werd gerechtvaardigd en tot heerlijkheid werd gedragen.
2. Opnieuw werd Christus verheven door Zijn opstanding. O, wat zou ik graag in dat graf van onze Heiland zijn binnengedrongen. Ik neem aan dat het een grote kamer was, waarin een massieve marmeren sarcofaag lag en zeer waarschijnlijk was er een zwaar deksel op gelegd. Buiten de deur lag een machtige steen en bewakers hielden er de wacht voor.
Drie dagen sluimerde die slaper daar! Oh, ik had het deksel van die sarcofaag willen optillen om naar Hem te kijken. Bleek lag Hij. Bloedvlekken

waren er op Hem, niet allemaal helemaal weggewassen door die voorzichtige vrouwen die Hem begraven hadden.
De dood, die uitbundig riep: ‘Ik heb Hem gedood, het zaad van de vrouw dat mij moet vernietigen is nu mijn gevangene!’ Ah! hoe grimmig lachte de dood! Ah! hoe hij door zijn knokige oogleden staarde toen hij zei: ‘Ik heb de bejubelde overwinnaar in mijn greep.’ ‘Ah!’ zei Christus, ‘maar ik heb jou!’ En Hij sprong op, het deksel van de sarcofaag ging omhoog en Hij, die de sleutels van dood en hel heeft, greep de dood, vermorzelde zijn ijzeren ledematen tot poeder, sloeg hem tegen de grond en zei: ‘O dood, Ik zal je plaag zijn. O hel, Ik zal uw vernietiging zijn.’ Hij kwam naar buiten en op zijn beurt vluchtten de wachters weg. Verblindend van heerlijkheid, stralend van licht, overvloeiend van goddelijkheid, stond Hij voor hen. Christus werd toen verheven in Zijn opstanding.
3. Maar hoe verheven was Hij in Zijn hemelvaart! Hij ging uit de stad naar de top van de heuvel, Zijn discipelen vergezelden Hem terwijl Hij het afgesproken moment afwachtte. Let op Zijn hemelvaart! Afscheid nemend van de hele kring, ging Hij geleidelijk omhoog, zoals de verheffing van een nevel uit het meer of de wolk uit de stomende rivier. Omhoog zweefde Hij, door Zijn eigen machtige drijfvermogen en elasticiteit steeg Hij op, niet zoals Elia, omhoog gedragen door vurige paarden. Ook niet zoals Henoch van oudsher, waarvan niet gezegd kon worden dat Hij het niet was, want God nam Hem mee. Hij ging zelf. En terwijl Hij ging, denk ik dat ik de engelen zie neerkijken vanaf de kantelen van de hemel en roepen: ‘Zie de overwinnende Held komt!’ En toen Hij dichterbij kwam, riepen ze opnieuw: ‘Zie de overwinnende Held komt!’ Dus Zijn reis door de vlakten van de ether is voltooid - Hij nadert de poorten van de hemel - de engelen roepen: ‘Hef uw hoofden op, gij eeuwige poorten; en wees opgeheven, gij eeuwige deuren!’
De glorieuze scharen binnenin stellen nauwelijks de vraag: ‘Wie is de Koning der heerlijkheid?’ Wanneer uit tienduizend duizend tongen een oceaan van harmonie rolt, die in machtige golven van muziek op de parelachtige poorten slaat en ze meteen opent: ‘De HEER sterk en machtig, de HEER machtig in de strijd.’ Voorwaar! De hemelse barrières staan wijd open en cherubs haasten zich om hun vorst te ontmoeten.

‘Ze brachten Zijn wagen van ver,
om Hem naar Zijn troon te dragen;
Klapten met hun triomfantelijke vleugels
en zeiden: ‘Het werk van de Heiland is gedaan.’’

Zie hoe Hij door de straten marcheert. Zie hoe koninkrijken en machten voor Hem neervallen! Kronen worden aan Zijn voeten gelegd en Zijn Vader zegt: ‘Goed gedaan, Mijn Zoon, goed gedaan!’ Terwijl de hemel weergalmt met de kreet: ‘Goed gedaan! Goed gedaan!’ Hij klimt omhoog naar die hoge troon, zij aan zij met de Vaderlijke Godheid. ‘Ik heb één uitverkorene uit het volk verhoogd.’

4. De laatste verheffing van Christus die ik zal noemen is de komende, wanneer Hij op de troon van Zijn Vader David zal zitten en alle volken zal oordelen.

Je zult merken dat ik de verhoging die Christus als de Koning van deze wereld tijdens het millennium zal hebben, heb weggelaten. Ik beweer niet dat ik het begrijp en daarom laat ik dat met rust. Maar ik geloof dat Jezus Christus op de troon van het oordeel zal komen, ‘en voor Zijn aangezicht zullen alle volken verzameld worden; en Hij zal hen van elkander scheiden, zoals een herder zijn schapen van de bokken scheidt.’

Zondaar! Je gelooft dat er een oordeel is. Je weet dat het onkruid en de tarwe niet altijd samen kunnen groeien, dat de schapen en de bokken niet altijd in één weide zullen grazen. Maar weet je van die man die jou zal oordelen - dat Hij die jou zal oordelen een man is? Ik zeg een man - een man die ooit veracht en verworpen werd

‘De Heere zal komen,
maar niet zoals Hij eens in nederigheid kwam:
Een nederig man voor zijn vijanden;
een vermoeid man en vol ellende.’

Ah! nee. Regenbogen zullen om Zijn hoofd zijn. Hij zal de zon in Zijn rechterhand houden als het teken van Zijn regering. Hij zal de maan en de sterren onder Zijn voeten leggen, als het stof van het voetstuk van Zijn troon, die van vaste wolken van licht zal zijn. De boeken zullen geopend worden, die massieve boeken die de daden bevatten van zowel de levenden als de doden.

Hoe zal de verachte Nazarener triomferen over al Zijn vijanden. Geen hoon, laster, spot meer, maar één afschuwelijke schreeuw van ellende: ‘Verberg ons voor het aangezicht van Hem die op de troon zit.’ O jullie, mijn toehoorders, die nu met minachting kijken naar Jezus en Zijn kruis, ik beef voor jullie. Oh! Feller dan een leeuw op zijn prooi, is liefde wanneer die eenmaal woedend is.

Oh verachters! Ik waarschuw jullie voor die dag waarop het kalme voorhoofd van de Man van Smarten zal zijn doorweven met fronsende blikken. Wanneer het oog, dat eens bevochtigd werd door dauwdruppels van medelijden, bliksems zal schijnen op zijn vijanden. En de hand, die eens aan het kruis genageld was voor onze verlossing, de bliksemschicht zal grijpen voor jullie verdoemenis. Terwijl de mond die ooit zei: 'Komt tot Mij, gij vermoeiden,' woorden zal uitspreken die luider en verschrikkelijker zijn dan de stem van de donder: 'Gaat weg, gij vervloekten!'.
Zondaars! Je denkt misschien dat het een kleinigheid is om te zondigen tegen *de Man van Nazareth*, maar je zult ontdekken dat je daarmee de Man hebt beledigd die de aarde in gerechtigheid zal oordelen. En voor jullie rebellie zullen jullie golven van kwelling doorstaan in de eeuwige oceaan van toorn. Moge God jullie van die straf verlossen! Maar ik waarschuw jullie ervoor.
Jullie hebben allemaal het verhaal gelezen van de dame die op haar trouwdag de trap opliep en bij het zien van een oude kist, in haar plezier en stoeipartij naar binnen stapte, met de gedachte zich een uur te verstoppen, zodat haar vrienden naar haar op zoek konden gaan. Maar een veerslot lag daar in een hinderlaag en zette haar voor altijd vast. Ze vonden haar pas na jaren, toen ze bij het verplaatsen van die oude kist de botten van een skelet vonden, met hier en daar een ring met juwelen en iets moois. Ze was erin gesprongen in plezier en vrolijkheid, maar was voor altijd opgesloten.
Jongeman! Pas op dat je niet voor altijd aan je zonden vastzit. Eén joviaal glas, dat is alles. 'Een enkele stap,' zei ze. Maar er ligt een geheim slot in de hinderlaag. Eén keer het huis van de slechte naam binnengaan - één keer van het rechte pad afdwalen - dat is alles. Oh, zondaar! Dat is alles. Maar weet je wat dat alles is? Om voor altijd vast te zitten? O, als je dit wilt vermijden, luister dan naar mij, want ik heb nog maar een moment, dan vertel ik je opnieuw over de Man die 'uitverkoren was uit het volk'.
Jullie trots! Ik heb een woord voor jullie. Jullie, tere mensen, wiens voetstappen de grond niet mogen raken! Jullie die met minachting neerkijken op jullie medemensen - trotse wormen die jullie medewormen verachten omdat jullie wat opzichtiger gekleed zijn! Wat denken jullie hiervan? De man van het volk moet jullie redden, als jullie al gered worden. De Christus van de menigte - de Christus van de massa - de Christus van het volk - *zal* jullie Verlosser zijn! Je moet buigen, trotse man! Je moet buigen, trotse dame! Je moet je pracht en praal afleggen, anders zul je nooit gered

worden. Want de Verlosser van het volk moet jullie Verlosser zijn.
Maar voor de arme bevende zondaar, wiens trots verdwenen is, herhaal ik de troostende verzekering. Zou je de zonde willen schuwen? Wil je de vloek vermijden? Mijn Meester zegt me dat ik deze morgen moet zeggen: 'Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven.' Ik herinner me de uitspraak van een goede oude heilige. Iemand sprak over de barmhartigheid en liefde van Jezus, en besloot met te zeggen: 'Ah! is dat niet verbazingwekkend?'. Zij zei: 'Nee, dat is het helemaal niet.' Maar diegene zei van wel. 'Waarom,' zei ze, 'Zo is Hij! Zo is Hij.'
Je zegt: kun je zoiets geloven van een persoon? 'Oh ja!' Er kan gezegd worden: 'Dat is precies Zijn natuur.' Dus jij kunt misschien niet geloven dat Christus jou zou redden, schuldig schepsel als je bent? Ik zeg je, het is precies zoals Hij. Hij redde Saul - Hij redde mij - Hij kan jou redden. Ja, wat meer is, Hij *zal* je redden. Want wie tot Hem komt, zal Hij in geen geval verstoten.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE BIJZONDERE SLAAP VAN DE GELIEFDE

NO. 12

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
4 MAART 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Want zo geeft Hij zijn geliefde slaap.'
Psalm 127:2

De slaap van het lichaam is een geschenk van God. Zo zei de oude Homerus, toen hij beschreef dat de slaap uit de wolken neerdaalde en rustte op de tenten van de krijgers rond het oude Troje. En zo zong Vergilius, toen hij sprak over Palinurus die in slaap viel op de boeg van het schip. Slaap is een geschenk van God. We denken dat we ons hoofd op ons kussen leggen en ons lichaam in een vredige houding leggen en dat we daarom van nature en noodzakelijkerwijs slapen. Maar dat is niet zo. Slaap is de gave van God en geen mens zou zijn ogen sluiten als God niet Zijn vingers op zijn oogleden legde, als de Almachtige niet een zachte en zwoele invloed over zijn gestel zond die zijn gedachten tot bedaren bracht en hem in die gelukzalige staat van rust bracht die wij slaap noemen.
Het is waar dat er drugs en verdovende middelen zijn waarmee mensen zichzelf bijna dood kunnen vergiftigen en het dan slaap noemen. Maar de slaap van een gezond lichaam is een geschenk van God. Hij schenkt het, Hij wiegt de wieg voor ons elke nacht. Hij trekt het gordijn van de duisternis dicht. Hij laat de zon zijn brandende ogen sluiten en dan komt Hij en zegt: 'Slaap, slaap Mijn kind. Ik geef je slaap.'
Weet je niet wat het soms is om op je bed te liggen en te proberen te sluimeren? En zoals er van Darius gezegd wordt, zo zou het ook van jou gezegd kunnen worden: 'De koning liet zijn muzikanten komen, maar zijn slaap verdween van hem.' Je hebt het geprobeerd, maar je kon het niet. Het ligt buiten je macht om een gezonde rust te verkrijgen. Je denkt dat als je je geest op een bepaald onderwerp fixeert totdat het je aandacht in beslag neemt, je dan zult slapen, maar je merkt dat je daar niet toe in staat bent.

Tienduizend dingen razen door je brein alsof de hele aarde voor je in beroering is. Je ziet alle dingen die je ooit hebt gezien in een wilde fantasmagorie voor je ogen dansen. Je sluit je ogen, maar je ziet het nog steeds. En er zijn dingen in je oor, hoofd en hersenen die je niet laten slapen. Het is God alleen die de ogen van de zeejongen op de duizelingwekkende mast sluit en de vorst rust geeft, want met alle hulpmiddelen en middelen om te starten, zou hij niet kunnen rusten zonder de hulp van God.
Het is God die de geest in slaap dompelt en ons laat sluimeren, zodat onze lichamen zich kunnen verfrissen, zodat we voor het zwoegen van morgen gerecruteerd en gesterkt opstaan.
O mijn vrienden, hoe dankbaar moeten we zijn voor slaap. Slaap is de beste dokter die ik ken. Slaap heeft meer pijnen van vermoeide botten genezen dan de meest eminente artsen op aarde. Het is het beste medicijn, het meest uitgelezen van alle namen die in alle lijsten van de farmacie staan. Er gaat niets boven slaap!
Wat een genade is het dat het iedereen toebehoort! God maakt de slaap niet tot een zegen voor de rijke man. Hij geeft het niet alleen aan de edelen of de rijken, zodat zij het als een bijzondere luxe voor zichzelf kunnen houden, maar Hij schenkt het aan iedereen. Ja, als er een verschil is, de slaap van de arbeider is zoet, of hij nu weinig of veel eet. Hij die zwoegt, slaapt des te vaster om zijn zwoegen.
Terwijl de weelderige verwijfdheid niet kan rusten, zichzelf heen en weer slingerend op een bed van eendendons, werpt de hardwerkende arbeider, met zijn sterke en krachtige ledematen, uitgeput en vermoeid, zich op zijn harde bank en slaapt, en als hij wakker wordt, dankt hij God dat hij verkwikt is. Jullie weten niet, mijn vrienden, hoeveel jullie aan God te danken hebben dat Hij jullie ‘s nachts rust geeft.
Als je slapeloze nachten had, zou je de zegen waarderen. Als je wekenlang op je vermoeide bed lag te woelen, zou je God danken voor je gunst. Maar omdat het een geschenk van God is, is dat het meest kostbare geschenk, iets dat niet kan worden gewaardeerd totdat het wordt weggenomen. Ja, zelfs dan kunnen we het niet waarderen zoals het hoort.
De psalmist zegt dat er mensen zijn die zichzelf de slaap ontzeggen. Omwille van winst of ambitie staan ze vroeg op en zitten ze laat op. Sommigen van ons die hier aanwezig zijn, hebben zich misschien aan hetzelfde schuldig gemaakt. We zijn ‘s morgens vroeg opgestaan om het zware boekwerk door te nemen om kennis te vergaren. We hebben ‘s nachts gezeten tot onze uitgebrande lamp ons waarschuwde en ons vertelde dat

de zon opkwam, terwijl onze ogen pijn deden, onze hersenen klopten en ons hart bonkte.
We zijn vermoeid en uitgeput. We zijn vroeg opgestaan en laat opgebleven en hebben op die manier het brood der smart gegeten. Velen van jullie zakenmensen zwoegen op die manier. We veroordelen jullie er niet voor. We verbieden niet dat jullie vroeg opstaan en laat opzitten, maar we herinneren jullie aan deze tekst: 'Het is ijdel voor jullie om vroeg op te staan en laat op te zitten, om het brood der smarten te eten, want zo geeft Hij zijn geliefden slaap.' En het is over deze slaap, die God aan Zijn geliefden geeft, dat we vanmorgen willen spreken, als God ons zal helpen - een slaap die eigen is aan de kinderen van God - een slaap die Hij aan 'Zijn geliefden' geeft.
Slaap wordt soms in een slechte betekenis gebruikt in het Woord van God, om de toestand van vleselijke en wereldse mensen uit te drukken. Sommige mensen hebben de slaap van vleselijk gemak en luiheid, over wie Salomo ons zegt: het zijn onverstandige zonen, die sluimeren in de oogst, en schaamte veroorzaken. Zodat wanneer de oogst op is en de zomer voorbij, zij niet gered zijn.
Slaap drukt vaak een toestand uit van luiheid, van doodsheid, van onverschilligheid, waarin alle goddeloze mensen zich bevinden, volgens de woorden: 'Het is tijd voor ons om uit de slaap te ontwaken.' 'Laten wij niet slapen zoals anderen, maar laten wij, die van de dag zijn, nuchter zijn.' Er zijn velen die de slaap van de luiaard slapen, die rusten op het bed van luiheid, maar het zal een vreselijk ontwaken voor hen zijn wanneer ze zullen ontdekken dat de tijd van hun proeftijd verspild is, dat het gouden zand van hun leven ongehoord uit de zandloper is gevallen, en dat ze in die wereld zijn gekomen waar geen daden van vergeving zijn gepasseerd, geen hoop, geen toevlucht, geen redding.
Op andere plaatsen vind je slaap gebruikt als de figuur van vleselijke veiligheid, waarin zo velen zich bevinden. Kijk naar Saul, slapend in vleselijke veiligheid - niet zoals David, toen hij zei: 'Ik zal mij neerleggen en slapen, want Gij HEERE doet mij in veiligheid wonen.' Abner lag daar en alle troepen lagen om hem heen, maar Abner sliep.
Slaap verder, Saul, slaap verder. Maar er staat een Abishai bij je kussen en met een speer in zijn hand zegt hij: 'Laat me hem meteen tot de grond toe afranselen.' Toch slaapt hij. Hij weet het niet. Zo zijn velen van jullie, slapend in gevaar voor je ziel. Satan staat, de wet is klaar, wraak is gretig, en allen zeggen: 'Zal ik hem slaan?

Ik zal hem deze ene keer slaan en hij zal nooit meer wakker worden.' Christus zegt: 'Blijf, wraak, blijf.'
Voorwaar, de speer beeft zelfs nu - 'Blijf, spaar hem nog een jaar in de hoop dat hij nog zal ontwaken uit de lange slaap van zijn zonde.' Net als Sisera, zeg ik je, zondaar, slaap je in de tent van de vernietiger. Je mag dan wel boter en honing uit een koninklijke schotel hebben gegeten, maar je slaapt op de drempel van de hel. Zelfs nu tilt de vijand de hamer en de spijker op om je door je slapen te slaan en je aan de aarde vast te maken, zodat je daar voor eeuwig kunt liggen in de dood van eeuwige kwelling - als het een dood genoemd mag worden.
Dan wordt er in de Schrift ook een slaap van lust genoemd, zoals Simson had toen hij zijn lokken verloor, en zo'n slaap als velen hebben als ze zich overgeven aan zonde en wakker worden om zichzelf ontdaan, verloren en geruïneerd te vinden. Er is ook de slaap van nalatigheid, zoals de maagden hadden, toen er gezegd wordt: 'Zij sliepen en sluimerden allen.' En de slaap van verdriet, die Petrus, Jakobus en Johannes overviel. Maar dit zijn allemaal geen gaven van God. Ze horen bij de zwakheid van onze natuur. Ze overkomen ons omdat we gevallen mensen zijn. Ze besluipen ons omdat we de zonen zijn van een verloren en geruïneerde ouder. Deze slaap is niet Gods zegen. Hij schenkt ze ook niet aan Zijn geliefden. We komen je nu vertellen wat deze slaap is, die Hij wel schenkt.

I. Ten eerste is er een WONDERBAARLIJKE SLAAP, die God soms aan Zijn geliefden heeft gegeven en die Hij NU niet schenkt.
In zo'n wonderbaarlijke slaap, of liever trance, viel Adam toen hij bedroefd en alleen sliep. Maar toen hij ontwaakte was hij niet meer zo, want God had hem dat beste geschenk gegeven dat Hij toen aan de mens had geschonken.
Dezelfde slaap had Abram toen er wordt gezegd dat een diepe slaap over hem kwam, en hij zich neerlegde en een rokende oven en een brandende lamp zag, terwijl een stem tegen hem zei: 'Vrees niet, Abram, Ik ben uw schild en uw buitengewoon grote beloning.'
Zo'n gewijde slaap was ook die van Jakob, toen hij, met een steen als zijn kussen, de heggen als zijn gordijnen, de hemel als zijn baldakijn, de winden als zijn muziek en de dieren als zijn dienaren, zich neerlegde en sluimerde. Dromend zag hij een ladder op de aarde, waarvan de top tot de hemel reikte en waarop engelen van God opklommen en afdaalden.
Zo'n slaap had Jozef toen hij droomde dat de andere schoven zijn schoof

gehoorzaamden en dat de zon, de maan en de elf sterren hem onderworpen waren.
Zo vaak rustte David uit, als zijn slaap hem lief was, zoals we zojuist hebben gelezen. En zo'n slaap was die van Daniël, toen hij zei: 'Ik sliep op mijn aangezicht, en zie, de HEERE zeide tot mij: Sta op, en sta op uw voeten.'
En zo was ook de slaap van de vermeende vader van onze gezegende Heere, toen in een nachtelijk visioen een engel tot hem zei: 'Sta op, Jozef, en neem het jonge kind en zijn moeder en vlucht naar Egypte, want Herodes zal het jonge kind zoeken om het te vernietigen.'
Dit zijn wonderbaarlijke sluimers. Gods engel heeft Zijn dienaren aangeraakt met de toverstaf van de slaap, en zij hebben geslapen, niet gewoon zoals wij, maar een wonderbaarlijke slaap. Ze zijn in de tienvoudige diepten van sluimering gedoken, ze zijn in een zee van slaap gedompeld, waar ze het onzichtbare hebben gezien, met het onbekende hebben gesproken en mystieke en wonderbaarlijke geluiden hebben gehoord, en toen ze ontwaakten, zeiden ze: 'Wat een slaap! Zeker, mijn slaap was zoet voor mij.' 'Zo geeft hij zijn geliefde slaap.'
Maar tegenwoordig hebben we zulke nachten niet meer. Veel mensen dromen prachtige dingen, maar de meeste mensen dromen onzin. Sommige mensen geloven in dromen, en God waarschuwt ons zelfs nu nog in dromen en visioenen. Ik ben er zeker van dat Hij dat doet. Er is geen mens die een of meer voorbeelden kan noemen van een waarschuwing of een weldaad die hij in een droom heeft ontvangen. Maar we vertrouwen nooit op dromen.
We herinneren ons wat Rowland Hill tegen een vrouw zei, die wist dat ze een kind van God was, omdat ze zoiets droomde: 'Laat maar, mevrouw, wat u deed toen u sliep. Laten we zien wat u zult doen als u wakker bent.' Dat is mijn mening over dromen. Ik zal nooit geloven dat iemand een christen is alleen maar omdat hij zichzelf zo gedroomd heeft, want een dromerige godsdienst maakt van iemand zijn hele leven lang een dromer, en zulke dromers zullen uiteindelijk vreselijk wakker worden als dat het enige is waarop ze kunnen vertrouwen.

II. Hij geeft zijn geliefde in de tweede plaats de slaap van een STIL BEWUSTZIJN.
Ik denk dat de meesten van jullie dat prachtige schilderij hebben gezien op de tentoonstelling van de Royal Academy - de slaap van Argyle

- waarop hij lag te sluimeren op de ochtend voor zijn executie. U zag enkele edellieden daar staan, bijna vol medelijden naar hem kijkend. De bewaker is er, met zijn sleutels rammelend, maar positief slaapt de man, hoewel morgenochtend zijn hoofd van zijn lichaam zal worden afgehakt, en een man zal het omhoog houden en zeggen: 'Dit was het hoofd van een verrader.' Hij sliep omdat hij een rustig geweten had, want hij had geen kwaad gedaan.
Kijk dan naar Petrus. Heb je ooit die opmerkelijke passage opgemerkt, waar wordt gezegd dat Herodes van plan was om Petrus morgen naar buiten te brengen, maar zie, toen Petrus lag te slapen tussen twee bewakers, sloeg de engel hem? *Slapend tussen twee wachters*, terwijl hij morgen gekruisigd of gedood zou worden! Het kon hem niet schelen, want zijn hart was helder. Hij had geen kwaad gedaan. Hij kon zeggen: 'Als het goed is God of de mens te dienen, oordeelt gij.' En daarom legde hij zich neer en sliep.
Heren! Weet u wat de slaap van een rustig geweten is? Bent u ooit het mikpunt geweest van laster, beschimpt door alle mensen, het voorwerp van hoon - de lach, het lied van de dronkaard? En weet u wat het is om te slapen alsof u zich nergens zorgen over maakt, omdat uw hart rein is? U die schulden hebt, u die oneerlijk bent, u die God niet liefhebt en Christus niet liefhebt, ik vraag me af of u kunt slapen, want de zonde steekt prikkende doornen in het kussen. De zonde legt een dolk in iemands bed, zodat het hem prikt, hoe hij zich ook draait of keert. Maar een rustig geweten is de zoetste muziek die de ziel in slaap kan wiegen.
De demon van rusteloosheid komt niet naar het bed van die man die een rustig geweten heeft - een geweten dat in orde is met God - die kan zingen...

'Met de wereld, mezelf en U, zal ik,
voor ik slaap, in vrede zijn.'

'Zo geeft hij zijn geliefde slaap.' Maar laat me u vertellen dat u, die geen kennis hebt van uw uitverkiezing in Christus Jezus, geen vertrouwen hebt in de losprijs van het bloed van een Verlosser - u, die nooit geroepen bent door de Heilige Geest - u, die nooit bent wedergeboren - laat me u vertellen dat u deze sluimering niet kent. Je kunt zeggen dat je geweten rustig is. Je kunt zeggen dat je niemand kwaad doet en dat je gelooft dat je aan de balie van God weinig rekenschap hoeft af te leggen.

Maar heren, jullie weten dat jullie gezondigd hebben en jullie deugden kunnen jullie ondeugden niet goedmaken. U weet dat de ziel die zondigt, als ze maar één keer zondigt, moet sterven. Als het schilderij een enkele fout heeft, is het niet volmaakt. Als je maar één keer gezondigd hebt, zul je ervoor verdoemd zijn, tenzij je iets hebt om die ene zonde weg te nemen.
Jij kent deze slaap niet, maar de christen wel, want al zijn zonden zijn geteld op het hoofd van de 'zondebok van weleer'. Christus is voor al zijn zonden gestorven, hoe groot of enorm ze ook zijn, en er staat nu geen zonde meer tegen hem geschreven in het boek van God. 'Ik, zelfs Ik,' zegt God, 'ben het die uw overtredingen uitwist omwille van mijn naam en Ik zal uw zonden niet gedenken.' Nu mag je slapen, want 'zo geeft Hij zijn geliefden slaap.'

III. Opnieuw is er de slaap van tevredenheid die de christen geniet.
Hoe weinig mensen in deze wereld zijn tevreden. Niemand hoeft bang te zijn om een beloning van duizend pond uit te loven voor een tevreden man. Want als iemand de beloning zou opeisen, zou hij natuurlijk zijn ontevredenheid bewijzen. Ik vermoed dat we allemaal in zekere mate ontevreden zijn met ons lot. De grote meerderheid van de mensheid is altijd op de vlucht. Ze vestigen zich nooit, richten zich nooit op een boom om hun nest te bouwen, maar fladderen altijd van de een naar de ander. Deze boom is niet groen genoeg, die is niet hoog genoeg, dit is niet mooi genoeg, dat is niet pittoresk genoeg. Dus ze zijn altijd op de vlucht en bouwen nooit een vredig nest. De christen bouwt zijn nest. En zoals de nobele Luther zei: 'Net als dat vogeltje op de boom, heeft hij zich vannacht gevoed - hij weet niet waar morgen zijn ontbijt is. Hij zit daar terwijl de wind de boom wiegt, hij sluit zijn ogen, legt zijn kop onder zijn vleugel en slaapt. En als hij 's morgens wakker wordt, zingt hij:

> ***'Stervelingen houden op met zwoegen en verdriet;***
> ***God voorziet in de dag van morgen.'***

Hoe weinigen zijn er die die gezegende tevredenheid hebben - die kunnen zeggen: 'Ik wil niets anders, ik wil maar weinig hier beneden, ja, ik verlang naar niets meer - ik ben tevreden - ik ben tevreden.'

Jullie zongen zojuist een prachtige lofzang, maar ik vermoed dat velen van jullie er geen recht op hadden, omdat jullie het niet voelden

> ***'Met Uw wil laat ik de rest, geef mij***
> ***slechts dit ene verzoek;***
> ***zowel in leven als in dood te bewijzen,***
> ***Tekens van Uw speciale liefde.'***

Kun je zeggen dat je niets op aarde wilde, behalve Jezus? Bedoelde je dat je volmaakt tevreden bent - dat je de slaap van tevredenheid hebt? Ah! nee. Jullie, die leerlingen zijn, zuchten tot jullie leermeesters zullen zijn. Jullie, die leermeesters zijn, zuchten om meesters te worden. Meesters verlangen ernaar om met pensioen te gaan, en wanneer ze met pensioen zijn, verlangen ze ernaar dat al hun kinderen een vaste plaats in het leven zullen hebben. De mens is altijd op zoek naar iets dat nog niet bereikt is - hij is een zeeman die nooit de haven bereikt, een pijl die nooit het doel bereikt. Ah! De christen heeft slaap.

Op een nacht kon ik niet rusten en in de wilde omzwervingen van mijn gedachten ontmoette ik deze tekst en ging ermee in gesprek: 'Zo geeft hij zijn geliefde slaap.' In mijn mijmeringen, toen ik op de grens van dromenland was, dacht ik dat ik in een kasteel was. Rond de massieve muren liep een diepe gracht. Wachters bewaakten de muren dag en nacht. Het was een mooie oude vesting die de vijand trotseerde, maar ik was er niet gelukkig.

Ik dacht dat ik op een bank lag, maar ik had mijn ogen nog maar net gesloten of een trompet blies: 'Te wapen! Te wapen!' En toen het gevaar geweken was, legde ik me weer neer. 'Te wapen! Te wapen!' weerklonk opnieuw en opnieuw stond ik op. Nooit kon ik rusten. Ik dacht dat ik mijn harnas aanhad en liep voortdurend gekleed in maliënkolders rond, elk uur haastend naar de top van het kasteel, gewekt door een nieuw alarm.

De ene keer kwam er een vijand uit het westen. Op een ander moment uit het oosten. Ik dacht dat ik ergens diep in het kasteel een schat had en al mijn zorg was die te bewaken. Ik vreesde, ik vreesde, ik beefde dat hij niet van me zou worden afgenomen. Ik werd wakker en dacht dat ik niet in zo'n toren wilde wonen, hoe groots hij ook was. Het was het kasteel van de ontevredenheid, het kasteel van de ambitie waarin de mens nooit rust. Het is altijd: 'Te wapen! Te wapen! Te wapen!' Er is een vijand hier of een

vijand daar. Zijn geliefde schat moet worden bewaakt. Slaap is nooit de ophaalbrug van het kasteel van ontevredenheid overgestoken.
Toen dacht ik dat ik het zou vervangen door een andere mijmering. Ik was in een huisje. Het was in wat dichters noemen een mooie en aangename plek, maar ik gaf niet om dat. Ik had geen schat in de wereld, behalve één fonkelend juweel op mijn borst. En ik dacht dat ik mijn hand daarop legde en ging slapen, en ik werd niet wakker tot het ochtendlicht. Die schat was een rustig geweten en de liefde van God, 'de vrede die alle verstand te boven gaat.' Ik sliep, omdat ik sliep in het huis van tevredenheid, tevreden met wat ik had. Ga, jullie overijverige vrekken! Ga, ambitieuze grijpers! Ik benijd jullie leven van onrust niet. De slaap van staatsmannen wordt vaak gebroken. De droom van de vrek is altijd slecht. De slaap van de man die van winst houdt is nooit hartelijk, maar God 'geeft,' door tevredenheid, 'zijn geliefde slaap.'

IV. Nogmaals geeft God Zijn geliefde de SLAAP VAN STILTE VAN ZIJN ZELF ALS OP DE TOEKOMST.
O die donkere toekomst! Die toekomst! Die toekomst! Het heden kan goed zijn, maar ah! de volgende wind kan alle bloemen doen verdorren en waar zal ik zijn? Grijp je goud, vrek, want 'rijkdom geeft zichzelf vleugels en vlucht weg'. Knuffel die baby aan je borst, moeder, want de ruwe hand van de dood kan je ervan beroven. Kijk naar je roem en verbaas je erover, jij man van ambitie! Maar één klein bericht zal je in het hart verwonden en je zult zo laag zinken als je ooit hoog verheven was door de stemmen van de menigte.
De toekomst! Iedereen moet de toekomst vrezen, behalve de christen. God geeft Zijn geliefden een gelukkige slaap met betrekking tot de gebeurtenissen van de komende tijd

'Wat mijn toekomstig lot moge zijn,
hoog of laag gaat mij niet aan;
dit stelt mijn hart gerust,
wat mijn God aanwijst is het beste.'

Het maakt mij niet uit of ik leef of sterf. Het maakt mij niet uit of ik de 'ondergang van alle dingen' zal zijn, of 'de man die de koning graag wil eren'. Alles is gelijk, als mijn Vader het maar geeft. 'Zo geeft Hij zijn geliefde slaap.'

Hoevelen van jullie zijn op dat gelukkige punt aangekomen dat je helemaal geen eigen wensen meer hebt? Het is fijn om maar één wens te hebben, maar het is beter om helemaal geen wens te hebben - om helemaal verloren te zijn in het huidige genot van Christus en de toekomstige verwachting van de aanblik van Zijn aangezicht. O mijn ziel! Wat zou de toekomst voor jou zijn als je Christus niet had? Al zou het een bittere en donkere toekomst zijn, wat maakt het uit, zolang Christus, je Heere, het heiligt en de Heilige Geest je nog steeds moed, energie en kracht geeft? Het is een gezegend iets om te kunnen zeggen met Madame Guyon: 'Voor mij is 't gelijk, of de liefde verordend, Mijn leven of dood, mij pijn of gemak aan te wijzen; Mijn ziel ziet geen echt kwaad in pijn, in gemak of gezondheid, geen echt goed ziet ze. Eén goed begeert ze en dat goed alleen, Om Uw wil te kiezen, van egoïstische vooringenomenheid vrij, En om een huisje boven een troon te verkiezen, En verdriet boven troost, als het U behaagt. Dat wij ons kruis moeten dragen is Uw gebod - Sterf voor de wereld en leef om niet meer te zondigen; Verdraag onbewogen onder de grofste hand, Even blij als schipbreukeling, als veilig aan wal.'
Het is een gelukkige toestand om te bereiken. 'Zo geeft hij zijn geliefde slaap.'
Ah, als jullie een eigen wil in jullie hart hebben, bid dan tot God om die uit te roeien. Hebt u eigenliefde? Smeek de Heilige Geest om het uit te schakelen, want als je altijd wilt doen wat God wil, moet je gelukkig zijn. Ik heb gehoord van een goede oude vrouw in een huisje, die niets had dan een stuk brood en een beetje water, en haar handen ophief, zei ze, als een zegening: 'Wat! Dit alles, en Christus ook?'
Het is '*dit alles*' in vergelijking met wat we verdienen. En ik heb gelezen over iemand die op sterven lag, aan wie werd gevraagd of hij wilde leven of sterven, en hij zei: 'Ik heb er geen enkele wens over.' 'Maar als je zou mogen wensen, wat zou je dan kiezen?' 'Ik zou helemaal niet kiezen.' 'Maar als God je zou laten kiezen?' 'Ik zou God smeken voor mij te kiezen, want ik zou niet weten wat ik moest nemen.' Gelukkige toestand! Gelukkige toestand! Volkomen berustend zijn...

'Om passief in Zijn hand te liggen,
en geen andere wil te kennen dan de Zijne.'

'Zo geeft hij zijn geliefde slaap.'

V. In de vijfde plaats is er de SLAAP VAN VEILIGHEID.
Salomo sliep met gewapende mannen rond zijn bed en sliep dus veilig. Maar Salomo's vader sliep op een nacht op de kale grond - niet in een paleis - met geen slotgracht rond zijn kasteelmuur - maar hij sliep net zo veilig als zijn zoon, want hij zei: 'Ik heb me neergelegd en geslapen, en ik ben ontwaakt, want de HEER heeft mij ondersteund.'
Sommige mensen voelen zich helemaal niet veilig in deze wereld. Ik vraag me af of de helft van mijn toehoorders zich wel zo voelt. Stel dat ik zo dadelijk uitbarst en dit zing:

> ***'Ik zal tot het einde toe volharden,***
> ***zo zeker als de belofte is gegeven;***
> ***gelukkiger, maar niet zekerder,***
> ***zijn de verheerlijkte geesten in de hemel.'***

Jij zou zeggen: dat is een te hoge doctrine. En ik zou antwoorden: dat is het waarschijnlijk voor jou, maar het is de waarheid van God en het is een zoete leer voor mij. Ik vind het heerlijk om te weten dat als ik voorbestemd ben volgens de voorkennis van God de Vader, ik gered moet worden. Als ik gekocht ben door het bloed van Zijn Zoon, dan kan ik niet verloren gaan, want het zou onmogelijk zijn voor Jezus Christus om iemand te verliezen die Hij heeft verlost, anders zou Hij ontevreden zijn over Zijn werk.
Ik weet dat waar Hij het goede werk is begonnen, Hij het zal voortzetten. Ik ben nooit bang dat ik zal afvallen of verloren zal gaan. Mijn enige angst is dat ik het in het begin niet bij het rechte eind zou hebben. Maar als ik gelijk heb, als ik echt een kind van God ben, dan zou ik kunnen geloven dat de zon door waanzin zou worden getroffen en als een dronken man door het heelal zou razen - ik zou kunnen geloven dat de sterren van hun koers zouden afwijken en in plaats van met hun afgemeten stappen te marcheren, zoals ze nu doen, in wilde banen als de dans van Bacchanalen - ik zou zelfs kunnen denken dat dit grote universum allemaal in God zou kunnen verzinken, 'zoals het schuim van een moment weer wegzakt op de golf die het draagt', maar noch rede, ketterij, logica, welsprekendheid, noch een conclaaf van goddelijken zal mij een moment aandacht laten schenken aan de verachtelijke suggestie dat een kind van God ooit zou kunnen vergaan. Daarom betreed ik deze aarde met vertrouwen.

Toen ik een tijdje geleden met een Arminiaan aan het discussiëren was, zei hij: 'Meneer, u zou een gelukkig man moeten zijn, want als het waar is wat u zegt, dan bent u er net zo zeker van dat u in de hemel bent als dat u er al bent.' Ik zei: 'Ja, dat weet ik.' 'Dan zou je moeten leven boven zorgen en beproevingen, en vrolijk zingen van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.' Ik zei: 'Zo zou ik moeten en zo zal ik het doen, God helpt mij.' Dit is veiligheid: 'Hij geeft zijn geliefden slaap.'
Weten dat ik de hemel zou binnengaan als ik stierf - zo zeker als ik ben van mijn eigen bestaan dat God mij heeft liefgehad met een eeuwigdurende liefde, en Hij onveranderlijk is, mij nooit zal haten als Hij mij eenmaal heeft liefgehad - weten dat ik het koninkrijk van de heerlijkheid moet binnengaan - is dit niet genoeg om alle lasten licht te maken en mij de achterpoten te geven waarmee ik op mijn hoge plaatsen kan staan? Gelukkige staat van veiligheid! 'Zo geeft hij zijn geliefde slaap.'
En er is een slaap, mijn beste vrienden, van geborgenheid die op aarde wordt genoten, zelfs temidden van de grootste moeilijkheden. Herinneren jullie je die passage in het boek Ezechiël, waar staat: 'Zij zullen veilig wonen in de wildernis en slapen in het bos'? Een vreemde plek om te slapen! 'In het bos.' Er is een wolf daarginds. Er is een tijger in de jungle, een adelaar zweeft in de lucht. Er woont een horde rovers in het donkere bos. 'Maakt niet uit,' zegt het kind van God,

> ***'Hij die zijn toevlucht tot God heeft genomen,***
> ***zal een zeer veilige verblijfplaats vinden;***
> ***hij zal de hele dag in zijn schaduw wandelen,***
> ***en daar 's nachts zijn hoofd laten rusten.'***

Ik heb Maarten Luther vaak bewonderd en me verbaasd over zijn kalmte. Wat zei hij toen alle mensen zo slecht over hem spraken? Ga naar die Psalm: 'God is onze toevlucht en sterkte, een zeer aanwezige hulp in tijd van benauwdheid; daarom zullen wij niet vrezen, al wordt de aarde weggenomen en al worden de bergen in het midden van de zee gevoerd.' Op een veel mindere manier ben ik opgeroepen om op te staan in de positie van Maarten Luther, en ben ik het mikpunt gemaakt van laster, een doelwit voor hoon en spot. Maar het heeft mijn geest nog niet gebroken, en dat zal het ook niet doen, zolang ik in staat ben om te genieten van die rustige staat van 'Zo geeft hij zijn geliefde slaap'. Maar tot nu toe wil ik iedereen die ervoor kiest om mij te belasteren of kwaad over mij te

spreken laten weten dat ze van harte welkom zijn om dat te doen tot ze er genoeg van hebben.
Mijn motto is *cedo nulli-Ik* geef aan niemand toe. Ik heb niemand het hof gemaakt. Ik heb niemand gevraagd mijn bediening bij te wonen. Ik predik wat ik wil, wanneer ik wil en zoals ik wil. O, gelukkige toestand om moedig te zijn, hoewel teneergeslagen en bedroefd - om te gaan en mijn knie te buigen en mijn Vader alles te vertellen, en dan uit mijn kamer te komen en te zeggen,

> ***'Als op mijn gezicht, voor Uw dierbare naam,***
> ***schande en smaad zal zijn; ik zal smaad begroeten***
> ***en schande verwelkomen, want Gij zult mij gedenken.'***

VI. De laatste slaap die God Zijn geliefden schenkt, is de slaap van een gelukkige afscheiding.
Ik heb bij de graven gestaan van vele dienaren van de Heere. Ik heb enkele van de voortreffelijksten der aarde begraven. En als ik afscheid neem van mijn broeder die daar beneden in zijn kist ligt te sluimeren, begin ik mijn toespraak meestal met de woorden: 'Zo geeft hij zijn geliefde slaap.' Beste dienaren van Jezus! Daar zie ik ze! Wat kan ik over hen zeggen, behalve dat 'zo geeft Hij zijn geliefden slaap'? Oh! gelukkige slaap! Deze wereld is een toestand van heen en weer slingeren, maar in dat graf rusten ze. Geen verdriet daar. Geen zuchten. Geen gekreun dat zich mengt met de liederen die uit onsterfelijke tongen weerklinken. Welnu, ik kan de doden op deze manier toespreken: 'Mijn broeder, vaak heb je de strijd van deze wereld gestreden. Je hebt je zorgen gehad, je beproevingen en je problemen, maar nu ben je weg - niet naar onbekende werelden, maar naar ginds land van licht en glorie. Slaap verder, broeder! Je ziel slaapt niet, want je bent in de hemel, maar je lichaam slaapt. De dood heeft je in je laatste rustplaats gelegd. Het kan koud zijn, maar het is geheiligd. Het kan vochtig zijn, maar het is veilig. En op de morgen van de opstanding, wanneer de aartsengel zijn bazuin laat schallen, zul je opstaan. 'Zalig zijn de doden die in de Heere sterven; ja, zegt de Geest, want zij rusten van hun arbeid en hun werken volgen hen.' Slaap verder in je graf, mijn broeder, want je zult opstaan tot heerlijkheid.' 'Zo geeft Hij zijn geliefden slaap.'
Sommigen van jullie zijn bang om te sterven, en daar is een goede reden voor, want de dood zou voor jullie het begin van smarten zijn. En bij het

naderen ervan zouden jullie de stem van de engel van de Apocalyps kunnen horen: ‘Eén wee is voorbij, maar zie, er komen nog twee weeën.’ Als u, heren, onvoorbereid, onbekeerd en niet gered zou sterven, ‘dan blijft er niets anders over dan een angstig uitzien naar het oordeel en vurige verontwaardiging.’

Ik hoef niet als een Boanerges te spreken, want het is voor jullie een welbekende waarheid dat zonder God, zonder Christus, ‘vreemdelingen uit het gemenebest van Israël’, jullie deel moeten zijn onder de verdoemden - de duivels - de gemartelden - de krijsende geesten - de dolende zielen die geen rust vinden...

‘Op golven van brandend zwavel gegooid,
Voor altijd, o voor altijd verloren!’

‘De toorn die komen gaat!’ ‘De toorn die komen gaat!’ ‘De toorn die komen gaat!’ Maar geliefde christelijke broeder, waarom ben je bang om te sterven? Kom, laat me je hand nemen,

‘Aan jou en mij door genade gegeven,
om Heiland’s kostbare naam te kennen;
en binnenkort zullen we elkaar ontmoeten in de hemel,
ons einde, onze hoop, onze weg hetzelfde.’

Weet je dat de hemel aan de overkant van die smalle stroom ligt? Ben je bang om erin te duiken en naar de overkant te zwemmen? Ben je bang om te verdrinken? Ik voel de bodem - die is goed. Denk je dat je zult zinken? Hoor de stem van de Geest: ‘Vrees niet, Ik ben met u, wees niet ontsteld, Ik ben uw God; wanneer gij door de rivier gaat, zal Ik met u zijn, en de vloed zal u niet overstromen.’ De dood is de poort van eindeloze vreugden en ben je bang om daar binnen te gaan? Wat, bang om bevrijd te worden van corruptie? Zeg dat niet! Maar leg je liever neer en slaap in Jezus en wees gezegend.

Ik ben klaar met mijn onderwerp. Er is slechts één vraag die ik jullie wil stellen voordat jullie de deur uitgaan. Geloof je serieus en plechtig dat je behoort tot de ‘geliefde’ die hier genoemd wordt? Ik ben misschien brutaal als ik zo’n vraag stel. Ik ben daar al eerder van beschuldigd en ik heb het nooit ontkend. Ik neem liever de eer op me dan niet.

Maar ernstig en plechtig vraag ik jullie: weten jullie dat jullie tot de Ge-

liefden behoren? En als het gebeurt dat jullie een test willen, sta mij dan toe om jullie drie tests te geven, heel kort en ik heb het gedaan. Er is gezegd dat er drie soorten predikers zijn: leerstellige predikers, ervaringsgerichte predikers en praktische predikers. Nu denk ik dat er drie dingen zijn die een christen maken - ware leer, echte ervaring en goede praktijk. Nu dan, wat je leer betreft. Daaraan kun je zien of je de geliefde van de Heere bent. Sommigen denken dat het niet uitmaakt wat iemand gelooft. Neem me niet kwalijk, de waarheid is altijd kostbaar en het kleinste beetje waarheid is het waard om uitgezocht te worden. Tegenwoordig botsen de sekten niet meer zoveel als vroeger. Misschien is dat goed, maar er is één nadeel aan. Mensen lezen hun Bijbels niet meer zoveel als vroeger. Ze denken dat we allemaal gelijk hebben. Nu geloof ik dat we *in grote lijnen* wel gelijk hebben, maar we kunnen niet gelijk hebben als we elkaar tegenspreken. En het is aan een ieder om de Bijbel te onderzoeken om te zien wat juist is. Ik ben niet bang om mijn calvinisme, of mijn doctrine van de gelovige doop, aan het onderzoek van de Bijbel te onderwerpen.
Een geleerde heer, een ongelovige, zei eens tegen Whitefield: ‘Meneer, ik ben een ongelovige, ik geloof niet in de Bijbel, maar als de Bijbel waar is, dan heeft *u* gelijk en hebben uw Arminiaanse tegenstanders ongelijk. Als de Bijbel het Woord van God is, dan zijn de doctrines van genade waar,’ eraan toevoegend dat als iemand hem zou gunnen dat de Bijbel de waarheid is, hij hem zou uitdagen om het calvinisme te weerleggen.
De doctrines van de erfzonde, de uitverkiezing, de effectieve roeping, de uiteindelijke volharding en al die grote waarheden die het calvinisme worden genoemd - hoewel Calvijn er niet de auteur van was, maar slechts een bekwaam schrijver en prediker over dit onderwerp - zijn naar mijn mening de essentiële doctrines van het evangelie dat in Jezus Christus is. Nu vraag ik je niet of je dit allemaal gelooft - het is mogelijk dat je het niet gelooft, maar ik geloof dat je het wel gelooft voordat je de hemel binnengaat. Ik ben ervan overtuigd dat God jullie harten heeft gewassen en dat Hij ook jullie hersenen zal wassen voordat jullie de hemel binnengaan. Hij zal jullie rechtvaardig maken in jullie doctrines.
Maar ik moet u vragen of u uw Bijbels leest. Ik neem het jullie vanmorgen niet kwalijk dat jullie van mening verschillen, ik kan het mis hebben, maar ik wil weten of jullie de Schriften onderzoeken om de waarheid te vinden. En als u de Bijbel niet leest, als u doctrines uit de tweede hand neemt, als u naar de kapel gaat en zegt: ‘Dat bevalt me niet’, wat maakt het dan uit dat u het niet goed vindt, als het maar in de Bijbel staat?

Is het Bijbelse waarheid of niet? Als het Gods waarheid is, laten we die dan verheffen. Het past misschien niet bij je, maar laat me je eraan herinneren dat de waarheid die in Jezus is nooit smakelijk is geweest voor vleselijke mensen, en ik geloof dat dat ook nooit zo zal zijn. De reden waarom jullie er niet van houden is omdat het te veel in jullie trots snijdt. Het laat je te laag vallen. Onderzoek jezelf dus in de leer.
Zorg er dan voor dat je de ervaringstest onthoudt. Ik ben bang dat er heel weinig ervaringsreligie onder ons is, maar waar er ware leer is, zou er altijd een vitale ervaring moeten zijn. Heren, stel uzelf op de proef met de ervaringstest. Heb je ooit een ervaring gehad van je ellende, van je verdorvenheid, je onvermogen, je dood in zonde? Heb je ooit het leven in Christus gevoeld, een ervaring van het licht van Gods aangezicht, van worstelen met het verderf? Heb je een door genade gegeven, door de Heilige Geest ingeplante ervaring van gemeenschap met Christus gehad? Als dat zo is, dan heb je gelijk met de ervaringstest.
En tot slot, zorg voor de praktische test. ‘Geloof zonder werken is dood.’ Wie in zonde wandelt, is een kind van de duivel en wie in gerechtigheid wandelt, is een kind van het licht. Denk niet dat je gelijk hebt omdat je de juiste doctrines gelooft. Er zijn velen die juist geloven, verkeerd handelen en ten onder gaan. ‘Laat je niet misleiden, God spot niet; wat iemand zaait, dat zal hij ook oogsten.’
Dat heb ik gedaan. Laat me u nu smeken, door de broosheid van uw eigen leven - door de kortheid van de tijd - door de vreselijke werkelijkheid van de eeuwigheid - door de zonden die u hebt begaan - door de vergiffenis die u nodig hebt - door het bloed en de wonden van Jezus - door Zijn tweede komst om de wereld in gerechtigheid te oordelen - door de heerlijkheden van de hemel - door de vreselijke verschrikkingen van de hel - door de tijd - door de eeuwigheid - door alles wat goed is - door alles wat heilig is - laat me u smeken, terwijl u uw eigen zielen liefhebt, om te onderzoeken en te zien of u onder de geliefden bent, aan wie Hij slaap geeft. God zegene u.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

TROOST IN VERHOUDING TOT GEESTELIJK LIJDEN

NO. 13

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
11 MAART 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Want gelijk het lijden van Christus in ons overvloedig is,
zo is ook onze vertroosting door Christus overvloedig.'
2 Korintiërs 1:5

Zoekt gij rust van uw benauwdheden, gij kinderen van wee en verdriet? Dit is de plaats waar je je last kunt verlichten en je zorgen kunt kwijtraken. O, zoon van verdrukking en ellende, zou je voor een tijd je pijnen en verdriet willen vergeten? Dit is de Bethesda, het huis van barmhartigheid. Dit is de plek waar God van plan is om jou op te beuren en om je zorgen te laten rusten. Dit is de plek waar Zijn kinderen zich graag bevinden, omdat ze hier troost vinden te midden van beproeving, vreugde in hun verdriet en troost in hun ellende.

Zelfs wereldse mensen geven toe dat er iets buitengewoon troostends zit in de heilige Schrift en in onze heilige religie. Ik heb zelfs van sommigen horen zeggen dat ze, nadat ze door hun logica, zoals ze dachten, het christendom hadden vernietigd en bewezen dat het onwaar was, erkenden dat ze een uitstekend troostende waan hadden bedorven, en dat ze bijna konden gaan zitten huilen bij de gedachte dat het geen werkelijkheid was.

Ja, mijn vrienden, als het niet waar was, dan zou je kunnen huilen. Als de Bijbel niet de waarheid van God was - als we niet samen konden komen rond Zijn verzoendeksel, dan zou je je handen op je lendenen kunnen leggen en rondlopen alsof je in barensweeën was. Als je niet iets in de wereld had naast je verstand, naast de vluchtige vreugden van de aarde - als je niet iets had dat God je had gegeven, een hoop voorbij de hemel, een toevlucht die meer dan aards zou moeten zijn, een bevrijding die meer dan aards zou moeten zijn, dan zou je kunnen wenen - huil je hart uit je ogen en laat je hele lichaam wegkwijnen in één voortdurende traan. Je

zou de wolken kunnen vragen om op je hoofd te rusten, de rivieren om in stromen uit je beide ogen naar beneden te rollen, want je verdriet zou 'behoefte hebben aan alle waterige dingen die de natuur kan voortbrengen.' Maar gezegend zij God, we hebben troost, we hebben vreugde in de Heilige Geest. We vinden het nergens anders. We hebben de aarde doorgespit, maar we hebben nog nooit een juweel ontdekt. We hebben deze mestwereld duizend keer omgedraaid en niets kostbaars gevonden. Maar hier, in deze Bijbel, hier in de religie van de gezegende Jezus, hebben wij, de zonen van God, troost en vreugde gevonden. Terwijl we oprecht kunnen zeggen: 'Zoals onze verdrukkingen overvloedig zijn, zo zijn ook onze vertroostingen overvloedig door Christus.'

Er zijn vier dingen in mijn tekst waar ik je aandacht voor vraag. Het eerste is *het lijden dat we kunnen verwachten*: 'Het lijden van Christus is overvloedig in ons.' Ten tweede, *het onderscheid dat opgemerkt moet worden - het* is het lijden *van Christus*. Ten derde, de *verhouding die ervaren moet worden - zoals* het lijden van Christus overvloedig is, *zo zijn ook* onze vertroostingen overvloedig. En ten vierde, *de persoon die geëerd moet worden* - 'Zo is onze vertroosting overvloedig door CHRISTUS.'

I. Onze eerste verdeling is dan: HET TE VERWACHTEN LIJDEN.

Onze heilige apostel zegt: 'Het lijden van Christus is overvloedig in ons.' Voordat we de christelijke wapenrusting aantrekken, moeten we weten wat de dienst is die van ons verwacht wordt. Een wervende sergeant gooit vaak een shilling in de hand van een onwetende jongeling en vertelt hem dat de dienst van Hare Majesteit een mooie zaak is, dat hij niets anders hoeft te doen dan rond te lopen in zijn vlammende kleuren, dat hij geen zware dienst zal hebben - in feite, dat hij niets anders hoeft te doen dan soldaat te zijn en recht op de glorie af te gaan.

Maar de christelijke dienaar die een soldaat van het kruis in dienst neemt, bedriegt hem nooit op die manier. Jezus Christus zelf zei: 'Tel de prijs.' Hij wilde geen discipel hebben die niet bereid was om er helemaal voor te gaan - 'om hardheid te dragen als een goed soldaat.'

Ik heb religie soms op zo'n manier horen beschrijven dat de hoge kleur ervan me niet beviel. Het is waar dat 'haar wegen aangenaam zijn', maar het is niet waar dat een christen nooit verdriet of moeilijkheden heeft. Het is waar dat lichtvoetige vrolijkheid en luchtige liefde door de wereld kunnen gaan zonder veel depressie en beproeving, maar het is niet waar dat het christendom een mens zal beschermen tegen moeilijkheden.

Noch zou het zo voorgesteld moeten worden.
Eigenlijk zouden we er op een andere manier over moeten spreken. Soldaat van Christus, als je je aanmeldt, zul je zware strijd moeten leveren. Er is geen bed van dons voor je, er is geen rit naar de hemel in een strijdwagen. De ruwe weg moet worden bewandeld, bergen moeten worden beklommen, rivieren moeten worden doorwaad, draken moeten worden bevochten, reuzen moeten worden gedood, moeilijkheden moeten worden overwonnen en grote beproevingen moeten worden verdragen.
Het is geen gladde weg naar de hemel, geloof me. Want degenen die er maar een paar stappen op hebben gezet, hebben gemerkt dat het een ruwe weg is. Het is een aangename weg, het is de heerlijkste weg van de hele wereld, maar hij is op zichzelf niet gemakkelijk. Het is alleen aangenaam vanwege het gezelschap, vanwege de zoete beloften waarop we steunen, vanwege onze Geliefde die met ons wandelt door alle ruwe en doornige heggen van deze uitgestrekte wildernis.
Christen, verwacht moeilijkheden: 'Beschouw het niet vreemd wat betreft de vurige beproeving, en alsof u iets vreemds is overkomen.' Want zo waarachtig als u een kind van God bent, heeft uw Heiland u verlaten voor Zijn erfenis: 'In de wereld zult gij verdrukking hebben, in Mij zult gij vrede hebben.' Als ik geen beproeving had, zou ik mezelf niet tot de familie rekenen. Als ik nooit een beproeving had, zou ik mezelf geen erfgenaam van de hemel vinden.
Kinderen van God mogen en zullen de roede niet ontlopen. Aardse ouders mogen hun kinderen verwennen, maar de hemelse Vader zal dat nooit doen. 'Wie Hij liefheeft, kastijdt Hij' en Hij geselt iedere zoon die Hij heeft uitverkoren. Zijn volk moet lijden, verwacht het daarom christelijk. Als je een kind van God bent, geloof er dan in, zoek ernaar, en als het komt zeg dan: 'Wel, lijden, ik heb je voorzien. Je bent geen vreemde. Ik heb voortdurend naar je uitgezien.'
Je kunt niet zeggen hoezeer dit je beproevingen zal verlichten, als je ze met berusting afwacht. Maak er zelfs een wonder van als je een dag gemakkelijk doorkomt. Als je een week zonder vervolging blijft, vind het dan een opmerkelijke zaak. En als je, misschien, een maand leeft zonder een zucht te slaken vanuit je diepste hart, denk dan dat het een wonder der wonderen is.
Maar als de nood aan de man komt, zeg dan: 'Ah, dit is wat ik zocht. Het is gemarkeerd in de kaart naar de hemel, de rots is neergezet. Ik zal er vol vertrouwen langs varen, mijn Meester heeft me niet bedrogen.'

'Waarom zou ik klagen over gebrek of nood, verleiding of pijn? Hij vertelde me niet minder.'

Maar waarom moet de christen moeilijkheden verwachten? Waarom moet hij verwachten dat het lijden van Christus in hem overvloedig zal zijn? Blijf hier even staan, mijn broeder, en ik zal je vier redenen laten zien waarom je beproevingen moet doorstaan. Kijk eerst naar boven, kijk dan naar beneden, kijk dan om je heen en kijk dan in jezelf, en je zult vier redenen zien waarom het lijden van Christus overvloedig in jou moet zijn.

Kijk omhoog. Zie jij je hemelse Vader, een zuiver en heilig wezen, vlekkeloos rechtvaardig, volmaakt? Weet je dat je ooit op Hem zult lijken? Denk je dat je gemakkelijk gelijkvormig zult worden aan Zijn beeld? Zal je niet veel ovenwerk nodig hebben, veel malen in de molen van moeilijkheden, veel breken met de stamper in de vijzel van verdrukking, veel gebroken worden onder de wielen van doodsangst? Denk je dat het gemakkelijk voor je hart zal zijn om zo rein te worden als God is? Denk je dat je je zo snel kunt ontdoen van je verdorvenheden en volmaakt kunt worden, zoals je Vader die in de hemel is, volmaakt is?

Sla je ogen weer op. Zie je die heldere geesten gekleed in het wit, zuiverder dan albast, kuiser, mooier dan marmer van Paramarijn? Zie ze zoals ze in glorie staan. Vraag hen waar hun overwinning vandaan komt. Sommigen van hen zullen je vertellen dat ze door zeeën van bloed zwommen. Aanschouw de littekens van eer op hun wenkbrauwen.

Zie, sommigen van hen heffen hun handen op en vertellen je dat ze eens in het vuur werden verteerd. Anderen werden gedood door het zwaard, in stukken gescheurd door wilde beesten, waren berooid, gekweld, gepijnigd. O jullie nobele leger van martelaren, jullie glorieuze heerscharen van de levende God. Moeten *jullie* door zeeën van bloed zwemmen en zal *ik* hopen naar de hemel te rijden, gehuld in bont en hermelijn? Hebben jullie lijden doorstaan en zal ik gehinderd worden door de luxe van deze wereld? Hebt u *gevochten* en daarna geregeerd, en moet ik regeren zonder strijd? Oh, nee. Door Gods hulp verwacht ik dat zoals jij hebt geleden, ik dat ook moet doen, en zoals jij door veel tegenspoed het koninkrijk van de hemel bent binnengegaan, zo zal ik dat ook doen.

Vervolgens, Christen, richt je ogen naar beneden. Weet je welke vijanden je onder je voeten hebt? De hel en haar leeuwen zijn tegen je. Je was ooit een dienaar van Satan en geen enkele koning wil zijn onderdanen vrij-

willig kwijtraken. Denk je dat Satan blij met je is? Waarom, je bent van land veranderd. Je was ooit een dienaar van Apollyon, maar nu ben je een goede soldaat van Jezus Christus geworden, en denk je dat de duivel blij met je is? Ik zeg je nee.

Als je Satan had gezien op het moment dat je je bekeerde, zou je een wonderlijk tafereel hebben gezien. Zodra je je hart aan Christus had gegeven, spreidde Satan zijn vleermuisvleugels uit, vloog hij naar beneden in de hel en riep hij al zijn raadgevers bijeen en zei: 'Zonen van de put, ware erfgenamen van de duisternis, jullie die eens in het licht gekleed waren, maar die met mij van hoge waardigheid zijn gevallen, een van mijn dienaren heeft mij verlaten. Ik heb een ander van mijn familie verloren. Hij is overgegaan naar de zijde van de Heere der heerscharen. Oh jullie, mijn kameraden, jullie medehelpers van de machten van de duisternis, laat geen middel onbeproefd om hem te vernietigen. Ik beveel jullie om al je felste pijlen naar hem te werpen. Plaag hem. Laat hellehonden naar hem blaffen. Laat duivels hem belegeren. Geef hem geen rust, treiter hem tot de dood. Laat de dampen van ons verdorven en brandende meer altijd in zijn neusgaten opstijgen. Vervolg hem, de man is een verrader, geef hem geen rust. Omdat ik hem niet hier kan hebben om hem vast te binden in adamanten ketenen, omdat ik hem nooit hier kan hebben om hem te kwellen en te pijnigen, zo lang als je kunt, tot zijn sterfdag, wil ik dat je naar hem jankt. Totdat hij de rivier over is, kwel hem, pijnig hem, kwel hem, want de stakker heeft zich tegen mij gekeerd en is een dienaar van de Heere geworden.'

Zo zag het er die dag misschien uit in de hel toen je de Heere liefhad. En denk je dat Satan nu meer van je houdt? Ah! nee. Hij zal altijd bij je zijn, want je vijand 'gaat als een brullende leeuw rond, zoekende wie hij kan verslinden.' Verwacht daarom moeilijkheden, christen, als je onder je kijkt.

Dan, man van God, kijk om je heen. Slaap niet. Open je ogen en kijk om je heen. Waar ben je? Is die man een vriend naast je? Nee. Je bent in het land van een vijand. Dit is een slechte wereld. De helft van de mensen, denk ik, beweert onkerkelijk te zijn en degenen die beweren vroom te zijn, zijn dat vaak niet. 'Vervloekt is hij die op de mens vertrouwt en vlees tot zijn arm maakt.' 'Zalig is hij die op de HEERE vertrouwt en wiens hoop de HEERE is.' 'Wat de mensen van lage graad betreft, zij zijn ijdelheid.'

De stem van de menigte is het niet waard om te hebben, en wat betreft

‘mannen van hoge graad, zij zijn een leugen,’ wat nog erger is. De wereld is niet te vertrouwen, er kan niet op vertrouwd worden. De ware christen trapt haar onder zijn voeten, met ‘alles wat de aarde goed of groot noemt’. Kijk om je heen, mijn broeder. Je zult goede harten zien, sterk en dapper. Je zult enkele ware zielen zien, oprecht en eerlijk. Je zult enkele trouwe liefhebbers van Christus zien, maar ik zeg je, o kind van het licht, dat waar je één oprecht mens tegenkomt, je twintig huichelaars zult tegenkomen. Waar je er één zult vinden die je naar de hemel zal leiden, zul je er een heleboel vinden die je naar de hel zullen duwen.
Je bent in een land van vijanden, niet van vrienden. Geloof nooit dat de wereld voor veel goed is. Veel mensen hebben hun vingers verbrand door zich eraan vast te houden. Menigeen is gewond geraakt door zijn hand in een nest van de ratelslang - de wereld - te steken, denkend dat de oogverblindende kleuren van het slapende serpent veiligheden waren voor het kwaad.
O christen! De wereld is niet je vriend. Als dat wel zo is, dan bent u Gods vriend niet. Want wie de vriend van de wereld is, is de vijand van God, en wie door de mensen veracht wordt, is vaak geliefd bij JEHOVAH.
Je bent in het land van de vijand, man, verwacht daarom moeilijkheden. Verwacht dat de man die ‘jouw brood eet zijn hiel tegen je zal opheffen.’ Verwacht dat je vervreemd zult worden van hen die van je houden.
Wees ervan verzekerd dat je, omdat je in het land van de vijand bent, overal tegenstanders zult vinden. Als je slaapt, denk dan dat je op het slagveld slaapt. Wanneer je loopt, geloof dan dat er in elke heg een hinderlaag ligt. Oh! kijk uit, kijk uit. Dit is geen goede wereld om je ogen in te sluiten. Kijk om je heen, man, en wanneer je op de wachttoren staat, reken er dan zeker op dat er moeilijkheden komen.
Maar kijk dan in jezelf. Er is een kleine wereld hierbinnen, die al genoeg is om ons problemen te bezorgen. Een Romein zei ooit dat hij wilde dat hij een raam naar zijn hart had, zodat iedereen kon zien wat zich daar afspeelde. Ik ben heel blij dat ik dat niet heb. Als ik dat wel had, zou ik het net zo afsluiten als Apsley House vroeger was. Ik zou ervoor zorgen dat alle luiken dicht waren. De meesten van ons zouden grote behoefte hebben aan luiken als we zo’n raam hadden.
Maar gluur eens een moment door het venster van je hart om te zien wat daar is. De zonde is er - de erfzonde en de corruptie. En wat meer is, zelf is nog steeds binnen.
Als je geen duivel had om je te verleiden, zou je jezelf verleiden. Als er

geen vijanden waren om je te bevechten, zou jezelf je ergste vijand zijn. Als er geen wereld was, zou je zelf nog steeds slecht genoeg zijn, want ‘Het hart is bedrieglijk boven alles en wanhopig slecht.’
Kijk in jezelf, gelovige, weet dat je een kanker in je hart draagt, dat je een bom in je draagt, klaar om te barsten bij de geringste vonk van verleiding. Weet dat je een kwaadaardig ding in je hart hebt, een opgerolde adder, klaar om je te steken en je in moeilijkheden, pijn en onuitsprekelijke ellende te brengen. Let op je hart, christen, en als je verdriet, moeite en zorg vindt, kijk dan naar binnen en zeg: ‘Voorwaar, ik kan dit goed ontvangen, gezien het boze hart van ongeloof dat ik bij me draag.’
Zie je het nu, broeder Christen? Er is geen hoop om aan moeilijkheden te ontsnappen. Wat moeten we dan doen? Er is geen kans voor ons. We moeten lijden en verdrukking verdragen. Laten we het daarom opgewekt verdragen. Sommigen van ons zijn de officieren in Gods regimenten en we zijn het mikpunt van alle schutters van de vijand. Als we naar voren staan, moeten we alle schoten verdragen.
Wat een genade dat niet één van Gods officieren ooit in de strijd valt! God behoudt hen altijd. Als de pijlen snel vliegen, vangt het schild van geloof ze allemaal op. En wanneer de vijand het meest boos is, is God het meest tevreden. Dus, wat ons betreft, de wereld mag doorgaan, de duivel mag beschimpen, het vlees mag opstaan, ‘want wij zijn meer dan overwinnaars door Hem die ons heeft liefgehad.’ Daarom komt alle eer alleen God toe. Verwacht lijden - dat is ons eerste punt.

II. Ten tweede moet er een onderscheid worden gemaakt.
Er wordt gezegd dat ons lijden het lijden van Christus is. Nu is lijden op zichzelf geen bewijs van christendom. Er zijn veel mensen die beproevingen en problemen hebben die geen kinderen van God zijn. Ik heb arme zeurende mensen horen zeggen: ‘Ik weet dat ik een kind van God ben, want ik heb schulden, ik heb armoede, ik heb problemen.’
Is dat zo? Ik ken heel wat *schavuiten* in dezelfde toestand en ik geloof niet dat jij een kind van God bent omdat je toevallig in slechte omstandigheden verkeert. Naast Gods kinderen zijn er velen die in moeilijkheden en nood verkeren. Het is niet het bijzondere lot van Gods gezin en als ik geen andere grond voor mijn hoop als christen had dan mijn ervaring met beproevingen, dan zou ik inderdaad maar een heel slechte grond hebben. Maar er moet een onderscheid worden gemaakt. Is dit lijden het lijden van Christus of niet? Een man is oneerlijk en wordt daarvoor in de ge-

vangenis gezet. Een man is een lafaard en mensen sissen hem ervoor uit. Een man is onoprecht en daarom mijden mensen hem. Toch zegt hij dat hij vervolgd wordt. Vervolgd! Helemaal niet, het is zijn verdiende loon. Hij verdient het.
Maar zulke mensen troosten zich met de gedachte dat zij ‘het lieve volk van God’ zijn, omdat andere mensen hen mijden, terwijl ze het juist verdienen. Ze leven niet zoals het hoort, daarom is de straf van de wereld hun woestijn. Let erop, geliefden, dat jullie lijden het lijden van Christus is, wees er zeker van dat het niet jullie eigen lijden is. Want als dat zo is, zul je geen verlichting krijgen. Alleen als het het lijden van Jezus is, kunnen we troost vinden.
‘Nou,’ zeg je, ‘wat wordt bedoeld met ons lijden als het lijden van Christus?’ Je weet dat het woord ‘Christus’ in de Bijbel soms de hele kerk met Christus betekent, zoals in 1 Korintiërs 12:12 en verschillende andere passages die ik me nu even niet kan herinneren. Maar je moet denken aan een Schriftgedeelte waar staat: ‘Ik vul wat achter is van het lijden van Christus, omwille van zijn lichaam, dat de gemeente is.’
Welnu, zoals Christus, het Hoofd, een zekere hoeveelheid lijden te verduren had, zo moet ook het lichaam een zekere last dragen. Onze verdrukkingen zijn het lijden van Christus’ mystiek, het lijden van Christus’ lichaam, het lijden van Christus’ kerk, want je weet dat als een man zo lang kon zijn dat zijn hoofd in de hemel was en zijn voeten op de bodem van de zee, het hetzelfde lichaam zou zijn, en het hoofd zou het lijden van de voeten voelen.
Dus, hoewel mijn Hoofd in de hemel is en ik op aarde ben, zijn mijn smarten de smarten van Christus, zijn mijn beproevingen de beproevingen van Christus, mijn kwellingen, Hij lijdt.

‘Ik voel in Mijn hart al uw zuchten en kreunen,
Want gij zijt Mij het meest nabij,
Mijn vlees en Mijn beenderen;
In al uw benauwdheden voelt uw Hoofd de pijn,
Toch zijn ze allemaal het meest nodig, niet één is tevergeefs.’

De beproevingen van een waar Christen zijn net zo goed het lijden van Christus als de kwellingen van Golgotha.
Toch zeg je: ‘We willen onderscheiden of onze problemen de beproevingen van Christus zijn.’ Nou, het zijn de beproevingen van Christus als je

lijdt omwille van Christus. Als je geroepen bent om hardheid te verdragen omwille van de waarheid, dan is dat het lijden van Christus. Als je voor jezelf lijdt, kan het een straf zijn voor je eigen zonden, maar als je voor Christus lijdt, dan zijn het de beproevingen van Christus.
‘Maar’ zeggen sommigen, ‘is er tegenwoordig nog vervolging? Moeten er nu christenen lijden omwille van Christus?’ Lijden, heren! Ja. ‘Ik zou vanmorgen een verhaal kunnen vertellen, als ik dat zou willen, over onverdraaglijke onverdraagzaamheid, over vervolging die bijna net zo erg is als die in de dagen van Maria. Alleen hebben onze vijanden niet de macht en de wet aan hun kant.
Ik zou je kunnen vertellen over sommigen die, vanwege het simpele feit dat ze ervoor kiezen om te komen luisteren naar deze verachte jongeman, deze tierende kerel, beschouwd moeten worden als de ondergang van alle dingen. Velen komen naar mij toe en moeten een ellendig en ongelukkig leven leiden, alleen maar omdat ze van mijn lippen het woord van de waarheid hebben gehoord. Toch zullen ze het, ondanks alles wat er gezegd is, nu horen.
Ik heb, daar ben ik zeker van, velen voor me, wier ogen zouden tranen als ik hun geschiedenis zou vertellen - sommigen die me privé hebben laten weten hoe ze moeten lijden omwille van Christus, omdat ze ervoor kiezen om te horen wie ze willen. Waarom, wordt het geen tijd dat mensen kiezen om te doen wat ze willen? Als ik er niet om geef om te doen wat andere predikanten doen, heb ik dan niet het recht om te preken zoals ik wil? Als ik dat niet heb, zal ik het doen, dat is alles.
En hebben andere partijen niet het recht om mij te horen als ze dat willen, zonder de heren en gouverneurs van tegenwoordig te vragen of de man echt geestelijke is of niet? Vrijheid! Vrijheid! Laat mensen doen wat ze willen. Maar vrijheid, waar is die? Je zegt dat het in Groot-Brittannië is. Dat is zo, in zekere mate, maar niet volledig. Ik verheug me er echter over dat er mensen zijn die zeggen: ‘Welnu, mijn ziel heeft er baat bij, en laat de mensen zeggen wat ze willen, ik zal hardnekkig vasthouden aan de waarheid en aan de plaats waar ik het Woord hoor tot opbouw van mijn ziel.’
Dus, lieve harten, ga door, ga door, en als je lijdt omwille van Christus, dan is dat het lijden van Christus. Als je hier alleen maar kwam omdat je er iets mee zou winnen, dan zou je lijden van jezelf zijn. Maar omdat er niets te winnen valt behalve de winst van jullie eigen zielen, moeten jullie volhouden. En wat er ook gezegd wordt, jullie vervolging zal jullie alleen

maar een mooiere kroon in heerlijkheid opleveren.
Ah! Christen, dit veredelt ons. Broeders, dit maakt ons trots en blij om te denken dat onze beproevingen de beproevingen van Jezus zijn. Oh! Ik denk dat het een eer moet zijn geweest voor de oude soldaat, die de IJzeren Hertog bijstond in zijn veldslagen, om te kunnen zeggen: 'We vechten onder de goede oude Hertog, die zoveel veldslagen heeft gewonnen, en als hij wint, zal een deel van de eer van ons zijn.' Christen, je vecht zij aan zij met Jezus. Christus is bij je, elke slag is een slag gericht op Christus. Elke laster is een laster op Christus, de strijd is van de Heere. De overwinning is van de Heere. Daarom, nog steeds op naar de overwinning!
Ik herinner me een verhaal over een grote bevelhebber die, na vele glorieuze overwinningen te hebben behaald, zijn troepen een vallei in leidde en daar werd hij volledig omsingeld door een grote groep vijanden. Hij wist dat een veldslag onvermijdelijk was op de ochtend. Daarom ging hij naar alle tenten om te horen in welke toestand zijn soldaten verkeerden - of ze ontmoedigd waren of niet.
Hij kwam bij een tent en terwijl hij luisterde, hoorde hij een man zeggen: 'Daar is onze generaal. Hij is heel dapper, maar deze keer is hij heel onverstandig. Hij heeft ons naar een plek geleid waar we zeker verslagen zullen worden. Er zijn zoveel ruiters van de vijand, zoveel infanterie,' en toen telde de man alle troepen aan hun eigen kant op en maakte er maar zoveel van.
Nadat hij het verhaal gehoord had, trok de aanvoerder zachtjes een deel van de tent opzij en zei: 'Voor hoeveel tellen jullie mij? Jullie hebben de infanterie en de cavalerie geteld, maar voor hoeveel tellen jullie mij - mij, jullie machtige aanvoerder, die zoveel overwinningen heeft behaald?' Nu, Christen, zeg ik, voor hoeveel reken je Christus? Voor hoeveel zet je Hem neer?
Heb je Hem voor één aangezien? Hij is niet één, noch duizend, Hij is de 'overste uit tienduizend.' Maar Hij is meer dan dat. O, zet Hem neer voor een hoog cijfer, en wanneer je je hulpen en helpers telt, zet Christus dan neer voor alles in allen, want in Hem is de overwinning zeker - de triomf is zeker.

III. Ons derde punt is een te ervaren deel.
Zoals het lijden van Christus in ons overvloedig is, zo zijn ook de vertroostingen van Christus overvloedig. Hier is een gezegende verhouding. God houdt altijd een weegschaal bij - aan deze kant legt Hij de beproe-

vingen van Zijn volk en aan die kant legt Hij hun vertroostingen. Als de schaal van beproevingen bijna leeg is, zul je de schaal van vertroostingen altijd in bijna dezelfde staat aantreffen. En als de schaal van beproevingen vol is, zul je de schaal van vertroosting net zo zwaar vinden. Want zoals het lijden van Christus in ons overvloedig is, zo zal ook de vertroosting door Christus overvloedig zijn.

Dit is een kwestie van pure ervaring. Sommigen van jullie weten hier helemaal niets van. Jullie zijn geen christenen, jullie zijn niet wedergeboren, jullie zijn niet bekeerd, jullie zijn onherboren, en daarom hebben jullie deze wonderlijke verhouding tussen het lijden en de vertroostingen van een kind van God nooit beseft. O, het is mysterieus dat wanneer de zwarte wolken zich het meest samenpakken, het licht in ons altijd het helderst is. Wanneer de nacht valt en de storm opsteekt, is de hemelse kapitein altijd het dichtst bij zijn bemanning. Het is een gezegend iets dat we, wanneer we het meest terneergeslagen zijn, het meest opgeheven worden door de vertroostingen van Christus. Ik zal je laten zien hoe.

De eerste reden is dat *beproevingen meer ruimte maken voor troost*. Er is niets dat een mens zo'n groot hart geeft als een grote beproeving. Ik merk altijd dat kleine, ellendige mensen, wier harten ongeveer zo groot zijn als een mosterdzaadje, nooit veel hebben gehad om hen op de proef te stellen. Ik heb gemerkt dat mensen die geen sympathie hebben voor hun medemensen - die nooit huilen om het verdriet van anderen - zelden zelf ellende hebben gehad.

Grote harten kunnen alleen gemaakt worden door grote problemen. De spade van moeilijkheden graaft het reservoir van troost dieper uit en maakt meer ruimte voor troost. God komt in ons hart - Hij vindt het vol - Hij begint onze troost te breken en het leeg te maken, dan is er meer ruimte voor genade. Hoe nederiger een mens ligt, hoe meer troost hij altijd zal hebben.

Ik herinner me dat ik op een dag met een ploeger liep - een man die diep onderwezen was, hoewel hij een ploeger was, en ploegers zouden echt veel betere predikers zijn dan veel heren van de universiteit - en hij zei tegen me: 'Reken er maar op, mijn goede broeder, als jij of ik ooit één centimeter boven de grond komen, dan komen we net die centimeter te hoog.'

Ik geloof dat het waar is. Want hoe lager we liggen, hoe dichter bij de grond we zijn - hoe meer onze problemen ons vernederen - hoe geschikter we zijn om troost te ontvangen. En God geeft ons altijd troost wan-

neer we daar het meest geschikt voor zijn. Dat is een van de redenen waarom onze vertroostingen in dezelfde verhouding toenemen als onze beproevingen.
Maar *problemen oefenen onze genade* en juist het uitoefenen van onze genade maakt ons comfortabeler en gelukkiger. Waar de meeste regen valt, is het gras het groenst. Ik veronderstel dat de mist en nevel van Ierland het 'Emerald Isle' maken. En overal waar je grote mist van problemen en nevels van verdriet vindt, vind je altijd smaragdgroene harten, vol met het prachtige groen van de troost en liefde van God.
O christen, zeg niet: 'Waar zijn de zwaluwen gebleven? Ze zijn weg, ze zijn dood.' Ze zijn niet dood, ze hebben de paarse zee geschuimd en zijn naar een ver land gegaan, maar ze zullen zo weer terugkomen. Kind van God, zeg niet dat de bloemen dood zijn. Zeg niet dat de winter ze heeft gedood en dat ze weg zijn. Ah! nee, ook al heeft de winter ze bedekt met de hermelijn van zijn sneeuw, ze zullen hun kop weer opsteken en spoedig weer tot leven komen.
Zeg niet, kind van God, dat de zon is gedoofd, omdat de wolk haar heeft verborgen. Ah! nee, hij is daarachter, de zomer voor jou aan het brouwen. Want als Hij weer tevoorschijn komt, zal Hij de wolken geschikt hebben gemaakt om in april buien te laten vallen, allemaal moeders van de zoete meibloemen. En o, bovenal, wanneer jouw God Zijn aangezicht verbergt, zeg dan niet dat Hij jou vergeten is. Hij wacht nog even om je Hem beter te laten liefhebben. En als Hij komt, zul je vreugde hebben in de Heere en je verheugen met een onuitsprekelijke vreugde. Wachten oefent onze genade. Wachten beproeft ons geloof, dus wacht af in hoop. Want hoewel de belofte op zich laat wachten, kan ze nooit te laat komen.
Een andere reden waarom we vaak het gelukkigst zijn in onze problemen is deze - dan *hebben we de nauwste omgang met God*. Ik spreek uit hartskennis en echte ervaring. We hebben nooit zo'n nauwe omgang met God als wanneer we in beproeving zijn. Als de schuur vol is, kan de mens zonder God leven. Als de beurs barst van het goud, kunnen we op de een of andere manier zonder zoveel gebed.
Maar als je eenmaal je *kalebassen* hebt weggehaald, dan wil je je *God*. Als je eenmaal de afgoden uit je huis hebt verwijderd, dan moet je JEHOVAH gaan eren. Sommigen van jullie bidden niet half zoveel als zou moeten. Als jullie kinderen van God zijn, dan zullen jullie de zweep krijgen, en als jullie de zweep krijgen, dan zullen jullie naar je Vader rennen. Het is een mooie dag en het kind loopt voor zijn vader uit, maar er ligt

een leeuw op de weg, nu komt hij en pakt de hand van zijn vader. Hij kon een halve mijl voor hem uitlopen als alles mooi en eerlijk was, maar breng de leeuw eens mee en het is ‘Vader! Vader!’ zo dichtbij als maar kan.
Het is zelfs zo met de christen. Laat alles goed gaan en hij vergeet God. Jeshurun wordt dik en begint tegen God te schoppen, maar neem zijn hoop weg, vernietig zijn vreugden, laat het kind in de kist liggen, laat de oogst worden vernietigd, laat de kudde van de stal worden afgesneden, laat de brede schouder van de man in het graf liggen, laat de kinderen vaderloos zijn - dan is het dat God inderdaad een God is.
Kleed me uit. Neem me alles af wat ik heb. Maak me arm, een bedelaar, berooid, hulpeloos, sla die regenbak in stukken, verbrijzel die hoop, doof de sterren, doof de zon, hul de maan in duisternis, en plaats me helemaal alleen in de ruimte, zonder vriend, zonder helper, nog steeds: ‘Uit de diepten zal ik tot U roepen, o God.’
Er is geen schreeuw zo goed als die uit de bodem van de bergen komt, geen gebed half zo hartelijk als dat uit de diepten van de ziel komt, door diepe beproevingen en verdrukkingen heen. Daarom brengen ze ons tot God en zijn we gelukkiger, want dat is de manier om gelukkig te zijn - om dicht bij God te leven. Dus terwijl er problemen in overvloed zijn, drijven ze ons naar God, en dan zijn er vertroostingen in overvloed.
Sommige mensen noemen problemen gewichten. Voorwaar, dat zijn ze. Een schip met grote zeilen en een mooie wind heeft ballast nodig. Problemen zijn de ballast van een gelovige. De ogen zijn de pompen die het lenswater van zijn ziel eruit halen en ervoor zorgen dat hij niet zinkt. Maar als beproevingen gewichten zijn, zal ik je een gelukkig geheim vertellen. Er bestaat zoiets als een gewicht je laten optillen.
Als ik een gewicht aan me vastgeketend heb, houdt het me naar beneden, maar geef me katrollen en bepaalde hulpmiddelen en ik kan het me laten optillen. Ja, er bestaat zoiets als zorgen maken die me naar de hemel brengen. Een heer vroeg eens aan een vriend over een prachtig paard van hem, dat rondliep in de wei met een klomp aan zijn voet: ‘Waarom klomp je zo’n edel dier?’ ‘Meneer,’ zei hij, ‘ik zou hem veel liever klompen omdoen dan hem kwijtraken, want hij heeft de neiging om over heggen te springen.’
Daarom verstopt God Zijn mensen. Hij verstopt ze liever dan dat Hij ze verliest. Want als Hij hen niet zou verstoppen, zouden ze over de heggen springen en weg zijn. Ze willen een koord om te voorkomen dat ze af-

dwalen en hun God bindt hen met verdrukkingen, om hen dicht bij Hem te houden, om hen te bewaren en hen in Zijn nabijheid te hebben. Gezegend feit - terwijl onze zorgen overvloedig zijn, zijn onze vertroostingen ook overvloedig.

IV. Nu sluiten we af met ons laatste punt, en moge de Heilige Geest me nogmaals sterken om een paar woorden tot jullie te spreken. ER IS EEN PERSOON DIE GEËERD MOET WORDEN.

Het is een feit dat christenen zich in diepe nood kunnen verheugen. Het is een waarheid dat als je ze in de gevangenis stopt, ze nog steeds zullen zingen. Net als veel vogels zingen ze het best in hun kooi. Het is waar dat wanneer golven over hen heen rollen, hun ziel nooit zinkt. Het is waar dat ze een drijfvermogen hebben dat hun hoofd altijd boven water houdt en hen helpt om in de donkere, donkere nacht te zingen: ‘God is nog steeds bij me.’ Maar aan wie zullen we de eer geven?

Aan wie moeten we de eer geven? Oh! Aan Jezus, aan Jezus. Want de tekst zegt dat het allemaal door Jezus is.

Het is niet omdat ik een christen ben dat ik vreugde krijg in mijn problemen - niet noodzakelijkerwijs. Het is niet altijd het feit dat problemen hun troost brengen, maar het is Christus die tot mij komt. Ik ben ziek in mijn kamer. Christus komt de trap op, gaat aan mijn bed zitten en spreekt lieve woorden tot mij. Ik ben stervende. Het koude water van de Jordaan heeft mijn voeten geraakt. Ik voel mijn bloed stagneren en bevriezen. Ik moet sterven. Christus slaat Zijn armen om me heen en zegt: ‘Vrees niet, geliefden. Sterven is gezegend worden, het water van de dood heeft zijn fontein in de hemel. Ze zijn niet bitter, ze zijn zoet als nectar, want ze stromen uit de troon van God.’

Ik waad in de stroom, de golven verzamelen zich om me heen. Ik voel dat mijn hart en mijn vlees het begeven. Maar er klinkt dezelfde stem in mijn oren: ‘Vrees niet, Ik ben met u! Wees niet ontsteld, Ik ben uw God.’ Nu kom ik aan de grenzen van het oneindige onbekende, dat land ‘van welks rivier geen reiziger terugkeert.’ Ik sta bijna bevreesd om het rijk van de schaduwen binnen te gaan, maar een zoete stem zegt: ‘Ik zal bij je zijn waar je ook gaat; al zou je je bed in Hades maken, ik zal bij je zijn.’ En ik ga nog steeds verder, tevreden om te sterven, want Jezus moedigt me aan. Hij is mijn troost en mijn hoop.

Ah! jij die die weergaloze naam, Jezus, niet kent, jij hebt de zoetste noot verloren die ooit melodie kan geven. Ah! jullie die nooit in vervoering

zijn gebracht door het kostbare sonnet dat in dat ene woord, Jesu, vervat ligt, jullie die niet weten dat Jesu betekent: I-ES-U, ('Ik stel je gerust'). Jullie hebben de vreugde en de troost van jullie leven verloren en jullie moeten ellendig en ongelukkig leven. Maar de christen kan zich verheugen, omdat Christus hem nooit zal verlaten, nooit zal weggaan, maar bij hem zal zijn.
Een paar woorden voor de personages - Ten eerste wil ik iets zeggen tegen jullie die *problemen verwachten* en erg verdrietig zijn omdat jullie je erop verheugen. Volg het advies van het gewone volk en 'steek nooit een brug over voordat je er bent'. Volg mijn raad op, breng je problemen nooit dichterbij dan ze zijn, want ze zullen zeker snel genoeg op je neerdalen. Ik weet dat veel mensen zich zorgen maken over hun beproevingen voordat ze komen. Wat is daar in hemelsnaam het nut van? Als je me er enig nut van inziet, zal ik zeggen: ga verder, maar mij lijkt het voldoende dat de vader de roede op het kind legt zonder dat het kind zichzelf kastijdt. Waarom zou je dat doen? Jij, die bang bent voor moeilijkheden, waarom zou je zo zijn? De beproeving zal je misschien nooit achterhalen. En als ze komt, zal er kracht bij komen. Daarom, klaar met jou, man, wie ben jij die zit te kreunen, vanwege voorgevoelens.

'Religie is nooit ontworpen
om onze genoegens minder te maken.'

Weg van jou! Omhoog! Omhoog! Waarom blijf je zitten en doodvriezen? Als de moeilijkheden komen, vecht er dan tegen met een manmoedig hart en met kracht, duik in de stroom, gekruist als je bent, en zwem er doorheen, maar oh! vrees het niet voordat het komt.
Christen *in nood*, ik heb je iets te zeggen. Dus mijn broeder, je zit in de problemen, je bent in de golven van ellende terechtgekomen, nietwaar? Dat is toch niet vreemd, broeder? Je bent er al vaak geweest. 'Ah,' zeg je, 'dit is het ergste dat ik ooit heb gehad. Ik ben hier vanmorgen gekomen met een molensteen om mijn nek. Ik heb een mijn van lood in mijn hart. Ik ben ellendig, ik ben ongelukkig, ik ben buitengewoon terneergeslagen.' Welnu, maar broeder, naarmate je zorgen toenemen, zal ook je troost toenemen. Broeder, heb je je harp aan de wilgen gehangen? Ik ben blij dat je de harp niet helemaal gebroken hebt. Beter aan de wilgen gehangen dan gebroken. Zorg ervoor dat je hem niet breekt. In plaats van bedroefd te zijn over je moeilijkheden, verheug je erin. Dan zul je God eren. Je zult

Christus verheerlijken, je zult zondaars tot Jezus brengen, als je zingt in de diepste ellende, want dan zullen ze zeggen: ‘Er moet toch iets in de godsdienst zitten, anders zou die man niet zo gelukkig zijn.’
Dan nog een woord voor jullie die bijna *tot wanhoop gedreven zijn*. Ik zou mijn handen uitstrekken als ik kon, vanmorgen - want ik geloof dat een prediker een Briareus zou moeten zijn, met duizend handen om zijn hoorders één voor één naar buiten te halen en tot hen te spreken. Er is hier een man die wanhopig is - bijna alle hoop is vervlogen. Broeder, zal ik je zeggen wat je moet doen? Je bent van het hoofddek gevallen, je bent in zee, de vloed omringt je, je lijkt geen hoop te hebben, je grijpt naar strohalmen. Wat moet je nu doen?
Doen? Ga op de zee van problemen liggen en drijf erop. Wees stil en weet dat God God is en dat je nooit zult vergaan. Al je geschop en geworstel zal je dieper doen zinken, maar lig stil, want zie, de reddingsboot komt eraan. Christus komt je helpen. Spoedig zal Hij je bevrijden en je uit al je verwarringen halen.
Ten slotte hebben sommigen van jullie helemaal geen interesse in deze preek. Ik probeer mijn toehoorders nooit te misleiden door hen te laten geloven dat alles wat ik zeg van iedereen is die mij hoort. Er zijn verschillende karakters in Gods Woord, het is aan jou om deze dag je eigen harten te onderzoeken en te zien of je Gods volk bent, of niet. Zoals de Heere leeft voor wie ik sta, zijn er hier twee klassen. Ik erken het onderscheid tussen aristocratisch en democratisch niet. In mijn ogen en in Gods ogen is iedereen gelijk. We zijn gemaakt van één vlees en bloed. We hebben geen heren van porselein en arme mensen van aardewerk. We zijn allemaal uit dezelfde mode gemaakt.
Er is één onderscheid en slechts één. Jullie zijn allemaal kinderen van God of kinderen van de duivel. Jullie zijn allemaal óf wedergeboren, óf dood in overtredingen en zonden. Het is aan jou om de vraag in je oren te laten klinken: ‘Waar ben ik? Is die zwarte tiran met zijn vurige zwaard mijn koning? Of bezit ik JEHOVAH-Jezus als mijn kracht, mijn schild, mijn Verlosser?’
Ik zal jullie niet dwingen te antwoorden, ik zal er niets over zeggen. Geef alleen zelf antwoord, laat je hart spreken, laat je ziel spreken. Het enige wat ik kan doen is de vraag voorleggen. God past het toe op jullie zielen! Ik smeek Hem om het naar huis te sturen en de pijl vast te maken!

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE OVERWINNING VAN HET GELOOF

NO. 14

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN 18 MAART 1855 *DOOR DE REV. C.H. SPURGEON* IN EXETER HALL, STRAND

'Want wie uit God geboren is, overwint de wereld: en dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof.'
1 Johannes 5:4

De brieven van Johannes zijn geparfumeerd met liefde. Het woord komt voortdurend voor, terwijl de Geest in elke zin binnendringt. Elke brief is grondig doordrenkt en geïmpregneerd met deze hemelse honing. Als hij over God spreekt, moet Zijn naam liefde zijn. Worden de broeders genoemd, dan heeft hij hen lief. En zelfs over de wereld zelf schrijft hij: 'Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.' Van de opening tot de conclusie is liefde de manier, liefde de zaak, liefde het motief en liefde het doel.
We staan daarom niet een beetje verbaasd om zulke krijgshaftige woorden in zo'n vredig geschrift te vinden, want ik hoor een oorlogsgeluid. Het is zeker niet de stem van de liefde die zegt: 'Wie uit God geboren is, overwint de wereld.' Hier zijn strijd en gevecht. Het woord 'overwint' lijkt iets te bevatten van het zwaard en oorlogvoering, van strijd en twist, van kwelling en worsteling.
Zo anders dan de liefde die zacht en mild is, die geen harde woorden in haar lippen heeft, wiens mond met fluweel bekleed is, wiens woorden zachter zijn dan boter, wiens uitspraken gemakkelijker vloeien dan olie. Hier hebben we oorlogoorlog tot het mes, want ik lees: 'Wie uit God geboren is, overwint de wereld.'
Strijd tot de dood, strijd gedurende het hele leven, strijden met de zekerheid van overwinning. Hoe kan het dat hetzelfde Evangelie dat altijd over vrede spreekt, hier een oorlog verkondigt? Hoe kan dat? Simpelweg omdat er iets in de wereld is dat tegen de liefde ingaat. Er zijn principes in de wereld die het licht niet kunnen verdragen, en daarom moet het,

voordat het licht kan komen, de duisternis verdrijven. Voordat de zomer heerst, weet je, moet hij de strijd aangaan met de oude winter en deze huilend wegsturen in de winden van maart en zijn tranen vergieten in de buien van april.
Dus ook voordat iets groots of goeds de heerschappij over deze wereld kan krijgen, moet het ervoor strijden. Satan heeft zichzelf op zijn met bloed besmeurde troon gezet en wie zal hem ten val brengen, behalve door grote kracht, strijd en oorlog? Duisternis waakt over de naties. Noch kan de zon zijn rijk van licht vestigen totdat hij de nacht heeft doorboord met de pijlachtige zonnestralen en deze heeft doen wegvluchten.
Daarom lezen we in de Bijbel dat Christus niet kwam om vrede op aarde te zenden, maar een zwaard. Hij kwam om ‘de vader tegen de zoon op te zetten, en de zoon tegen de vader; de moeder tegen de dochter, en de dochter tegen de moeder; de schoonmoeder tegen haar schoondochter, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder’.
Niet opzettelijk, let wel, maar als middel om een doel te bereiken, omdat er altijd een strijd moet zijn voordat waarheid en gerechtigheid kunnen heersen. Helaas, de aarde is het slagveld waar het goede met het kwade moet strijden. Engelen kijken toe en houden hun adem in, brandend om zich in het conflict te mengen, maar de troepen van de Kapitein van de Verlossing mogen alleen de soldaten van het kruis zijn. En die slanke groep moet alleen vechten en zal toch glorieus zegevieren. Genoeg zullen ze zijn voor de verovering en het motto van hun standaard is GENOEG. Genoeg door de arm van de helpende Drie-eenheid.
Als God mij zal helpen, zal ik tot jullie spreken over drie dingen die in de tekst staan. Ten eerste spreekt de tekst over een *grote overwinning*, er staat: ‘Dit is de overwinning.’ Ten tweede wordt er gesproken over een *grote geboorte*: ‘Wie uit God *geboren is*.’ En ten derde wordt een *grote genade* geprezen, waardoor we de wereld overwinnen, ‘zelfs ons geloof.’

I. Ten eerste spreekt de tekst over een GROTE OVERWINNING - de overwinning der overwinningen - de grootste van allemaal.
We weten dat er grote veldslagen zijn geweest waarbij naties elkaar in strijd hebben ontmoet en de een de ander heeft overwonnen, maar wie heeft er ooit gelezen over een overwinning die de wereld heeft overwonnen? Sommigen zullen zeggen dat Alexander de overwinnaar was, maar ik antwoord: nee. Hij was zelf de overwonnene, zelfs toen alles in zijn bezit was. Hij vocht voor de wereld en won haar, en kijk dan hoe zij haar

meester beheerste, haar overwinnaar overwon en de monarch geselde die haar gesel was geweest.
Zie de koninklijke jongeling huilen en zijn handen uitstrekken met idiote kreten, voor een andere wereld die hij zou kunnen verwoesten. Hij leek, in uiterlijk vertoon, de oude aarde te hebben overwonnen, maar in werkelijkheid, in zijn binnenste, had de aarde hem overwonnen, had hem overweldigd, had hem gewikkeld in de droom van ambitie, omgord met de ketenen van hebzucht, zodat hij, toen hij alles had, nog steeds ontevreden was. En als een arme slaaf werd hij voortgesleept aan de wagenwielen van de wereld, huilend, jammerend, omdat hij geen ander kon winnen.
Wie is de man die ooit de wereld heeft overwonnen? Laat hem naar voren komen. Hij is een Walvis onder de kleine vissen. Hij zal Caesar overtreffen. Hij zal zelfs onze onlangs overleden Wellington overtreffen, als hij kan zeggen dat hij de wereld heeft overwonnen. Het is zo'n zeldzaam iets, een overwinning zo wonderbaarlijk, een verovering zo enorm, dat hij die kan claimen deze te hebben gewonnen tussen zijn medemensen kan lopen, zoals Saul, met hoofd en schouders ver boven hen uit. Hij zal onze eerbied afdwingen. Alleen al zijn aanwezigheid zal ons ontzag inboezemen. Zijn toespraak zal ons overhalen tot gehoorzaamheid, en eer gevend aan wie eer toekomt, zullen we zeggen als we naar zijn stem luisteren: 'Het is alsof een engel zijn vleugels uitslaat.'
Ik zal nu proberen om het idee dat ik heb gesuggereerd uit te breiden door je te laten zien in welke verschillende opzichten de christen de wereld overwint. Een zware strijd, heren, dat verzeker ik u, niet één die tapijtridders zouden kunnen winnen. Geen gemakkelijke schermutseling die hij zou kunnen winnen, die op een zonnige dag ten strijde trekt, de gastheer aanschouwt, dan de teugel van zijn paard omdraait en sierlijk afstapt voor de deur van zijn zijden tent - niet een die hij zal winnen, die vandaag nog maar een ruwe rekruut is, zijn regiment aantrekt en zich dwaas voorstelt dat een week dienst hem een kroon van glorie zal opleveren.
Neen, heren, het is een levenslange oorlog - een strijd waarvoor de kracht van al deze spieren en dit sterke hart nodig is - een wedstrijd waarvoor al onze kracht nodig is, als we willen zegevieren. En als we als overwinnaars uit de strijd komen, dan zal er van ons gezegd worden, zoals Hart van Jezus Christus zei: 'Hij had kracht genoeg en niets om te sparen.'
Een strijd waarbij het sterkste hart zou kunnen beven. Een strijd waarbij de dapperste zou kunnen beven, als hij zich niet herinnerde dat de Heere aan zijn kant staat, en daarom, wie zal hij vrezen? Hij is de kracht van

zijn leven, voor wie zal hij bang zijn? Dit gevecht met de wereld is er niet een van grote kracht of fysieke macht, als dat zo was, zouden we het misschien snel winnen. Maar het is des te gevaarlijker omdat het een strijd van de geest is, een strijd van het hart, een strijd van de geest, een strijd van de ziel.

Als we de wereld op één manier overwinnen, hebben we ons werk nog niet half gedaan. Want de wereld is een Proteus die voortdurend van gedaante verandert. Net als de kameleon heeft ze alle kleuren van de regenboog, en wanneer je de wereld in één vorm hebt overwonnen, zal ze je in een andere aanvallen. Tot je sterft, zul je altijd nieuwe verschijningen van de wereld hebben om mee te worstelen. Laat me een paar vormen noemen waarin de christen de wereld overwint.

1. Hij overwint de wereld wanneer die zichzelf als wetgever opwerpt en hem gewoonten wil leren. Je weet dat de wereld haar oude massieve wetboek van gewoonten heeft en wie er niet voor kiest om volgens de mode van de wereld te gaan, staat onder de ban van de maatschappij. De meesten van jullie doen precies zoals iedereen en dat is genoeg voor jullie. Als je die-en-die iets oneerlijks ziet doen in het zakenleven, is het voldoende voor jou dat iedereen het doet. Als je ziet dat de meerderheid van de mensheid bepaalde gewoonten heeft, bezwijk je, geef je toe.

Jullie denken, neem ik aan, dat naar de hel marcheren in menigten zal helpen om de felle hitte van het branden van de bodemloze put te verminderen, in plaats van te bedenken dat hoe meer brandhout, hoe feller de vlam zal zijn. Mensen zwemmen meestal met de stroom mee als een dode vis. Alleen de levende vis gaat er tegenin. Het is enkel de christen die gewoontes veracht, die zich niets aantrekt van conventionaliteit, die zichzelf enkel de vraag stelt: ‘Is het juist of is het verkeerd? Als het goed is, zal ik enkelvoudig zijn.

Als er geen andere man in deze wereld is die het wil doen, dan doe ik het. Als er een universeel gesis naar de hemel opstijgt, zal ik het toch doen. Al vliegen de stenen van de aarde omhoog en stenigen ze me dood, dan nog zal ik het doen. Al binden ze me op de brandstapel, toch moet ik het doen. Ik zal alleen maar gelijk hebben. Als de menigte mij niet wil volgen, zal ik zonder hen gaan. Ik zal blij zijn als ze allemaal gaan en ook goed doen, maar zo niet, dan zal ik hun gewoonten verachten. Het kan me niet schelen wat anderen doen. Ik zal niet gewogen worden door andere mensen. Ik sta of val voor mijn eigen Meester. Zo verover en overwin ik de gewoonten van de wereld.’

Eerlijke wereld! Ze kleedt zich in hermelijn, ze trekt de gewaden van een rechter aan en ze zegt je plechtig: ‘Mens, je hebt het mis. Kijk naar je medemensen, zie wat zij doen. Zie mijn wetten. Doen mensen dat niet al honderden jaren? Wie ben jij om je tegen mij op te werpen?’ En ze haalt haar wormstekige wetboek tevoorschijn en bladert door de muffe bladzijden en zegt: ‘Kijk, hier is een wet uit de tijd van Nebukadnessar en hier is een andere wet uit de tijd van Farao. Deze moeten wel kloppen, want de oudheid heeft ze tot haar standaardautoriteiten gerekend. Wil jij je opwerpen en je afzetten tegen de mening van de menigte?’

Ja, dat doen we. We nemen het wetboek van de wereld en verbranden het, zoals de Efeziërs hun magische rollen deden. We nemen haar daden en maken er oud papier van. We rukken haar verkondiging van de muren. Het kan ons niet schelen wat anderen doen, gewoonte is voor ons een spinnenweb. We beschouwen het niet als dwaasheid om alleen te zijn, maar als alleen te zijn juist is, beschouwen we dat als de meest trotse wijsheid.

We overwinnen de wereld. We vertrappen haar gewoonten. We wandelen als een apart volk, een apart ras, een uitverkoren geslacht, een bijzonder volk. De christen gedraagt zich in zijn omgang niet zoals de lachende ongelovige insinueert, wanneer hij spottend Maworm beschrijft, door te zeggen: ‘Jongen, heb jij de suiker geschuurd?’ ‘Ja, meneer.’ ‘Heb je de sleepruimenblaadjes in de thee gedaan?’ ‘Ja, meneer.’ ‘Heb je rood lood in de peper gedaan?’ ‘Ja, meneer.’ ‘*Kom dan bidden*.’

Christenen doen dat niet. Zij zeggen: ‘Wij weten wel beter, wij kunnen ons niet schikken naar de gewoonten van de wereld. Als we bidden, zullen we ook handelen, anders zijn we hypocrieten, verwarde hypocrieten. Als we naar het huis van God gaan en belijden dat we van Hem houden, houden we overal van Hem. We nemen onze godsdienst mee in de winkel, achter de toonbank, in onze kantoren - we moeten het overal hebben, anders weet God dat het helemaal geen godsdienst is.’

Je moet dus opstaan tegen de gewoonten van de mensheid. Ook al is dit een stad met drie miljoen inwoners, jullie moeten naar buiten treden en afgescheiden zijn, als jullie de wereld willen overwinnen.

2. We rebelleren tegen de gewoonten van de wereld. En als we dat doen, wat is dan het gedrag van onze vijand? Ze verandert van gedaante. ‘Die man is een ketter. Die man is een fanaticus. Hij is een huichelaar,’ zegt de wereld direct. Ze grijpt haar zwaard, ze fronst haar wenkbrauwen, ze fronst als een demon, ze omringt haar met stormen en ze zegt: ‘Die man

durft mijn regering te trotseren. Hij doet niet wat anderen doen. Nu zal ik hem vervolgen. Laster! Kom uit de diepten van de hel en sis naar hem. Afgunst! Slijp je tand en bijt hem.'
Ze haalt alle valse dingen boven en ze vervolgt de man. Als ze kan, doet ze het met de hand, zo niet met de tong. Ze kwelt hem waar hij ook is. Ze probeert hem zakelijk te gronde te richten. Of als hij opkomt als voorvechter van de waarheid, dan lacht ze hem uit, bespot ze hem en minacht ze hem. Ze laat geen middel onbeproefd om hem te kwetsen.
Wat is dan het gedrag van de strijder van de Heere als hij ziet dat de wereld de wapens tegen hem opneemt en als hij ziet dat de hele aarde als een leger op hem afkomt om hem te achtervolgen en te vernietigen? Geeft hij toe? Geeft hij toe? Buigt hij? Krimpt hij ineen? Oh, nee! Net als Luther schrijft hij '*Cedo nulli*' op zijn banier - 'Ik geef aan niemand toe' en hij trekt ten strijde tegen de wereld, als de wereld ten strijde trekt tegen hem.

'Laat de aarde wapenen in het buitenland,
Hij woont in volmaakte vrede.'

Als er ook maar één woord tegen je gesproken werd, zouden sommigen van jullie meteen hun godsdienst opgeven. Maar het waarachtig geboren kind van God geeft weinig om de mening van de mens. 'Ach!' zegt hij, 'laat mijn brood mij ontbreken, laat mij gedoemd zijn om berooid over de wijde wereld te zwerven. Ja, laat me sterven - elke druppel bloed in deze aderen behoort Christus toe en ik ben bereid het te vergieten omwille van Zijn naam.'
Hij beschouwt alle dingen als verlies, zodat hij Christus kan winnen - zodat hij in Hem gevonden kan worden. En als de donder van de wereld buldert, lacht hij om het tumult, terwijl hij zijn aangename melodie neuriet...

'Jeruzalem, mijn gelukkige thuis,
naam die mij altijd dierbaar is;
wanneer zal mijn werk eindigen,
in vreugde en vrede, en jou?'

Wanneer het zwaard van de wereld tevoorschijn komt, kijkt hij ernaar. 'Ah!' zegt hij, 'zoals de bliksem uit zijn donderhol springt, de wolken

splijt en de sterren in vervoering brengt, maar machteloos is tegen de met rotsen bedekte bergbewoner, die lacht om zijn grootsheid, zo kan de wereld mij nu niet deren, want in de tijd van benauwdheid verbergt mijn Vader mij in zijn paviljoen, in het verborgene van zijn tabernakel verbergt Hij mij en zet Hij mij op een rots.' Zo overwinnen we opnieuw de wereld door ons niets aan te trekken van haar frons.

3. 'Wel,' zegt de wereld, 'ik zal een andere stijl proberen,' en dit, geloof me, is de gevaarlijkste van allemaal. Een lachende wereld is erger dan een fronsende. Ze zegt: 'Ik kan de man niet laag slaan met mijn herhaalde slagen, dus ik zal mijn juwelen handschoen uittrekken en hem een mooie witte hand laten zien, ik zal hem vragen die te kussen. Ik zal hem zeggen dat ik van hem hou. Ik zal hem vleien, ik zal goede woorden tot hem spreken.'

John Bunyan beschrijft deze Madam Bubble goed. Ze heeft een winnende manier van doen. Ze laat een glimlach vallen aan het eind van elk van haar zinnen. Ze praat veel over eerlijke dingen en probeert te winnen en het hof te maken. Oh, geloof me, christenen lopen niet zoveel gevaar als ze vervolgd worden, maar als ze bewonderd worden. Als we op het toppunt van populariteit staan, mogen we best beven en bang zijn.

Het is niet wanneer er naar ons wordt gesist en getoetert dat we reden hebben om ongerust te zijn. Het is wanneer we op de schoot van het geluk worden gewiegd en verpleegd op de knieën van het volk. Wee ons als alle mensen goed over ons spreken. Het is niet in de koude winterse wind dat ik mijn mantel van gerechtigheid uittrek en weggooi. Het is wanneer de zon komt, wanneer het weer warm is en de lucht zwoel, dat ik onbewaakt mijn gewaden uittrek en naakt word.

Goede God! Hoe velen zijn naakt geworden door de liefde van deze wereld! De wereld heeft hem gevleid en toegejuicht. Hij heeft van de vleierij gedronken. Het was een bedwelmend drankje. Hij heeft gewankeld, hij is gezwicht, hij heeft gezondigd, hij heeft zijn reputatie verloren. En zoals een komeet die langs de hemel raast, ver de ruimte in dwaalt en verloren gaat in de duisternis, zo doet hij dat ook. Groot als hij was, valt hij. Machtig als hij was, dwaalt hij af en gaat verloren.

Maar het ware kind van God is nooit zo. Hij is net zo veilig als de wereld lacht als wanneer zij fronst. Hij geeft net zo weinig om haar lof als om haar afkeuring. Als hij geprezen wordt en het is waar, dan zegt hij: 'Mijn daden verdienen lof, maar ik verwijs alle eer naar mijn God.' Grote zielen weten wat ze verdienen aan hun kritiek. Voor hen is het niets meer

dan het geven van hun dagelijks inkomen. Sommige mensen kunnen niet leven zonder een grote hoeveelheid lof en als ze niet meer hebben dan ze verdienen, laat ze het dan hebben. Als ze kinderen van God zijn, zullen ze standvastig gehouden worden, ze zullen niet geruïneerd of bedorven worden, maar ze zullen staan met voeten als hindenvoeten op hoge plaatsen: 'Dit is de overwinning die de wereld overwint.'

4. Soms verandert de wereld een christen in een gevangenbewaarder. God stuurt verdrukking en verdriet, totdat het leven een gevangenis is en de wereld haar cipier - en nog een ellendige cipier ook. Hebben jullie ooit beproevingen en moeilijkheden doorstaan, mijn vrienden? En is de wereld ooit naar je toe gekomen en heeft gezegd: 'Arme gevangene, ik heb een sleutel die je eruit zal laten.

'Je zit in geldproblemen. Ik zal je vertellen hoe je vrij kunt komen. Doe die meneer Geweten weg. Hij vraagt u of het een oneerlijke daad is. Trek je niets van hem aan. Laat hem slapen. Denk aan de eerlijkheid nadat je het geld hebt gekregen en toon berouw wanneer het je uitkomt.' Dat zegt de wereld, maar jij zegt: 'Ik kan het niet.'

'Nou,' zegt de wereld, 'dan zucht en moppert een goed mens als jij opgesloten in deze gevangenis!' 'Nee,' zegt de christen, 'mijn Vader heeft mij in gebrek gestuurd en op Zijn tijd zal Hij mij eruit halen. Maar als ik hier sterf, zal ik geen verkeerde middelen gebruiken om te ontsnappen. Mijn Vader heeft mij hier neergezet voor mijn bestwil, ik zal niet mopperen. Als mijn beenderen hier moeten liggen - als mijn doodskist onder deze stenen moet liggen - als mijn grafsteen in de muur van mijn kerker moet liggen - hier zal ik sterven, liever dan ook maar een vinger uit te steken om er op een oneerlijke manier uit te komen.'

'Ah,' zegt de wereld, 'dan ben je een dwaas.' De spotter lacht en gaat verder en zegt: 'De man heeft geen hersens, hij zal geen stoutmoedige dingen doen. Hij heeft geen moed. Hij wil de zee niet op. Hij wil de oude gebaande paden van de moraal volgen.' Ja, dat doet hij, want zo overwint hij de wereld.

Ik zou je kunnen vertellen over de gevechten die zijn geleverd. Er is menig arm meisje geweest dat heeft gewerkt, gewerkt, gewerkt, totdat haar vingers tot op het bot waren versleten, alleen maar om een karig bestaan te verdienen met de dingen die we op ons dragen, niet wetende dat we vaak het bloed, de botten en de pezen van arme meisjes dragen.

Dat arme meisje is duizend keer in verleiding gebracht, de boze heeft geprobeerd haar te verleiden, maar ze heeft een dappere strijd gestre-

den. Streng in haar integriteit te midden van armoede staat ze nog steeds rechtop. ‘Helder als de zon, eerlijk als de maan en verschrikkelijk als een leger met banieren,’ een heldin die niet overwonnen wordt door de verleidingen en verlokkingen van de ondeugd.
In andere gevallen heeft menigeen de kans gehad om in een uur rijk te zijn, in een ogenblik welvarend, als hij maar iets zou vastgrijpen waar hij niet naar durfde te kijken, omdat God in hem zei: ‘Nee.’ De wereld zei: ‘Wees rijk, wees rijk,’ maar de Heilige Geest zei: ‘Nee! Wees eerlijk. Dien je God.’ O, de harde strijd en de manhaftige strijd in het hart! Maar hij zei: ‘Nee. Al zou ik de sterren laten veranderen in werelden van goud, dan nog zou ik die werelden van rijkdom niet gebruiken om mijn principes te verloochenen en mijn ziel te beschadigen.’
Zo wandelt hij als overwinnaar. ‘Dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof.’

II. Maar mijn tekst spreekt van een GROTE GEBOORTE.
Een heel aardige vriend heeft me verteld dat ik, terwijl ik in Exeter Hall preekte, rekening moest houden met de verschillende meningen van mijn toehoorders, dat ik, ook al ben ik een Calvinist en een Baptist, eraan moest denken dat er hier verschillende geloofsovertuigingen zijn. Welnu, als ik niets anders zou prediken dan wat jullie allemaal zou behagen, wat zou ik dan in hemelsnaam doen? Ik predik wat ik geloof dat waar is en als het weglaten van één waarheid, waarvan ik geloof dat die me voor eeuwig koning van Engeland zou maken, zou ik die niet weglaten.
Degenen die het niet leuk vinden wat ik zeg, hebben de optie om weg te gaan. Ze komen hier, neem ik aan, om zichzelf een plezier te doen en als de waarheid hen niet bevalt, kunnen ze vertrekken. Ik zal nooit bang zijn dat een eerlijk Brits publiek zich zal afkeren van de man die niet stottert en hakkelt als hij de waarheid spreekt.
Welnu, over deze grote geboorte. Ik ga misschien iets hardvochtigs zeggen, maar ik heb het allereerst van Mr. Jay gehoord. Sommigen zeggen dat een nieuwe geboorte plaatsvindt in een kinderdoopsel, maar ik herinner me dat die eerbiedwaardige patriarch zei: ‘ Pausdom is een *leugen*, pleegzucht is een *leugen*, wedergeboorte door de doop is een *leugen*.’ Zo is het. Het is een leugen die zo duidelijk is dat ik me nauwelijks kan voorstellen dat de predikers ervan ook maar enig verstand in hun hoofd hebben.
Het is zo absurd op het eerste gezicht, dat een man die het gelooft zich-

zelf onder het bereik van een verstandige man plaatst. Geloof dat elk kind door een druppel water opnieuw geboren wordt! Dan is de man die je als prijsvechter in de ring ziet, wedergeboren, omdat die geheiligde druppels ooit op zijn voorhoofd vielen! Een andere man zweert - houd hem dronken en zwalkend over straat. Hij is wedergeboren!
Een mooie wedergeborene is dat! Ik denk dat hij nog een keer opnieuw geboren wil worden. Zo'n wedergeboorte past hem alleen maar voor de duivel, en door het misleidende effect ervan, kan het hem zelfs zevenvoudig meer een kind van de hel maken. Maar de mannen die vloeken, schelden, roven en stelen, en die arme stakkers die worden opgehangen, zijn allemaal wedergeboren, volgens de fictie van deze prachtige Puseyitische kerk. Weg ermee! Weg ermee! Ah, God zendt iets beters dan dat in de harten van mensen, wanneer Hij hen een nieuwe geboorte zendt.
De tekst spreekt echter van een grote geboorte. 'Wie uit God geboren is, overwint de wereld.' Deze nieuwe geboorte is het mysterieuze punt in alle religie. Als je iets anders predikt dan de nieuwe geboorte, zal het altijd goed gaan met je toehoorders. Maar als je volhoudt dat er een radicale verandering nodig is om de hemel binnen te gaan, hoewel dit de leer van de Schrift is, is het zo onsmakelijk voor de mensheid in het algemeen dat je ze nauwelijks aan het luisteren krijgt.
Ah, nu wend je je af als ik je begin te vertellen dat 'tenzij je geboren wordt uit water en Geest, je het Koninkrijk der hemelen niet kunt binnengaan.' Als ik je vertel dat er een regenererende invloed op je geest moet worden uitgeoefend door de kracht van de Heilige Geest, dan weet ik dat je zult zeggen: 'Het is enthousiasme.' Maar het is het enthousiasme van de Bijbel. Daar sta ik. Hierop zal ik beoordeeld worden. Als de Bijbel niet zegt dat we wedergeboren moeten worden, dan geef ik het op. Maar als dat wel zo is, heren, wantrouw dan niet die waarheid waar jullie redding van afhangt.
Wat is het om opnieuw geboren te worden? Heel kort gezegd, opnieuw geboren worden is een verandering ondergaan die zo *mysterieus is* dat menselijke woorden er niet over kunnen spreken. Zoals we onze eerste geboorte niet kunnen beschrijven, zo is het onmogelijk voor ons om de tweede te beschrijven. 'De wind waait waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt of waarheen hij gaat; zo is het met ieder die uit de Geest geboren is.
Maar terwijl het zo mysterieus is, is het een verandering die *gekend en gevoeld wordt*. Mensen worden niet wedergeboren als ze in bed liggen en sla-

pen, zodat ze het niet weten. Ze voelen het. Ze ervaren het. Galvanisme, of de kracht van elektriciteit, kan mysterieus zijn, maar het produceert een gevoel. Dat doet de nieuwe geboorte ook.
Op het moment van de nieuwe geboorte is de ziel in grote doodsangst - vaak verdronken in zeeën van tranen. Soms drinkt ze bitter, nu en dan vermengd met zoete druppels hoop. Terwijl we overgaan van dood naar leven, is er een ervaring die niemand anders dan het kind van God echt kan begrijpen. Het is een mysterieuze verandering, maar tegelijkertijd is het een positieve. Het is net zo'n verandering als wanneer dit hart uit mij zou worden genomen en de zwarte bloeddruppels eruit zouden worden gewrongen, om vervolgens te worden gewassen en gereinigd en weer in mijn ziel te worden gestopt. Het is 'een nieuw hart en een rechte geest', een mysterieuze maar toch werkelijke en echte verandering!
Laat me je bovendien vertellen dat deze verandering *bovennatuurlijk is*. Het is geen verandering die een mens zichzelf aandoet. Het is niet stoppen met drinken en nuchter worden. Het is niet van rooms-katholiek veranderen in protestant. Het is niet van een Afvallige veranderen in een Kerkmens, of van een Kerkmens in een Afvallige. Het is veel meer dan dat.
Het is een nieuw principe dat in het hart werkt, de ziel binnendringt en de hele mens beweegt. Niet een verandering van mijn naam, maar een vernieuwing van mijn natuur, zodat ik niet meer de man ben die ik vroeger was, maar een nieuwe man in Christus Jezus. Het is een bovennatuurlijke verandering - iets wat de mens niet kan doen en wat alleen God kan bewerkstelligen, wat de Bijbel zelf niet kan bewerkstelligen zonder de begeleidende Geest van God - iets wat geen ministeriële welsprekendheid kan bewerkstelligen - iets wat zo machtig en wonderbaarlijk is dat het moet worden beleden als het werk van God en God alleen.
Dit is de plaats om op te merken dat deze nieuwe geboorte een *blijvende verandering is*. Arminianen vertellen ons dat mensen wedergeboren worden, dan in zonde vallen, zichzelf weer oppakken en weer christen worden - in zonde vallen, de genade van God verliezen, dan weer terugkomen - honderd keer in hun leven in zonde vallen en zo genade blijven verliezen en weer terugkrijgen. Wel, ik veronderstel dat het een nieuwe versie van de Schrift is waarin je dat leest.
Maar ik lees in mijn Bijbel dat als ware christenen konden afvallen, het onmogelijk zou zijn om hen te vernieuwen tot bekering. Ik lees bovendien dat waar God een goed werk begonnen is, Hij het tot het einde zal

volhouden, en dat wie Hij eenmaal liefheeft, Hij liefheeft tot het einde. Als ik alleen maar gereformeerd ben, ben ik misschien nog een dronkaard of zie je me acteren op het toneel. Maar als ik echt wedergeboren ben, met die echte bovennatuurlijke verandering, zal ik nooit wegvallen, ik kan in een zonde vallen, maar ik zal niet definitief vallen. Ik zal blijven staan zolang het leven duurt, voortdurend veilig. En als ik sterf zal er gezegd worden-

'Dienaar van God, goed gedaan!
Rust uit van uw gezegende werk;
De strijd is gestreden, de overwinning is behaald;
Ga uw rust van vreugde binnen.'

Bedrieg jezelf niet, mijn geliefden. Als je denkt dat je bent wedergeboren, en nadat je van God bent weggegaan, opnieuw geboren zult worden, dan weet je niets van de zaak. Want 'wie uit God geboren is, zondigt niet.' Dat wil zeggen, hij zondigt niet zozeer dat hij van de genade afvalt, 'want hij bewaart zichzelf, zodat de boze hem niet aanraakt.' Gelukkig is de mens die werkelijk en daadwerkelijk is geregenereerd en van de dood is overgegaan in het leven!

III. Tot besluit. Er IS EEN GROTE GENADE.
Mensen die wedergeboren zijn, overwinnen echt de wereld. Hoe wordt dit tot stand gebracht? De tekst zegt: 'Dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons *geloof*.' Christenen overwinnen de wereld niet met hun verstand. Helemaal niet. De rede is iets heel goeds en niemand zou er iets op tegen moeten hebben. De rede is een kaars, maar het geloof is de zon. Welnu, ik geef de voorkeur aan de zon, hoewel ik de kaars niet uitdoe. Als christen gebruik ik mijn verstand. Ik oefen het voortdurend, maar als ik in een echte oorlog terechtkom, is het verstand een houten zwaard. Het breekt, het knapt. Terwijl geloof, dat zwaard van echt Jeruzalemmetaal, snijdt tot de scheiding van ziel en lichaam.
Mijn tekst zegt: 'Dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof.' Wie zijn de mensen die iets doen in de wereld? Zijn dat niet altijd mannen van geloof? Neem het zelfs als natuurlijk geloof. Wie wint de strijd? Wel, de man die weet dat hij zal winnen en zweert dat hij de overwinnaar zal zijn. Wie redt het nooit in de wereld? De man die altijd bang is om iets te doen, uit angst dat hij het niet kan volbrengen. Wie

klimt naar de top van de Alpen? De man die zegt: ‘Ik doe het, of ik sterf. Laat zo’n man besluiten dat hij iets kan doen en hij zal het doen, als het binnen de mogelijkheden ligt. Wie zijn de mannen geweest die de standaard hebben opgetild en met vaste hand hebben vastgehouden te midden van stormachtige strijd en strijd? Mannen van geloof. Wie hebben grote dingen gedaan? Geen mannen van angst en beven, mannen die bang zijn, maar mannen van geloof, die een stoer front hadden en voorhoofden van koper - mannen die nooit beefden en nooit sidderden, maar die in God geloofden en hun ogen ophieven naar de heuvels, waar hun kracht vandaan komt.

‘Nooit werd er op aarde een wonder verricht, maar het kwam voort uit geloof. Niets nobels, genereus of groots, maar geloof was de wortel van de prestatie. Niets moois, niets beroemds, maar de lof ervan is geloof. Leonidas vocht in menselijk geloof zoals Jozua in goddelijk geloof. Xenophon vertrouwde op zijn vaardigheid en de zonen van Matthias op hun zaak.’

Geloof is het machtigste van alle machtigen. Het is de vorst van de rijken van de geest. Er is geen wezen dat superieur is aan zijn kracht, geen wezen dat niet zal buigen voor zijn goddelijke dapperheid. Het gebrek aan geloof maakt een mens verachtelijk, het maakt hem zo klein dat hij in een notendop zou kunnen leven. Geef hem geloof en hij is een leviathan die in de diepten van de zee kan duiken. Hij is een oorlogspaard dat roept, aha! aha! in de strijd.

Hij is een reus die volken grijpt en in zijn hand verbrokkelt, die heerscharen ontmoet en bij een zwaard verdwijnen. Hij bindt schoven van scepters en verzamelt alle kronen als de zijne. Er gaat niets boven geloof, heren. Geloof maakt je bijna net zo almachtig als God, door de geleende kracht van zijn goddelijkheid. Geef ons geloof en we kunnen alle dingen doen.

Ik wil je vertellen hoe het komt dat het geloof christenen helpt om de wereld te overwinnen. Het doet het altijd homeopathisch. Je zegt: ‘Dat is een bijzonder idee.’ Zo kan het zijn. Het principe is dat ‘hetzelfde geneest als hetzelfde’. Zo overwint geloof de wereld door te genezen, soort met soort. Hoe vertrapt het geloof de *angst* voor de wereld? Door de *angst* voor God.

‘Nu,’ zegt de wereld, ‘als je dit niet doet, zal ik je leven wegnemen. Als je je niet buigt voor mijn valse god, zul je in je brandende vurige oven terechtkomen.’ ‘Maar’ zegt de gelovige, ‘ik vrees Hem die zowel lichaam

als ziel in de hel kan vernietigen. Het is waar dat ik bang voor je ben, maar ik heb een grotere angst dan dat. Ik vrees omdat ik God niet zal mishagen. Ik beef omdat ik mijn Vorst niet zal beledigen.' Dus de ene angst compenseert de andere.
Hoe werpt geloof de *hoop* van de wereld omver? 'Daar,' zegt de wereld, 'zal ik je dit geven, zal ik je dat geven, als je mijn discipel wilt zijn. Er is hoop voor jou. Je zult rijk worden, je zult groot zijn.' Maar geloof zegt: 'Ik heb hoop in de hemel. Een hoop die niet vervliegt, eeuwig, onkreukbaar, eeuwig vaste en heerlijke hoop, een gouden hoop, een kroon des levens.' En de hoop op heerlijkheid overwint alle hoop van de wereld.
'Ah!' zegt de wereld, 'Waarom volg je niet het *voorbeeld* van je medemensen?' 'Omdat,' zegt het geloof, 'ik het voorbeeld van Christus zal volgen.' Als de wereld ons een voorbeeld geeft, geeft het geloof ons een ander voorbeeld. 'O, volg het voorbeeld van zo iemand. Hij is wijs, groot en goed,' zegt de wereld. Het geloof zegt: 'Ik zal Christus volgen. Hij is de wijste, de grootste en de beste.' Het overwint voorbeeld door voorbeeld.
'Wel,' zegt de wereld, 'omdat je je door dit alles niet laat overwinnen, kom, ik zal *van* je *houden*. Je zult mijn vriend zijn.' Het geloof zegt: 'Wie de vriend van deze wereld is, kan niet de vriend van God zijn. God houdt van mij.' Dus zet hij liefde tegenover liefde, angst tegenover angst, hoop tegenover hoop, vrees tegenover vrees, en zo overwint het geloof de wereld door gelijken te genezen.
Ter afsluiting van mijn toespraak, mannen en broeders, ben ik nog maar een kind. Ik heb tot u gesproken zoals ik vanmorgen kon. Een andere keer zou ik misschien meer donderslagen kunnen afsteken en het Woord van God beter kunnen verkondigen. Maar dit weet ik zeker: ik vertel u alles wat ik weet en ik spreek rechtuit. Ik ben geen redenaar, maar vertel jullie gewoon wat uit mijn hart opkomt.
Maar voordat ik dat gedaan heb, wil ik met jullie zielen spreken. Hoeveel zijn er hier die wedergeboren zijn? Sommigen zijn doof en zeggen: 'Het is allemaal onzin. We gaan regelmatig naar onze gebedsplaats, stoppen onze gezangboeken en Bijbels onder onze arm! en we zijn een heel godsdienstig soort mensen.' Ach, ziel! Als ik je tegenkom aan de toog van het oordeel, denk er dan aan dat ik gezegd heb - en dat is Gods woord - 'Tenzij gij *wederom geboren wordt*, zult gij het Koninkrijk der hemelen niet binnengaan.'
Anderen van jullie zeggen: 'We kunnen niet geloven dat wedergeboren worden zo'n verandering is als waar jullie het over hebben, ik ben veel

beter dan vroeger. Ik vloek nu niet meer en ik ben erg hervormd.' Heren, ik zeg u dat het geen kleine verandering is. Het is niet het repareren van de kruik, maar het is het uit elkaar halen en het hebben van een nieuwe. Het is niet het hart oplappen, het is een nieuw hart en een rechte geest hebben. Er is niets anders dan dood aan de zonde en leven tot gerechtigheid, dat jullie zielen zal redden.

Ik predik geen nieuwe doctrine. Ga naar de artikelen van de Church of England en lees het daar. Kerkmensen komen soms naar me toe om zich met onze kerk te verenigen. Ik laat ze onze doctrines in hun gebedenboek zien en ze hebben gezegd dat ze nooit geweten hebben dat die er waren. Mijn beste toehoorders, waarom kunnen jullie je eigen geloofsartikelen niet lezen? Jullie weten absoluut niet wat er in jullie eigen gebedenboek staat.

Mensen lezen tegenwoordig hun bijbels niet en hebben voor het grootste deel geen godsdienst. Ze hebben een godsdienst die alleen maar uiterlijk vertoon is, maar ze denken er niet aan om te onderzoeken wat de werkelijke betekenis ervan is. Heren, het is niet de mantel van de godsdienst die u zal helpen, het is een vitale godsvrucht die u nodig hebt. Het is geen religieuze zondag, het is een religieuze maandag. Het is geen vrome kerk, het is een vrome kast. Het is geen heilige plaats om in te knielen, het is een heilige plaats om de hele dag in te staan. Er moet een verandering van hart komen, echt, radicaal, vitaal, volledig.

En wat zeg jij ervan? Heeft jouw geloof de wereld overwonnen? Kun je erboven leven? Of houden jullie van de wereld en haar dingen? Als dat zo is, heren, dan moeten jullie op weg gaan en vergaan, ieder van jullie, tenzij jullie je daarvan afkeren en je hart aan Christus geven. O, wat zegt u, is Jezus uw liefde waard? Zijn de dingen van de eeuwigheid en de hemel de dingen van de tijd waard? Is het zo fijn om een wereldling te zijn dat je daarvoor in kwelling kunt liggen? Is het zo goed om een zondaar te zijn dat je daarvoor het eeuwige welzijn van je ziel op het spel kunt zetten? O, mijn vrienden, is het de moeite waard om het risico te lopen van een eeuwigheid van ellende voor een uur plezier? Is een dans het waard om voor eeuwig in de hel te dansen met huilende duivels? Is één droom, met een afschuwelijk ontwaken, het waard om van te genieten, terwijl er de heerlijkheden van de hemel zijn voor hen die God volgen?

O, als mijn lippen me tot jullie zouden laten spreken, zou mijn hart overvloeien in mijn ogen en zou ik mezelf weg huilen, totdat jullie medelijden zouden hebben met jullie eigen arme zielen. Ik weet dat ik in zekere

mate verantwoordelijk ben voor jullie zielen. Als de wachters hen niet waarschuwen, zullen zij omkomen, maar hun bloed zal geëist worden door de handen van de wachter. 'Wendt u, wendt u, waarom zult gij sterven, o huis Israëls?' zo zegt de Here. Begeesterd, vervuld met jullie kwade wil, geneigd tot het kwade, toch spreekt de Heilige Geest vanmorgen door mij: 'Als jullie je tot de HEERE keren, met volle inzet van hart, zal Hij Zich over jullie ontfermen, en tot onze God zal Hij overvloedig vergeven.'
Ik kan je niet brengen. Ik kan je niet halen. Mijn woorden zijn machteloos, mijn gedachten zijn zwak! De oude Adam is te sterk voor dit jonge kind om te tekenen of te slepen, maar moge God tot jullie spreken, lieve harten. God zendt de waarheid naar huis en dan zullen we ons samen verheugen, zowel hij die zaait als hij die oogst, want God heeft ons de toename gegeven.
God zegene jullie! Mogen jullie allemaal opnieuw geboren worden en 'dat geloof hebben dat de wereld overwint!'

'Heb ik dat geloof dat naar
Christus kijkt, dat de wereld en de zonde overwint?
Hem ontvangt als Profeet,
Priester en Koning, en het geweten rein maakt?

'Als ik deze kostbare genade bezit,
komt U alle lof toe; zo niet, dan zoek ik het in Uw handen;
schenk het mij nu, Heere.'

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE BIJBEL

NO. 15

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATAVOND 18 MAART 1855 *DOOR DE REV. C.H. SPURGEON* IN EXETER HALL, STRAND

'Ik heb hem de grote dingen van mijn wet geschreven, maar zij werden gerekend als een vreemde zaak.'
Hosea 8:12

Dit is Gods klacht tegen Efraïm. Het is geen onbeduidend bewijs van Zijn goedheid dat Hij zich verlaagt om Zijn dwalende schepselen te berispen. Het is een groot argument van Zijn genadige beschikking dat Hij Zijn hoofd buigt om aardse zaken op te merken. Hij zou Zich, als Hij wilde, met de nacht kunnen omhullen als met een gewaad. Hij zou de sterren als armbanden om Zijn pols kunnen doen en de zonnen als een krans om Zijn voorhoofd kunnen binden.

Hij zou alleen kunnen wonen, ver, ver boven deze wereld, in de zevende hemel, en met kalme en stille onverschilligheid neerkijken op al het doen en laten van Zijn schepselen. Hij zou kunnen doen wat de heidenen veronderstelden dat hun Jupiter deed, in eeuwige stilte zitten, soms met zijn vreselijke hoofd knikken om de schikgodinnen te laten bewegen zoals hij wilde, maar nooit aandacht schenken aan de kleine dingen van de aarde, hen wegzetten als onder zijn aandacht, opgeslokt in zijn eigen wezen, opgeslokt in Zichzelf. Hij leefde alleen en trok zich terug.

En ik, als een van Zijn schepselen, zou 's nachts op een bergtop kunnen staan en naar de stille sterren kijken en zeggen: 'Jullie zijn de ogen van God, maar jullie kijken niet op mij neer. Jullie licht is een geschenk van Zijn almacht, maar jullie stralen zijn geen glimlach van liefde voor mij. God, de machtige Schepper, heeft mij vergeten, ik ben een verachtelijke druppel in de oceaan van de schepping, een dor blad in het woud van wezens, een atoom in de berg van het bestaan. Hij kent mij niet. Ik ben alleen, alleen, alleen.'

Maar dat is niet zo, geliefden. Onze God is van een andere orde. Hij

merkt ieder van ons op. Er is geen mus of worm die niet gevonden wordt in Zijn besluiten. Er is geen persoon op wie Zijn oog niet is gericht. Onze meest geheime daden zijn Hem bekend. Wat we ook doen, of dragen, of lijden, het oog van God rust nog steeds op ons, en we zijn onder Zijn glimlach - want we zijn Zijn mensen. Of onder Zijn frons, want we zijn van Hem afgedwaald.

O, hoe tienduizendvoudig genadig is God, dat Hij, neerkijkend op het mensenras, het niet uitlacht. We zien uit onze tekst dat God op de mens neerziet, want Hij zegt over Efraïm: 'Ik heb hem de grote dingen van mijn wet geschreven, maar zij werden als een vreemde zaak gerekend.' Maar zie hoe Hij, als Hij de zonde van de mens opmerkt, hem niet wegstoot en hem met Zijn voet afwijst. Hij schudt hem niet bij de nek over de afgrond van de hel, totdat zijn hersenen duizelen, en laat hem dan voor altijd vallen.

Maar Hij komt eerder uit de hemel om te pleiten bij Zijn schepselen. Hij argumenteert met hen. Hij plaatst Zichzelf als het ware op gelijke hoogte met de zondaar, noemt Zijn grieven en bepleit Zijn claim. 'O Efraïm, Ik heb u de grote dingen van mijn wet geschreven, maar zij zijn u als een vreemde zaak!'

Ik kom hier vanavond in Gods plaats, vrienden, om als Gods gezant bij jullie te pleiten, om velen van jullie te beschuldigen van een zonde, om die door de kracht van de Geest aan jullie harten voor te leggen, zodat jullie overtuigd worden van zonde, van gerechtigheid en van een toekomstig oordeel. De misdaad waarvan ik u beschuldig is de zonde van de tekst. God heeft u de grote dingen van Zijn wet geschreven, maar ze zijn u vreemd geweest.

Het is over dit gezegende boek, de Bijbel, dat ik vanavond wil spreken. Hier ligt mijn tekst - dit Woord van God. Dit is het onderwerp van mijn toespraak, een onderwerp dat meer welsprekendheid vereist dan ik bezit. Een onderwerp waarover duizend redenaars tegelijk zouden kunnen spreken. Een machtig, uitgestrekt, onbegrijpelijk thema, dat alle welsprekendheid tot in de eeuwigheid in beslag zou kunnen nemen en toch onuitputtelijk zou blijven.

Over de Bijbel heb ik vanavond drie dingen te zeggen en ze staan allemaal in mijn tekst. Ten eerste, de auteur: '*Ik* heb geschreven.' Ten tweede, de onderwerpen - de grote dingen van Gods wet. En ten derde, de algemene behandeling ervan - het wordt door de meeste mensen als een vreemde zaak beschouwd.

I. Eerst over dit boek: wie is de auteur?
De tekst zegt dat het God is. '*Ik heb* hem de grote dingen van mijn wet geschreven.' Hier ligt mijn Bijbel - wie heeft hem geschreven? Ik open hem en zie dat hij bestaat uit een serie traktaten. De eerste vijf traktaten zijn geschreven door een man die Mozes heet. Ik ga verder en vind anderen. Soms zie ik dat David de penman is, dan weer Salomo. Hier lees ik Micha, dan Amos, dan Hosea.
Als ik verder blader, naar de meer heldere bladzijden van het Nieuwe Testament, zie ik Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes, Paulus, Petrus, Jakobus en anderen. Maar als ik het boek dichtsla, vraag ik me af wie de auteur ervan is? Eisen deze mannen gezamenlijk het auteurschap op? Zijn zij de samenstellers van dit enorme boekwerk? Verdelen zij, onder elkaar, de eer?
Onze heilige religie antwoordt: Nee! Dit boek is het geschrift van de levende God - elke letter werd geschreven met een Almachtige vinger. Elk woord erin viel van de eeuwige lippen, elke zin werd gedicteerd door de Heilige Geest. Mozes was weliswaar aangesteld om zijn geschiedenissen met zijn vurige pen te schrijven, maar God leidde die pen. Het kan zijn dat David zijn harp aanraakte en zoete psalmen van melodie van zijn vingers liet vallen, maar God bewoog zijn handen over de levende snaren van zijn gouden harp.
Het kan zijn dat Salomo liefdescantaten zong of woorden van volmaakte wijsheid uitsprak, maar God leidde zijn lippen en maakte de prediker welsprekend. Als ik de donderende Nahum volg als zijn paarden de wateren omploegen of Habakkuk als hij de tenten van Cushan in ellende ziet; als ik Maleachi lees als de aarde brandt als een oven - als ik de gladde pagina van Johannes lees, die vertelt over liefde, of de ruige, vurige hoofdstukken van Petrus, die spreekt over het vuur dat Gods vijanden verteert - als ik Judas lees, die anathema's uitspreekt over de vijanden van God, overal vind ik God aan het woord.
Het is Gods stem, niet die van de mens. De woorden zijn Gods woorden, de woorden van de Eeuwige, de Onzichtbare, de Almachtige, de JEHOVAH van deze aarde. Deze Bijbel is Gods Bijbel en als ik hem zie, lijkt het alsof er een stem uit oprijst die zegt: 'Ik ben het boek van God, mens, lees mij. Ik ben Gods schrift. Open mijn blad, want ik ben door God geschreven. Lees het, want Hij is mijn schrijver en je zult Hem overal zichtbaar en manifest zien.' 'Ik heb hem de grote dingen van mijn wet geschreven.'

Hoe weet je dat God het boek schreef? Dat is precies wat ik je niet zal proberen te bewijzen. Ik zou, als ik dat zou willen, een demonstratie kunnen geven, want er zijn argumenten genoeg, er zijn redenen genoeg, als ik je tijd vanavond zou willen besteden om ze aan je voor te leggen, maar zoiets zal ik niet doen. Ik zou u kunnen vertellen, als ik dat zou willen, dat de grootsheid van de stijl boven die van enig sterfelijk geschrift uitstijgt en dat alle dichters die ooit hebben bestaan, ons met al hun werken bij elkaar niet zulke sublieme poëzie en zulke machtige taal zouden kunnen geven als in de Schrift te vinden is.
Ik zou erop kunnen hameren dat de onderwerpen waarover het gaat het menselijk intellect te boven gaan, dat de mens nooit de grote doctrines van een Drie-eenheid in de Godheid had kunnen uitvinden. De mens had ons niets kunnen vertellen over de schepping van het universum. Hij had nooit de auteur kunnen zijn van het majestueuze idee van de Voorzienigheid, dat alle dingen geordend zijn volgens de wil van één groot Opperwezen en samenwerken ten goede. Ik zou kunnen uitweiden over de eerlijkheid ervan, omdat het de fouten van zijn schrijvers vertelt. Haar eenheid, omdat ze zichzelf nooit verloochent. De meesterlijke eenvoud, zodat hij die loopt het kan lezen. En ik zou nog honderd andere dingen kunnen noemen, die allemaal aantonen dat het boek van God is.
Maar ik ben hier niet om het te bewijzen. Ik ben een christelijke predikant en jullie zijn christenen, of beweren dat te zijn, en het is nooit nodig voor christelijke predikanten om ongelovige argumenten naar voren te brengen om hen te beantwoorden. Het is de grootste dwaasheid in de wereld. Ongelovigen, arme schepsels, kennen hun eigen argumenten niet totdat wij ze vertellen en dan sprokkelen ze hun botte schachten bij elkaar om ze weer op het schild van de waarheid af te schieten. Het is dwaasheid om deze vuurbranden van de hel naar voren te brengen, zelfs als we goed voorbereid zijn om ze te doven. Laat de mensen van de wereld de dwaling van zichzelf leren, laat ons geen verspreiders van hun leugens zijn.
Het is waar dat er predikers zijn die een tekort aan voorraad hebben en willen dat ze die aanvullen! Maar Gods eigen uitverkorenen hoeven dat niet te doen. Ze worden door God onderwezen en God voorziet hen van materie, taal en kracht. Er kan hier vanavond iemand zijn die zonder geloof is gekomen, een man van de rede, een vrijdenker. Met hem heb ik geen enkel argument. Ik beweer hier niet te staan als een ruziezoeker, maar als een prediker van dingen die ik weet en voel.
Maar ook ik ben zoals hij geweest. Er was een slecht uur toen ik het anker

van mijn geloof liet vallen, ik sneed de kabel van mijn geloof door. Ik meerde niet langer hard aan bij de kusten van de openbaring. Ik liet mijn schip drijven voor de wind. Ik zei tegen de rede: 'Wees jij mijn kapitein.' Ik zei tegen mijn eigen hersenen: 'Wees mijn roer.' En ik begon aan mijn gekke reis. Godzijdank is het nu allemaal voorbij, maar ik zal je de korte geschiedenis ervan vertellen.

Het was een haastige vaart over de onstuimige oceaan van het vrije denken. Ik ging verder en terwijl ik verder ging begon de lucht donkerder te worden. Maar om dat tekort goed te maken, waren de wateren schitterend met schitterende schitteringen. Ik zag vonken omhoog vliegen die me verheugden en ik dacht: 'Als dit vrije gedachten zijn, is het een gelukkig iets.' Mijn gedachten leken edelstenen en ik strooide sterren met mijn beide handen.

Maar al snel zag ik, in plaats van deze uitbarstingen van glorie, grimmige duivels, woest en afschuwelijk, uit het water opstijgen en terwijl ik voortschoot, knarsten ze met hun tanden en grijnsden ze naar me. Ze grepen de boeg van mijn schip en sleurden me voort, terwijl ik me deels verheugde over de snelheid van mijn beweging, maar toch huiverde bij de geweldige snelheid waarmee ik de oude oriëntatiepunten van mijn geloof passeerde.

Terwijl ik met een vreselijke snelheid vooruitsnelde, begon ik aan mijn bestaan te twijfelen. Ik twijfelde of er wel een wereld was, ik twijfelde of ik wel bestond. Ik ging naar de rand van de sombere rijken van ongeloof. Ik ging naar de bodem van de zee van ontrouw. Ik twijfelde aan alles. Maar hier verijdelde de duivel zichzelf, want juist de extravagantie van de twijfel bewees de absurditeit ervan.

Net toen ik de bodem van die zee zag, kwam er een stem die zei: 'En kan deze twijfel waar zijn?' Bij die gedachte werd ik wakker. Ik ontwaakte uit die doodsdroom, die, God weet het, mijn ziel had kunnen verdoemen en mijn lichaam had kunnen ruïneren, als ik niet was ontwaakt. Toen ik opstond nam het geloof het roer over. Vanaf dat moment twijfelde ik niet meer. Het geloof stuurde me terug. Het geloof riep: 'Weg, weg!' Ik gooide mijn anker uit op Golgotha. Ik hief mijn oog op naar God en hier ben ik levend en uit de hel.

Daarom zeg ik wat ik weet. Ik heb die gevaarlijke reis gemaakt. Ik ben veilig aan land gekomen. Vraag me opnieuw om een ongelovige te zijn! Nee, ik heb het geprobeerd. Het was eerst zoet, maar daarna bitter. Nu, steviger dan ooit aan Gods Evangelie vastgeklonken, staande als op een

rots van diamant, tart ik de argumenten van de hel om mij te bewegen, want 'ik weet in wie ik heb geloofd en ben ervan overtuigd dat hij in staat is om te bewaren wat ik aan hem heb toevertrouwd.'

Maar ik zal vanavond niet pleiten of argumenteren. U beweert christen te zijn, anders zou u hier niet zijn. Jullie belijdenis kan een leugen zijn. Wat jullie *zeggen* dat jullie zijn, kan het tegenovergestelde zijn van wat jullie *werkelijk* zijn, maar toch neem ik aan dat jullie allemaal toegeven dat dit het Woord van God is. Een paar gedachten hierover. 'Ik heb hem de grote dingen van mijn wet geschreven.'

Ten eerste, mijn vrienden, sta bij dit boek en *bewonder de autoriteit ervan.* Dit is geen gewoon boek. Het zijn niet de uitspraken van de wijzen van Griekenland. Dit zijn niet de uitspraken van filosofen uit voorbije eeuwen. Als deze woorden door mensen geschreven waren, zouden we ze misschien verwerpen, maar o, laat me de plechtige gedachte denken - dat dit boek Gods handschrift is, dat deze woorden van God zijn.

Laat me eens kijken naar de datum. Het is gedateerd vanaf de heuvels van de hemel. Laat me naar de letters kijken. Ze flitsen glorieus op mijn oog. Laat me de hoofdstukken lezen. Ze zijn groot van betekenis en mysteries onbekend. Laat me de profetieën doornemen. Ze zijn zwanger van ongedachte wonderen. Oh, boek der boeken! En werd je geschreven door mijn God? Dan zal ik voor je buigen.

Jij boek met enorm gezag, jij bent een proclamatie van de keizer van de hemel. Het zij verre van mij om mijn verstand te gebruiken om u tegen te spreken. Reden! Jouw plaats is om te staan en uit te zoeken wat dit boek betekent, niet om te vertellen wat dit boek zou moeten zeggen. Kom jij, mijn verstand, ga zitten en luister, want deze woorden zijn de woorden van God.

Ik weet niet hoe ik deze gedachte moet uitvergroten. O, als jullie je eens konden herinneren dat deze Bijbel werkelijk en echt door God geschreven is! Als je in de geheime kamers van de hemel was binnengelaten, als je had gezien hoe God Zijn pen vasthield en deze brieven opschreef, dan zou je ze zeker respecteren. Maar ze zijn net zo goed Gods handschrift als wanneer je God ze had zien schrijven.

Deze Bijbel is een boek met gezag, het is een geautoriseerd boek, want God heeft het geschreven. O, beeft, beeft, opdat niemand van u het veracht. Let op zijn autoriteit, want het is het Woord van God.

Omdat God het geschreven heeft, moet je de *waarheid* ervan inzien. Als ik het had geschreven, zouden er wormen van critici zijn die er meteen

op zouden zwermen en het zouden bedekken met hun kwaadaardig gebroed. Had ik het geschreven, dan zouden er mensen zijn die het meteen aan stukken zouden trekken en misschien nog wel terecht ook. Maar dit is het Woord van God. Kom, zoek, jullie critici en vind een fout. Onderzoek het van Genesis tot Openbaring en vind een fout.
Dit is een ader van puur goud, niet gelegeerd door kwarts of enige andere aardse substantie. Dit is een ster zonder vlek, een zon zonder vlek! Een licht zonder duisternis. Een maan zonder bleekheid. Een glorie zonder schemer. O Bijbel! Van geen enkel ander boek kan gezegd worden dat het volmaakt en zuiver is, maar van u kunnen we verklaren dat alle wijsheid in u verzameld is, zonder een deeltje dwaasheid.
Dit is de rechter die de strijd beëindigt waar verstand en rede falen. Dit is het boek dat niet bezoedeld is door enige fout, maar dat pure, ongelegeerde, volmaakte waarheid is. Waarom? Omdat God het geschreven heeft. Beschuldig God van dwaling als je wilt. Zeg Hem dat Zijn boek niet is wat het zou moeten zijn. Ik heb mannen met preutsheid en spottende bescheidenheid gehoord, die de Bijbel zouden willen veranderen.
En (ik schaam me bijna om het te zeggen) ik heb dominees Gods Bijbel horen veranderen omdat ze er bang voor waren. Heb je ooit iemand horen zeggen: ‘Wie gelooft en gedoopt wordt, zal behouden worden, maar wie niet gelooft’ - wat staat er in de Bijbel? ‘zal *verdoemd worden*.’ Maar dat is niet beleefd genoeg, dus zeggen ze: ‘zal *afgekeurd worden*.’
Heren! Haal het fluweel uit jullie monden. Spreek Gods woord. We willen niets van jullie veranderingen. Ik heb mannen in gebed horen zeggen, in plaats van: ‘Maak uw roeping en *verkiezing* zeker’, ‘Maak uw roeping en *redding* zeker’. Jammer dat ze niet geboren zijn toen God nog leefde, ver terug in de tijd, zodat ze God hadden kunnen leren hoe hij moest schrijven.
Oh, schaamteloosheid buiten alle grenzen! Oh! volslagen eigenwaan! Om te proberen te dicteren aan de Alwijze - om de Alwetende te onderwijzen en de Eeuwige te instrueren. Vreemd dat er mensen zijn die zo verachtelijk zijn om het pennemes van Jojakim te gebruiken om passages uit het Woord te snijden, omdat ze onsmakelijk zijn. O, jullie die een afkeer hebben van bepaalde gedeelten van de Heilige Schrift, wees gerust dat jullie smaak bedorven is en dat God niet zal blijven voor jullie kleine mening. Jouw afkeer is precies de reden waarom God het geschreven heeft, omdat jij er niet geschikt voor zou moeten zijn. Je hebt geen recht om tevreden te zijn. God schreef wat jou niet bevalt. Hij schreef de waarheid.

Oh, laten we er eerbiedig voor buigen, want God heeft het geïnspireerd. Het is pure waarheid. Hier spuit uit deze fontein *aqua vitae* - ‘het water des levens’, zonder een enkel deeltje aarde. Hier komen uit deze zon stralen voort, zonder enige mengeling van duisternis. Gezegende Bijbel, je bent één en al waarheid.

Maar nogmaals, voordat we dit punt verlaten, laten we stilstaan bij *de genadige aard van God*, die ons überhaupt een Bijbel heeft geschreven. Hij had ons er zonder kunnen laten, om onze donkere weg af te zoeken, zoals blinde mensen naar de muur zoeken. Hij had ons kunnen laten dwalen met de ster van het verstand als onze enige gids. Ik herinner me een verhaal over Mr. Hume, die voortdurend beweerde dat het licht van de rede overvloedig genoeg is.

Toen hij op een avond bij een goede dominee thuis was, had hij de kwestie besproken en zijn vaste geloof in de toereikendheid van het licht van de natuur verklaard. Toen hij wegging, bood de dominee aan om een kaars voor hem vast te houden, zodat hij de trap af kon lopen. Hij zei: ‘Nee, het licht van de natuur is voldoende, de maan is voldoende.’ Toevallig was de maan bedekt met een wolk en viel hij van de trap. ‘Ah,’ zei de dominee, ‘u had toch beter een beetje licht van boven kunnen hebben, meneer Hume.’

Dus als we aannemen dat het licht van de natuur voldoende is, kunnen we maar beter ook een beetje licht van boven hebben, dan weten we zeker dat we gelijk hebben. Beter twee lichten dan slechts één. Het licht van de schepping is een helder licht. God kan gezien worden in de sterren, Zijn naam staat in vergulde letters geschreven op het voorhoofd van de nacht. Je kunt Zijn glorie ontdekken in de golven van de oceaan, ja, in de bomen van het veld. Maar het is beter om het in twee boeken te lezen dan in één. Je zult het hier duidelijker geopenbaard vinden, want Hij heeft dit boek Zelf geschreven en Hij heeft je de sleutel gegeven om het te begrijpen, als je de Heilige Geest hebt. Ach, geliefden, laten we God danken voor deze Bijbel. Laten we ervan houden. Laten we hem kostbaarder vinden dan veel fijn goud.

Maar laat me één ding zeggen voordat ik overga tot het tweede punt. Als dit het Woord van God is, wat gebeurt er dan met sommigen van jullie die het de afgelopen maand niet gelezen hebben? ‘Maand, meneer! Ik heb het dit jaar nog niet gelezen.’ Ja, er zijn er onder jullie die het helemaal niet gelezen hebben. De meeste mensen behandelen de Bijbel heel beleefd. Ze hebben een klein zakboekje, netjes gebonden. Ze doen er een

witte zakdoek omheen en dragen hem naar hun gebedsplaatsen.
Als ze thuiskomen, leggen ze het in een lade tot de volgende zondagochtend. Dan komt hij weer tevoorschijn voor een kleinigheidje en gaat hij mee naar de kapel. Dat is alles wat de arme Bijbel krijgt om te luchten. Zo vermaken jullie deze hemelse boodschapper. Op sommige van jullie Bijbels ligt genoeg stof om met je vingers 'verdoemenis' te schrijven. Sommigen van jullie hebben hun Bijbels al heel lang niet meer omgedraaid en wat denken jullie?
Ik zeg je botte woorden, maar ware woorden. Wat zal God uiteindelijk zeggen? Wanneer je voor Hem zult komen, zal Hij zeggen: 'Heb je Mijn Bijbel gelezen?' '*Nee*.' 'Ik heb je een genadebrief geschreven. Heb je die gelezen?' '*Nee*.' 'Rebel! Ik heb je een brief gestuurd waarin Ik je uitnodig, heb je die ooit gelezen?' '*Heere, ik heb het zegel nooit verbroken. Ik hield hem dicht*.' 'Ellendeling!' zegt God, 'dan verdien je de hel. Als Ik je een liefdevol epistel stuurde en je wilde zelfs het zegel niet verbreken, wat zal Ik dan met je doen?' Oh, laat het niet zo zijn met jullie. Wees Bijbellezers. Wees Bijbelzoekers.

II. Ons tweede punt is: DE ONDERWERPEN DIE DE BIJBEL BEHANDELT.
De woorden van de tekst zijn deze: 'Ik heb hem de grote dingen van mijn wet geschreven.' De Bijbel gaat over grote dingen en alleen over grote dingen. Er staat niets in deze Bijbel dat onbelangrijk is. Elk vers erin heeft een plechtige betekenis en als we daar nog niet achter zijn gekomen, dan hopen we dat nog te doen. Je hebt mummies gezien die rond en rond gewikkeld waren met vouwen linnen.
Welnu, Gods Bijbel is net zo. Het is een grote rol wit linnen, geweven in het weefgetouw van de waarheid. Je zult hem dus moeten blijven afrollen, rol na rol, voordat je de echte betekenis ervan helemaal tot in de diepte begrijpt. En als je, zoals je denkt, een deel van de betekenis hebt gevonden, zul je nog steeds moeten blijven afwikkelen, afwikkelen, en tot in de eeuwigheid zul je de woorden van dit wonderbaarlijke boekwerk aan het afwikkelen zijn. Toch staat er niets anders in de Bijbel dan grote dingen. Laat me opsplitsen, zodat ik het korter kan houden.
Ten eerste, alle dingen in deze Bijbel zijn groots, maar ten tweede, sommige dingen zijn de grootste van allemaal.
Alle dingen in de Bijbel zijn geweldig. Sommige mensen denken dat het niet uitmaakt welke doctrines je gelooft, dat het niet uitmaakt naar welke kerk

je gaat, dat alle denominaties hetzelfde zijn. Welnu, ik heb een hekel aan mevrouw Onverdraagzaamheid boven bijna alle mensen in de wereld en ik geef haar nooit enig compliment of lof. Maar er is een andere vrouw die ik net zo erg haat en dat is mevrouw Letterjager, een bekend figuur, die de ontdekking heeft gedaan dat we allemaal hetzelfde zijn.
Nu geloof ik dat een mens in elke kerk gered kan worden. Sommigen zijn gered in de kerk van Rome - een paar gezegende mannen, wier namen ik hier zou kunnen noemen. Ik weet, gezegend zij God, dat velen gered zijn in de Kerk van Engeland. Zij heeft een groot aantal vrome, biddende mannen in haar midden. Ik denk dat alle secties van protestantse christenen een overblijfsel hebben volgens de uitverkiezing van genade, en ze hadden, sommigen van hen, een beetje zout nodig, want anders zouden ze tot verderf vervallen.
Maar als ik dat zeg, denk je dan dat ik ze allemaal op één lijn stel? Zijn ze allemaal even waarheidsgetrouw? De ene sekte zegt dat kinderdoop goed is, de andere zegt dat het verkeerd is, maar toch zegt u dat ze allebei gelijk hebben? Dat kan ik niet zien. De ene leert dat we gered worden door vrije genade, de andere zegt dat dat niet zo is, maar dat we gered worden door vrije wil. En toch geloof je dat ze allebei gelijk hebben? Dat begrijp ik niet.
De een zegt dat God Zijn volk liefheeft en nooit ophoudt hen lief te hebben. Een ander zegt dat Hij niet van Zijn volk hield voordat zij van Hem hielden, dat Hij vaak van hen houdt en dan ophoudt van hen te houden en hen afwendt. Misschien hebben ze allebei in grote lijnen gelijk, maar kunnen ze allebei gelijk hebben als de een 'Ja' zegt en de ander 'Nee'? Ik moet een bril hebben waarmee ik tegelijkertijd achteruit en vooruit kan kijken voordat ik dat kan zien. Het kan niet zo zijn, heren, dat ze allebei gelijk hebben. Maar sommigen zeggen dat ze van mening verschillen over niet-essentiële zaken.
Deze tekst zegt: 'Ik heb hem de *grote* dingen van mijn wet geschreven.' Er staat niets in Gods Bijbel dat niet geweldig is. Heeft iemand van jullie ooit zitten kijken welke de zuiverste godsdienst was? 'Oh,' zeggen jullie, 'we hebben nooit de moeite genomen. We gingen gewoon waar onze vader en moeder gingen.' Ah! dat is inderdaad een diepgaande reden. Jullie gingen waar je vader en moeder gingen. Ik dacht dat jullie verstandige mensen waren. Ik dacht niet dat jullie gingen waar andere mensen jullie naartoe trokken, maar dat jullie uit jezelf gingen.
Ik hou boven alles van mijn ouders en alleen al de gedachte dat zij geloof-

den dat iets waar was, helpt me om te denken dat het juist is. Maar ik heb hen niet gevolgd. Ik behoor tot een ander kerkgenootschap en ik dank God dat ik dat doe. Ik kan hen ontvangen als christelijke broeders en zusters, maar ik heb nooit gedacht dat, omdat zij toevallig één ding waren, ik hetzelfde moest zijn. Zoiets bestaat niet. God heeft me hersenen gegeven en ik zal ze gebruiken. En als jij verstand hebt, gebruik het dan ook.
Zeg nooit dat het er niet toe doet. Het doet er wel degelijk toe. Wat God hier heeft neergezet is van eminent belang. Hij zou nooit iets geschreven hebben dat onverschillig was. Wat hier ook staat is van enige waarde, doorzoek daarom alle vragen, beproef alles door het Woord van God. Ik ben niet bang dat wat ik predik door dit boek wordt beproefd. Geef me alleen een eerlijk veld en geen gunst, en dit boek. Als ik er iets tegenin breng, trek ik het de volgende sabbatdag terug. Hierdoor sta ik, hierdoor val ik. Zoek en zie, maar zeg niet: 'Het doet er niet toe.' Als God iets zegt, moet het altijd van belang zijn.
Maar hoewel alle dingen in Gods Woord belangrijk zijn, *zijn ze niet allemaal even belangrijk.* Er zijn bepaalde fundamentele en vitale waarheden die geloofd moeten worden, anders zou niemand gered worden. Als je wilt weten wat je moet geloven als je gered wilt worden, dan zul je de grote dingen van Gods wet tussen deze twee kaften vinden. Ze staan hier allemaal in.
Als een soort samenvatting van de grote dingen van de wet, herinner ik me dat een oude vriend van mij eens zei: 'Ah! Je predikt de drie V's *(in het engels)* en God zal je altijd zegenen.' Ik zei: 'Wat zijn de drie?' En hij antwoordde: 'Verloren, Verlossing en Wedergeboorte.' Zij bevatten de som en substantie van goddelijkheid.
V voor Verloren. We zijn allemaal geruïneerd door de zondeval. We gingen allemaal verloren toen Adam zondigde en we zijn allemaal geruïneerd door onze eigen overtredingen. We zijn allemaal geruïneerd door onze eigen slechte harten en onze eigen slechte wil. En we zullen allemaal geruïneerd worden tenzij genade ons redt.
Dan is er een tweede V voor Verlossing. We zijn vrijgekocht door het bloed van Christus, een lam zonder smet en zonder vlek. We zijn gered door Zijn kracht. We zijn vrijgekocht door Zijn verdiensten. We zijn verlost door Zijn kracht.
Dan is er W voor Wedergeboorte. Als we vergeven zijn, moeten we ook wedergeboren zijn. Want niemand kan deel hebben aan de verlossing als hij niet is wedergeboren. Laat hem zo goed zijn als hij wil, laat hem God

dienen zoals hij zich voorstelt, zoveel als hij wil - tenzij hij is wedergeboren en een nieuw hart heeft, een nieuwe geboorte, zal hij nog steeds in de eerste V zijn, dat is verderf. Deze dingen bevatten een belichaming van het Evangelie.
Ik geloof dat er een betere samenvatting is in de vijf punten van het calvinisme - uitverkiezing volgens de voorkennis van God; de natuurlijke verdorvenheid en zondigheid van de mens; bijzondere verlossing door het bloed van Christus; effectieve roeping door de kracht van de Geest; en uiteindelijke volharding door de inspanningen van Gods macht. Ik denk dat al deze dingen geloofd moeten worden om verlossing te verkrijgen.
Maar ik zou niet graag een geloofsbelijdenis schrijven zoals de Athanasiaanse, die begint met: 'Wie gered wil worden, moet vóór alles het katholieke geloof aanhangen, welk geloof dit is' - als ik zover was, zou ik moeten stoppen, omdat ik niet zou weten wat ik zou moeten schrijven. Ik heb het katholieke geloof van de Bijbel, de hele Bijbel en niets dan de Bijbel. Het is niet aan mij om geloofsbelijdenissen op te stellen, maar ik vraag jullie om de Schrift te onderzoeken, want dit is het woord van het leven.
God zegt: 'Ik heb hem de grote dingen van mijn wet geschreven.' Twijfel je aan hun grootheid? Denk je dat ze je aandacht niet waard zijn? Denk even na, mens. Waar sta je nu?

> ***'Ik sta op een smalle landtong, tussen twee onbegrensde zeeën;***
> ***een centimeter tijd, een moment van ruimte,***
> ***kan mij in uw hemelse plaats brengen, of mij opsluiten in de hel.'***

Ik herinner me dat ik eens op een zeekust stond, op een smalle landtong, gedachteloos dat het getij zou kunnen opkomen. Het getij spoelde voortdurend aan weerszijden aan, maar in gedachten verzonken bleef ik daar staan, totdat ik eindelijk met de grootste moeite aan land kon komen. De golven waren tussen mij en de kust gespoeld. Jij en ik staan elke dag op een smalle hals en daar komt een golf omhoog. Zie hoe dicht die bij je voet is, en zie, bij elke tik van de klok komt er weer een bij.
'Onze harten slaan als gedempte trommels begrafenismarsen naar het graf.'
Elk moment dat we leven, stevenen we af op het graf. *Dit Boek* vertelt me dat als ik me bekeer, er een hemel van vreugde en liefde is om me te ontvangen als ik sterf. Het vertelt me dat de hengsels van engelen zul-

len worden uitgestrekt en ik, gedragen door sterke cherubijnse vleugels, de bliksem zal overtreffen en voorbij de sterren zal opstijgen, tot aan de troon van God, om voor eeuwig te wonen,

> ***'Ver van een wereld vol verdriet en zonde,***
> ***met God eeuwig ingesloten.'***

Oh! De hete tranen springen uit mijn ogen, mijn hart is te groot voor mijn lichaam en mijn hersenen draaien rond bij de gedachte aan

> ***'Jeruzalem, mijn gelukkige thuis,***
> ***is mij altijd dierbaar.***

Oh! dat lieflijke tafereel achter de wolken. Lieflijke velden vol levend groen en rivieren van verrukking. Zijn dat geen geweldige dingen? Maar dan, arme onherboren ziel, de Bijbel zegt dat als je verloren bent, je voor altijd verloren bent. Het vertelt je dat als je sterft zonder Christus, zonder God, er geen hoop voor je is, dat er een plaats is zonder een sprankje hoop, waar je in brandende letters zult lezen: 'Je kende je plicht, maar je deed het niet.'

Het vertelt je dat je uit Zijn aanwezigheid zult worden verdreven met een: 'Gaat weg, gij vervloekten.' Zijn dit geen grote dingen? Ja, heren, aangezien de hemel begeerlijk is, aangezien de hel verschrikkelijk is, aangezien de tijd kort is, aangezien de eeuwigheid oneindig is, aangezien de ziel kostbaar is, aangezien pijnen moeten worden gemeden, aangezien de hemel moet worden gezocht, aangezien God eeuwig is, en aangezien Zijn woorden zeker zijn, zijn dit grote dingen, dingen waarnaar je zou moeten luisteren.

III. Ons laatste punt is de slechte behandeling die de bijbel krijgt in deze wereld.

Het wordt een vreemde zaak genoemd. Wat betekent dat - de Bijbel als iets vreemds beschouwd? In de eerste plaats betekent het dat het voor sommige mensen heel vreemd is, omdat *ze het nooit gelezen hebben.* Ik herinner me dat ik op een keer het heilige verhaal van David en Goliath las, en er was een persoon aanwezig, positief volwassen, die tegen me zei: 'Lieve help! Wat een interessant verhaal. In welk boek staat dat?'

En ik herinner me iemand die eens privé naar me toe kwam. Ik sprak met

haar over haar ziel, ze vertelde me hoe diep ze zich voelde, hoe ze een verlangen had om God te dienen, maar ze vond een andere wet in haar leden. Ik wendde me tot een passage in Romeinen en las haar voor: ‘Het goede dat ik wil, doe ik niet, en het kwade dat ik niet wil, doe ik!’ Ze zei: ‘Staat dat in de Bijbel? Dat wist ik niet.’ Ik nam het haar niet kwalijk, want tot dan toe had ze geen interesse in de Bijbel. Maar ik verwonderde me erover dat er mensen konden zijn die niets van zo’n passage afwisten. Jullie weten meer over jullie grootboeken dan over jullie Bijbel. Jullie weten meer over jullie dagboeken dan wat God heeft geschreven. Velen van jullie lezen een roman van begin tot eind en wat heb je dan? Een mondvol schuim als je klaar bent. Maar je kunt de Bijbel niet lezen, dat stevige, blijvende, substantiële en bevredigende voedsel blijft onopgegeten, opgesloten in de kast van verwaarlozing, terwijl alles wat de mens schrijft als een vangst van de dag, gulzig wordt verslonden. ‘Ik heb hem geschreven de grote dingen van mijn wet, *maar* zij werden gerekend als een vreemde zaak.’

Je hebt het nooit gelezen. Ik beschuldig je in grote lijnen. Misschien zegt u dat ik u nergens van moet beschuldigen. Ik vind het altijd beter om een slechtere mening over je te hebben dan een te goede. Ik beschuldig jullie hiervan dat jullie je Bijbels niet lezen. Sommigen van jullie hebben hem nog nooit doorgelezen. Ik weet dat ik spreek wat jullie hart moet zeggen, het is de eerlijke waarheid. Jullie zijn geen bijbellezers.

Jullie zeggen dat jullie de Bijbel in jullie huizen hebben - denk ik dat jullie zulke heidenen zijn dat jullie geen Bijbel hebben? Maar wanneer hebt u hem voor het laatst gelezen? Hoe weet u dat uw bril, die u kwijt bent, er al drie jaar niet meer is? Veel mensen hebben de bladzijden ervan al lang niet meer omgeslagen en God zou tot hen kunnen zeggen: ‘Ik heb u de grote dingen van mijn wet geschreven, maar zij zijn u vreemd voorgekomen.’

Er zijn anderen die de Bijbel lezen, maar als ze hem lezen, *zeggen ze dat hij zo verschrikkelijk droog is.* Die jongeman daar zegt dat het ‘saai’ is. Dat is het woord dat hij gebruikt. Hij zegt: ‘Mijn moeder zei tegen me dat als je naar de stad gaat, je elke dag een hoofdstuk moet lezen. Nou, ik dacht dat ik haar een plezier zou doen en ik zei dat ik dat zou doen. Ik weet zeker dat ik wou dat ik dat niet had gedaan. Ik heb gisteren en eergisteren geen hoofdstuk gelezen. We hadden het zo druk. Ik kon het niet helpen.’ Je houdt niet van de Bijbel, of wel? ‘Nee, er staat niets in dat interessant is.’ Ah! Dat dacht ik al. Maar een tijdje geleden kon *ik* er niets in zien.

Weet je waarom? Blinde mensen kunnen toch niet zien? Maar als de Geest de schubben van de ogen aanraakt, dan vallen ze eraf, en als Hij er oogzalf op doet, dan wordt de Bijbel kostbaar.
Ik herinner me een dominee die een oude vrouw bezocht en dacht dat hij haar een paar kostbare beloften uit het Woord van God zou geven. Toen hij er één aansloeg, zag hij in de kantlijn geschreven staan: 'K,' en hij vroeg: 'Wat betekent dat?' 'Dat betekent kostbaar, meneer.' Verderop zag hij 'U en B,' en hij vroeg wat de letters betekenden. 'Dat,' zei ze, 'betekent uitgeprobeerd en bewezen, want ik heb het uitgeprobeerd en bewezen.'
Als jullie Gods Woord hebben beproefd en bewezen, als het kostbaar is voor jullie zielen, dan zijn jullie christenen. Maar zij die de Bijbel verachten hebben 'part noch deel aan de zaak'. Als het droog voor jullie is, dan zullen jullie uiteindelijk droog staan in de hel. Als jullie de Bijbel niet beschouwen als beter dan jullie noodzakelijke voedsel, dan is er geen hoop voor jullie, want dan missen jullie het grootste bewijs van jullie christen-zijn.
Helaas! Helaas! Het ergste geval moet nog komen. *Er zijn mensen die de Bijbel haten en* verachten. Is er hier zo iemand binnengestapt? Sommigen van jullie zeiden: 'Laten we gaan horen wat de jonge prediker ons te zeggen heeft.' Dit is wat hij tot jullie te zeggen heeft: 'Zie, jullie verachters, verwondert u en vergaat.' Dit is wat hij tot jullie te zeggen heeft: 'De goddelozen zullen in de hel terechtkomen en allen die God vergeten.'
En dit moet hij jullie opnieuw zeggen: 'Zie, er zullen in het laatste der dagen spotters komen, gelijk gij, die wandelt naar uw eigen begeerten.' Maar meer nog, hij vertelt jullie vanavond dat als je niet gered bent, je hier verlossing moet vinden. Veracht daarom de Bijbel niet, maar doorzoek hem, lees hem en kom tot hem.
Wees gerust, o hoongelach, dat je lach de waarheid niet kan veranderen, dat je grappen je onvermijdelijke ondergang niet kunnen afwenden. Al zou je in je dapperheid een verbond sluiten met de dood en een verbond sluiten met de hel, toch zal een snelle gerechtigheid je overmeesteren en een sterke wraak zal je ten val brengen.
Tevergeefs belachen en bespotten jullie, want de eeuwige waarheden zijn machtiger dan jullie drogredenen, noch kunnen jullie bijdehante uitspraken de goddelijke waarheid van één enkel woord uit dit deel van de Openbaring veranderen. O, waarom maak je ruzie met je beste vriend en behandel je je enige toevluchtsoord slecht? Er blijft zelfs voor de minachter nog hoop over. Hoop in de aderen van een Verlosser. Hoop in de ge-

nade van de Vader. Hoop in de almachtige werking van de Heilige Geest. Dat heb ik gedaan als ik één woord heb gezegd. Mijn vriend, de filosoof, zegt dat het heel goed is als ik mensen aanspoor om de Bijbel te lezen, maar hij denkt dat er veel wetenschappen zijn die veel interessanter en nuttiger zijn dan theologie. *Ik ben u zeer dankbaar voor uw mening, meneer.* Welke wetenschap bedoelt u? De wetenschap van het ontleden van kevers en het ordenen van vlinders? 'Nee,' zegt u, 'zeker niet.' De wetenschap van het ordenen van stenen en het vertellen over de aardlagen? 'Nee, niet precies dat.' Welke wetenschap dan? 'Alle wetenschappen,' zegt u, 'zijn beter dan de wetenschap van de Bijbel.' Ah! meneer, dat is uw mening en het is omdat u ver van God bent dat u dat zegt.

Maar de wetenschap van Jezus Christus is de meest voortreffelijke van alle wetenschappen. Laat niemand zich van de Bijbel afkeren omdat het geen boek van kennis en wijsheid zou zijn. Dat is het wel. Wil je astronomie kennen? Het staat er, het vertelt je over de Zon der Gerechtigheid en de Ster van Bethlehem. Zou je plantkunde kennen? Het staat hier, het vertelt je over de beroemde plant - het lelietjevan-dalen en de Roos van Sharon. Wil je geologie en mineralogie leren? Je zult het hier leren, want je kunt lezen over de Rots der Tijden en de Witte Steen met een naam erin gegraveerd, die niemand kent, behalve hij die hem ontvangt. Wil je geschiedenis studeren? Hier is de oudste van alle geschriften over de geschiedenis van het menselijk ras.

Wat jouw wetenschap ook is, kom en buig je over dit boek. Uw wetenschap is hier. Kom en drink uit deze bron van kennis en wijsheid, en je zult merken dat je wijs bent geworden tot verlossing. Wijzen en dwazen, baby's en mannen, grijsaards, jongeren en maagden - ik spreek tot u, ik smeek u, ik smeek u, eerbiedig uw Bijbels en doorzoek ze, want daarin denkt u eeuwig leven te hebben, en deze zijn het die van Christus getuigen.

Dat heb ik gedaan. Laten we naar huis gaan en in praktijk brengen wat we gehoord hebben. Ik heb gehoord van een vrouw die, toen haar gevraagd werd wat ze zich herinnerde van de preek van de dominee, zei: 'Ik herinner me er niets van. Het ging over korte gewichten en slechte maten, en ik herinnerde me niets anders dan naar huis te gaan en de rommel te verbranden.' Dus als jullie eraan denken om naar huis te gaan en de rommel te verbranden, als jullie eraan denken om naar huis te gaan en jullie Bijbels te lezen, dan heb ik genoeg gezegd.

En moge God, in Zijn oneindige genade, wanneer u uw Bijbels leest, de

verlichtende stralen van de Zon der Gerechtigheid in uw ziel gieten, door toedoen van de altijd aanbiddelijke Geest. Dan zult u lezen tot uw eigen voordeel en tot heil van uw ziel.
We kunnen over DE BIJBEL zeggen:

'Gods kabinet van geopenbaarde raad is het!
Waar wel en wee, zijn geordend zodat elke man kan
weten wat van hem zal zijn;
Tenzij zijn eigen fouten, verkeerde toepassing maken

'Het is de index naar de eeuwigheid.
Hij kan de eindeloze gelukzaligheid niet missen,
die deze kaart neemt om door te sturen,
Noch kan hij worden aangezien, die door dit boek spreekt.

'Het is het boek van God. Wat als ik zou zeggen,
God van boeken, laat hem die boos kijkt naar die uitdrukking,
als te gewaagd, zijn gedachten in stilte smoren,
totdat hij zo'n andere vindt.'

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

HET EERSTE GEBED VAN PAULUS

NO. 16

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
25 MAART 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Want zie, hij bidt.'
Handelingen 9:11

God heeft vele methoden om vervolging te onderdrukken. Hij zal niet toestaan dat Zijn kerk door haar vijanden wordt verwond of overweldigd. En Hij heeft geen tekort aan middelen om de weg van de goddelozen af te wenden of op zijn kop te zetten. Op twee manieren bereikt Hij meestal Zijn doel, soms door de vervolger in verwarring te brengen en op andere, meer gezegende manieren, door zijn bekering.

Soms verwart en onthutst Hij Zijn vijanden. Hij maakt de wichelroedeloper gek. Hij laat de man die tegen Hem komt volledig vernietigen, laat hem zijn eigen ondergang tegemoet gaan en keert zich dan uiteindelijk triomfantelijk om naar de man die hoopte aha! aha! tegen de kerk van God gezegd te hebben.

Maar op andere momenten, zoals in dit geval, bekeert Hij de vervolger. Zo verandert Hij de vijand in een vriend. Hij maakt van de man die een strijder tegen het evangelie was, een soldaat voor het evangelie. Uit de duisternis brengt Hij licht voort. Uit de eter haalt Hij honing, ja, uit stenen harten verwekt Hij kinderen tot Abraham.

Dat was het geval met Saul. Een woedender fanaticus is niet denkbaar. Hij was besprenkeld met het bloed van Stefanus toen ze hem stenigden. Hij was zo officieus in zijn wreedheid dat de mannen hun kleren overlieten aan een jonge man die Saul heette. Hij woonde in Jeruzalem, in het college van Gamaliël, en kwam voortdurend in contact met de discipelen van de Man van Nazaret. Hij lachte hen uit, hij beschimpte hen als ze over straat liepen. Hij liet wetten tegen hen uitvaardigen en doodde hen. En nu, als klap op de vuurpijl, wordt deze weerwolf, nadat hij bloed heeft geproefd, waanzinnig en besluit hij naar Damascus te gaan om zich

tegoed te doen aan de ingewanden van mannen en vrouwen, om de christenen vast te binden en naar Jeruzalem te brengen om daar te ondergaan wat hij als een rechtvaardige straf beschouwt voor hun ketterij en het verlaten van hun oude religie.

Maar o, hoe wonderbaarlijk was de kracht van God! Jezus stopte deze man in zijn waanzinnige loopbaan. Net toen hij met zijn lans in ruste tegen Christus opbotste, kwam Christus hem tegemoet, maakte hem los, wierp hem op de grond en ondervroeg hem: ‘Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?’ Hij verwijderde toen genadig zijn opstandige hart - gaf hem een nieuw hart en een rechte geest - veranderde zijn doel en richting - leidde hem naar Damascus - legde hem drie dagen en nachten lang ter aarde - sprak tot hem - liet mystieke klanken door zijn oren ruisen - zette zijn hele ziel in vuur en vlam, en toen hij eindelijk opstond uit die driedaagse trance en begon te bidden, daalde Jezus uit de hemel neer, kwam in een visioen tot Ananias en zei: ‘Sta op en ga de straat in die Recht is genoemd, en doe navraag in het huis van Judas naar *iemand* die Saulus van Tarsus heet: Want zie, hij bidt.’

Ten eerste was onze tekst *een aankondiging*: ‘Zie, hij bidt.’ Ten tweede was het *een argument*: ‘*Want* zie, hij bidt.’ Tot slot zullen we proberen om *een toepassing* van onze tekst op jullie harten te maken. Hoewel toepassing het werk van God alleen is, vertrouwen we erop dat het Hem behaagt om die toepassing te maken terwijl het Woord vanmorgen gepredikt wordt.

I. Eerst was er een aankondiging: ‘Ga op zoek naar Saulus van Tarsus, want zie, hij bidt.’

Laat ik zonder enige inleiding zeggen dat dit de aankondiging was van een feit dat werd opgemerkt in de hemel, dat vreugdevol was voor de engelen, dat verbazingwekkend was voor Ananias, en dat een nieuwigheid was voor Saul zelf.

Het was de aankondiging van *een feit dat in de hemel werd opgemerkt.* Arme Saul was ertoe gebracht om genade te roepen, en op het moment dat hij begon te bidden, begon God te luisteren. Merk je niet op, bij het lezen van het hoofdstuk, welke aandacht God aan Saul schonk? Hij kende de straat waar hij woonde: ‘Ga naar de straat die *Recht* heet.’ Hij kende het huis waar hij woonde: ‘Doe navraag bij het *huis van Judas*.’ Hij kende zijn naam. Het was *Saul.* Hij kende de plaats waar hij vandaan kwam: ‘Vraag naar Saul van *Tarsus*.’ En Hij wist dat hij gebeden had. ‘Zie, *hij bidt.*’

O, het is een heerlijk feit dat gebeden in de hemel worden opgemerkt. De

arme zondaar met een gebroken hart die naar zijn kamer klimt, buigt zijn knie, maar kan alleen zijn jammerklacht uiten in de taal van zuchten en tranen. Voorwaar, dat gekerm heeft alle harpen van de hemel doen trillen van muziek. Die traan is door God opgevangen en in het traankoor van de hemel gestopt, om eeuwig bewaard te blijven.
De smeekbede, wiens angsten zijn woorden verhinderen, zal goed begrepen worden door de Allerhoogste. Hij mag slechts één haastige traan laten, maar 'gebed is het laten vallen van een traan.' Tranen zijn de diamanten van de hemel, zuchten is een deel van de muziek van JEHOVAH's troon. Want hoewel gebeden

'De eenvoudigste vorm van spraak zijn dat een zuigeling
met zijn lippen kan proberen;

zo zijn zij ook, de

'Subliemste klanken die de Majesteit van de hemel bereiken.'

Laat me deze gedachte even uitdiepen. Gebeden worden opgemerkt in de hemel. O, ik weet wat het geval is met velen van jullie. Je denkt: 'Als ik me tot God wend, als ik Hem zoek, dan ben ik toch zeker zo'n onaanzienlijk wezen, zo schuldig en verachtelijk, dat het ondenkbaar is dat Hij ook maar enige notitie van mij zou nemen.'
Mijn vrienden, koester niet zulke heidense ideeën. Onze God is geen God die in een eeuwigdurende droom zit, noch hult Hij Zich in zo'n dikke duisternis dat Hij niet kan zien. Hij is niet zoals Baäl, die niet hoort. Het is waar dat Hij geen oog heeft voor veldslagen. Hij geeft niet om de pracht en praal van koningen. Hij luistert niet naar de deining van krijgshaftige muziek. Hij kijkt niet naar de triomf en trots van de mens, maar overal waar een hart groot van verdriet is, overal waar een oog vol tranen is, overal waar een lip trilt van pijn, overal waar een diepe zucht of een boetvaardige zucht is, staat het oor van JEHOVAH wijd open. Hij noteert het in het register van Zijn geheugen. Hij legt onze gebeden als rozenblaadjes tussen de bladzijden van Zijn gedenkboek. En wanneer het boek eindelijk geopend wordt, zal er een kostbare geur uit opstijgen.
O, arme zondaar van het zwartste en smerigste karakter, je gebeden zijn verhoord en zelfs nu heeft God van je gezegd: 'Zie, hij bidt.' Waar was het, in een schuur? Waar was het, in de kast? Was het vanmorgen aan je

bed of in deze hal? Kijk je nu met je ogen naar de hemel? Spreek, arm hart. Hoorde ik je lippen daarnet mompelen: 'God, ontferm U over mij, een zondaar'?
Ik zeg je, zondaar, er is één ding dat de telegraaf overtreft. Je weet dat we nu een bericht kunnen sturen en binnen enkele ogenblikken een antwoord ontvangen. Maar ik lees over iets in de Bijbel dat sneller is dan de elektrische vloeistof. 'Voordat ze roepen zal ik antwoorden, en terwijl ze spreken zal ik horen.' Dus, arme zondaar, je wordt opgemerkt, ja, je wordt gehoord door Hem die op de troon zit.
Nogmaals, dit was de aankondiging van *een voor de hemel vreugdevol feit.* Onze tekst wordt voorafgegaan door: 'Zie,' want ongetwijfeld beschouwde onze Heiland het zelf met vreugde. We lezen maar één keer dat er een glimlach op het gelaat van Jezus rustte, toen Hij Zijn ogen naar de hemel ophief en uitriep: 'Ik dank U, Vader, Heere van hemel en aarde, omdat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt gehouden en ze aan kinderen hebt geopenbaard.
De Herder van onze zielen verheugt zich in het beeld van Zijn veilig geborgen schapen, Hij triomfeert in de geest als Hij een zwerver thuisbrengt. Ik denk dat, toen Hij deze woorden tot Ananias sprak, een van de paradijselijke glimlachen uit Zijn ogen moet hebben geschenen. 'Zie,' Ik heb het hart van Mijn vijand gewonnen. Ik heb Mijn vervolger gered, zelfs nu buigt hij de knie aan Mijn voetbank: 'Zie, hij bidt.' Jezus Zelf leidde het lied en verheugde zich met gezang over de nieuwe bekeerling. Jezus Christus was blij en verheugde zich meer over dat verloren schaap dan over negenennegentig die niet afdwaalden.
En engelen verheugden zich ook. Als een uitverkorene van God wordt geboren, staan er engelen rond zijn wieg. Hij groeit op en loopt de zonde in - engelen volgen hem op zijn weg. Ze kijken met verdriet naar zijn vele omzwervingen. De mooie engel laat een traan wanneer zijn geliefde zondigt. Spoedig wordt de man onder het geluid van het Evangelie gebracht. De engel zegt: 'Zie, hij begint te horen.' Hij wacht een tijdje, het Woord zinkt in zijn hart, een traan loopt over zijn wang, en uiteindelijk schreeuwt hij vanuit zijn diepste ziel: 'God heb medelijden met mij!'
Zie! De engel klapt met zijn vleugels, omhoog vliegt hij naar de hemel en zegt: 'Broeders engelen, luister naar mij: 'Zie, hij bidt.'' Dan laten ze de hemelklokken luiden. Ze hebben een jubileum in heerlijkheid. Opnieuw roepen ze met blijde stemmen, want voorwaar, Ik zeg u: 'Er is vreugde in de hemel onder de engelen van God over één zondaar die zich bekeert.' Ze

kijken naar ons tot we bidden en als we bidden, zeggen ze: ‘Zie, hij bidt.’ Bovendien, beste vrienden, kunnen er naast de engelen nog andere geesten in de hemel zijn die zich verheugen. Dat zijn onze vrienden die ons zijn voorgegaan. Ik heb niet veel relaties in de hemel, maar ik heb er één van wie ik veel hou en die, daar twijfel ik niet aan, vaak voor mij heeft gebeden. Want zij verzorgde mij toen ik een kind was en voedde mij op tijdens een deel van mijn babytijd, en nu zit zij voor de troon in heerlijkheid - plotseling weggerukt.
Ik stel me voor dat ze naar haar liefste kleinzoon keek, en toen ze hem zag op de wegen van zonde, ondeugd en dwaasheid, kon ze niet met droefheid kijken, want er zijn geen tranen in de ogen van verheerlijkten. Ze kon niet met spijt kijken, want zo’n gevoel kennen ze niet voor de troon van God. Maar ah! dat moment toen ik door soevereine genade gedwongen werd om te bidden, toen ik helemaal alleen mijn knie boog en worstelde, ik denk dat ik haar zie zoals ze zei: ‘Zie, hij bidt. Zie, hij bidt.’ Ik kan me haar gezicht voorstellen. Ze leek voor een moment twee hemelen te hebben, een dubbele gelukzaligheid, een hemel in mij zowel als in haarzelf - toen ze kon zeggen: ‘Zie, hij bidt.’
Jongeman, daar loopt je moeder door de gouden straten. Ze kijkt op dit uur op je neer. Ze heeft je verpleegd, aan haar borst gelegen toen je nog maar een kind was, en ze heeft je aan Jezus Christus gewijd. Vanuit de hemel heeft ze naar je gekeken met die intense bezorgdheid die samengaat met geluk. Vanochtend kijkt ze naar je.
Wat zeg jij, jongeman? Zegt Christus door Zijn Geest in je hart: ‘Kom tot Mij’?
Laat je de traan van berouw vallen? Ik denk dat ik je moeder zie als ze roept: ‘Zie, hij bidt.’ Opnieuw buigt ze zich voor de troon van God en zegt: ‘Ik dank U, o Gij altijd genadige, dat hij die mijn kind op aarde was, nu *Uw* kind in het licht is geworden.’
Maar als er iemand in de hemel is die meer vreugde heeft dan een ander over de bekering van een zondaar, dan is het wel een predikant, een van Gods ware dienaren. O, mijn toehoorders, jullie denken er maar weinig over na hoe Gods ware dienaren van jullie zielen houden. Misschien denkt u dat het gemakkelijk is om hier te staan en tot u te prediken. God weet dat als dat alles was, het gemakkelijk werk was, maar als we bedenken dat wanneer we tot u spreken, uw redding of verdoemenis, in zekere mate, afhangt van wat we zeggen - als we bedenken dat als we ontrouwe wachters zijn, God uw bloed zal eisen aan onze handen - oh, goede

God, als ik bedenk dat ik in mijn leven tot duizenden heb gepreekt, vele duizenden, en misschien veel dingen heb gezegd die ik niet had moeten zeggen, dan schrikt het me af, het laat me beven en trillen. Luther zei dat hij zijn vijanden onder ogen kon komen, maar dat hij de trap naar de preekstoel niet op kon zonder dat zijn knieën tegen elkaar klopten. Preken is geen kinderspel, het is niet iets dat zonder inspanning en angst gedaan kan worden. Het is plechtig werk. Het is afschuwelijk werk, als je het bekijkt in relatie tot de eeuwigheid.
Ah, hoe Gods predikant voor jou bidt! Als je had kunnen luisteren onder de dakrand van zijn kamerraam, dan had je hem elke zondagavond horen kreunen over zijn preken omdat hij niet met meer effect had gesproken, dan had je hem horen smeken tot God: 'Wie heeft ons verslag geloofd? Aan wie is de arm van de HEER geopenbaard?' Ach, als hij jou ziet, vanuit zijn rust in de hemel, als hij jou ziet bidden, hoe zal hij dan in zijn handen klappen en zeggen: 'Zie, het kind dat U mij gegeven hebt! Zie, hij bidt.' Ik weet zeker dat als we iemand de Heere zien leren kennen, we ons heel erg voelen als iemand die een medeschepsel van de verdrinkingsdood heeft gered.
Er is een arme man in de vloed. Hij gaat naar beneden, hij zinkt. Hij moet verdrinken. Maar ik spring erin, grijp hem stevig vast, til hem op de kant en leg hem op de grond. De dokter komt. Hij kijkt naar hem, legt zijn hand op hem en zegt: 'Ik ben bang dat hij dood is.' We gebruiken alle middelen die in onze macht liggen, we doen wat we kunnen om het leven te herstellen. Ik voel dat ik de verlosser van die man ben geweest en o, wat buk ik en leg mijn oor naast zijn mond! Uiteindelijk zeg ik: 'Hij ademt! Hij ademt!' Wat een plezier zit er in die gedachte! Hij ademt. Er is nog steeds leven.
Dus als we een man zien bidden, roepen we: hij ademt. Hij is niet dood. Hij leeft. Want terwijl een mens bidt, is hij niet dood in overtredingen en zonden, maar wordt hij tot leven gewekt, wordt hij levend gemaakt door de kracht van de Geest. 'Zie, hij bidt.' Dit was vreugdevol nieuws in de hemel, en het werd ook opgemerkt door God.

In de volgende plaats was dit *een gebeurtenis die de mensen ten zeerste verwonderde.* Ananias hief verbaasd zijn beide handen op. 'O mijn Heere, ik had gedacht dat iemand anders dan die man zou bidden! Is het mogelijk!' Ik weet niet hoe het met andere predikanten is, maar soms kijk ik naar zulke mensen in de gemeente en dan zeg ik: 'Nou, ze zijn heel hoopvol. Ik

denk dat ik ze zal krijgen. Ik vertrouw erop dat er een werk aan de gang is en ik hoop hen spoedig te horen vertellen wat de Heere voor hun zielen heeft gedaan.'

Misschien zie ik weldra niets meer van hen en mis ik hen helemaal. Maar in plaats daarvan stuurt mijn goede Meester me iemand van wie ik geen hoop had - een verstotene, een dronkaard, een verdoemde, tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade. Dan hef ik verbaasd mijn handen op en denk: 'Ik had eerder aan iemand moeten denken dan aan jou.'

Ik herinner me een omstandigheid die zich een tijdje geleden voordeed. Er was een arme man van ongeveer zestig jaar oud. Hij was een ruwe zeeman geweest, een van de slechtste mannen in het dorp. Het was zijn gewoonte om te drinken en hij leek het heerlijk te vinden om te vloeken en te schelden. Hij kwam echter op een sabbatdag de kapel binnen, toen een bijna aan mij verwante preekte uit de tekst over Jezus die huilde over Jeruzalem.

En de arme man dacht: 'Wat! Heeft Jezus Christus ooit geweend over zo'n ellendeling als ik?' Hij dacht dat hij te slecht was voor Christus om zich om hem te bekommeren. Uiteindelijk kwam hij bij de dominee en zei: 'Meneer, zestig jaar heb ik gevaren onder de kleuren van de duivel. Het wordt tijd dat ik een nieuwe eigenaar krijg. Ik wil het oude schip tot zinken brengen. Dan zal ik een nieuw hebben en zal ik varen onder de kleuren van Prins Immanuel.'

Sinds dat moment is die man een biddende figuur geweest, die in alle oprechtheid voor God wandelde. Toch was hij de allerlaatste man aan wie je zou denken. Op de een of andere manier kiest God de laatste mannen. Hij geeft niet om de diamant, maar Hij neemt de kiezelstenen, want Hij is in staat om uit 'stenen kinderen tot Abraham te verwekken'. God is wijzer dan de scheikundige. Hij raffineert niet alleen goud, maar Hij verandert onedel metaal in kostbare juwelen. Hij neemt de smerigste en gemeenste mensen en kneedt ze tot glorieuze wezens, maakt ze heiligen terwijl ze zondaars waren en heiligt ze terwijl ze onheilig waren.

De bekering van Saul was iets vreemds. Maar geliefden, was het vreemder dan dat jij en ik christenen zouden worden? Als iemand je een paar jaar geleden had verteld dat je bij een kerk zou horen en bij de kinderen van God zou horen, wat zou je dan hebben gezegd? 'Onzin! Ik ben niet een van jullie huichelachtige Methodisten. Ik wil geen religie. Ik denk en doe graag wat ik wil.'

Hebben jij en ik dat niet gezegd? En hoe zijn we hier in hemelsnaam gekomen? Als we kijken naar de verandering die over ons heen is gekomen, lijkt het wel een droom. God heeft velen in onze families achtergelaten die beter waren dan wij, en waarom heeft Hij ons uitgekozen? Oh, is dat niet vreemd? Zouden we niet verbaasd onze handen omhoog kunnen doen, als Ananias deed, en zei: 'Zie, zie, zie, het is een wonder op aarde, een wonder in de hemel?'
Het laatste wat ik hier te zeggen heb, is dit - dit *feit was een nieuwigheid voor Saul zelf.* 'Zie, hij bidt.' Wat is daar nieuw aan? Saul ging twee keer per dag naar de tempel om te bidden. Als je hem had kunnen vergezellen, zou je hem prachtig hebben horen spreken, in woorden als deze: 'Heere, ik dank U dat ik niet ben zoals andere mensen; ik ben geen afperser, noch een tollenaar; ik vast twee keer in de week en geef tienden van alles wat ik bezit,' enzovoort. O, je had hem een mooie oratie voor de troon van God kunnen zien uitspreken. En toch staat er: 'Zie, hij bidt.' Wat! Had hij nooit eerder gebeden? Nee, nooit. Alles wat hij ooit eerder had gedaan was voor niets geweest, het was geen gebed.
Ik heb gehoord van een oude heer die als kind geleerd had om te bidden: 'Bid God zegene mijn vader en moeder,' en hij bleef zeventig jaar lang hetzelfde bidden, toen zijn ouders allebei dood waren. Daarna behaagde het God, in Zijn oneindige barmhartigheid, om zijn hart aan te raken en hij werd ertoe gebracht om te zien dat hij, ondanks zijn standvastigheid in zijn vormen, helemaal niet aan het bidden was geweest. Hij zei vaak zijn gebeden, maar bad nooit.
Zo was het ook met Saul. Hij had zijn hoogdravende toespraken gehouden, maar ze waren allemaal voor niets geweest. Hij had zijn lange gebeden voorgewend. Het was allemaal een mislukking geweest. Nu komt er een echt verzoekschrift en er wordt gezegd: 'Zie, hij bidt.'
Zie je hoe die man probeert gehoor te krijgen bij zijn Schepper? Wat staat hij daar! Hij spreekt Latijn en lege verzen voor de troon van de Almachtige, maar God zit in kalme onverschilligheid en schenkt er geen aandacht aan. Dan probeert de man een andere stijl, haalt een boek en buigt opnieuw zijn knie, bidt in een verrukkelijke vorm het beste oude gebed dat ooit in elkaar gezet kon worden, maar de Allerhoogste negeert zijn lege formaliteiten.

Uiteindelijk gooit het arme schepsel het boek weg, vergeet zijn lege vers en zegt: 'O Heere, hoor, om Christus' wil.' 'Hoor hem,' zegt God, 'Ik heb

hem gehoord.’ Daar is de genade die je hebt gezocht. Eén oprecht gebed is beter dan tienduizend formulieren. Eén gebed vanuit de ziel is beter dan talloze koude lezingen.
God verafschuwt gebeden die alleen uit de mond en het hoofd komen. Hij houdt van gebeden die diep uit het hart komen. Misschien zou ik onbeschaamd zijn als ik zou zeggen dat er hier vanmorgen honderden mensen zijn die nog nooit in hun leven gebeden hebben. Sommigen van jullie hebben dat nooit gedaan. Er is een jongeman daar, die tegen zijn ouders zei, toen hij hen verliet, dat hij altijd elke ochtend en avond zijn gebedsformulier moest doornemen. Maar hij schaamt zich en heeft het nagelaten.
Welnu, jongeman, wat zul je doen als je komt te sterven? Zal je ‘het wachtwoord bij de poorten van de dood’ hebben? Zul je ‘de hemel binnengaan door te bidden’? Nee, dat zul je niet. Je zult uit Gods aanwezigheid worden verdreven en worden verstoten.

II. Ten tweede hebben we hier EEN ARGUMENT.
‘Want zie, hij bidt.’ Het was allereerst een argument *voor de veiligheid van Ananias.* Arme Ananias was bang om naar Saul te gaan. Hij dacht dat het net zoiets was als een leeuwenkuil binnengaan. ‘Als ik naar zijn huis ga,’ dacht hij, ‘zal hij me meteen naar Jeruzalem brengen zodra hij me ziet, want ik ben een van de discipelen van Christus. Ik durf niet te gaan.’ God zegt: ‘Zie, hij bidt.’ ‘Wel,’ zegt Ananias, ‘dat is genoeg voor mij. Als hij een biddende man is, zal hij mij geen kwaad doen. Als hij een man van echte toewijding is, ben ik veilig.’
Wees er zeker van dat je een biddende man altijd kunt vertrouwen. Ik weet niet hoe het komt, maar zelfs goddeloze mensen hebben altijd eerbied voor een oprechte christen. Een meester heeft toch graag een biddende dienaar, als hij zelf geen godsdienst heeft, dan heeft hij toch graag een vrome dienaar, en hij zal hem eerder vertrouwen dan een ander. Het is waar dat er onder jullie zogenaamd biddende mensen zijn die geen greintje gebed in zich hebben. Maar wanneer je een echt biddende man vindt, vertrouw hem dan met onnoemelijk veel goud. Want als hij echt bidt, hoef je niet bang voor hem te zijn. Wie in het geheim met God omgaat, kun je in het openbaar vertrouwen. Ik voel me altijd veilig bij een man die een bezoeker is van het verzoendeksel.
Ik heb een anekdote gehoord over twee heren die samen op reis waren, ergens in Zwitserland. Ze kwamen midden in de bossen terecht, en je

kent de duistere verhalen die de mensen daar vertellen over de herbergen, hoe gevaarlijk het is om er te overnachten. Een van hen, een ongelovige, zei tegen de andere, die een christen was: 'Ik hou er helemaal niet van om hier te stoppen, het is hier echt heel gevaarlijk.' 'Nou,' zei de ander, 'laten we het proberen.'
Dus gingen ze een huis binnen, maar het zag er zo verdacht uit dat ze het geen van beiden leuk vonden. En ze dachten dat ze liever thuis in Engeland waren. Toen zei de huisbaas: 'Heren, ik lees en bid altijd met mijn gezin voordat ik naar bed ga. Mag ik dat vanavond ook doen?' 'Ja,' zeiden ze met het grootste plezier. Toen ze naar boven gingen, zei de ongelovige: 'Ik ben nu helemaal niet bang meer.' 'Waarom?' zei de christen. 'Omdat onze gastheer gebeden heeft.' 'O!' zei de ander, 'dan lijkt het er toch op dat je iets van religie vindt, omdat een man bidt, kun je in zijn huis gaan slapen.'
En het was wonderbaarlijk hoe beiden sliepen. Ze droomden heerlijk, want ze voelden dat waar het huis was overdekt met gebed en ommuurd met toewijding, er geen mens in leven kon zijn die hen kwaad zou doen. Dit was voor Ananias een argument om veilig naar het huis van Saul te gaan.
Maar meer dan dit. Hier was *een argument voor Paulus' oprechtheid.*
Heimelijk gebed is een van de beste testen van oprechte godsdienst. Als Jezus tegen Ananias had gezegd: 'Zie, hij predikt,' dan zou Ananias hebben gezegd: '*dat* kan hij doen en toch een bedrieger zijn.' Als Hij had gezegd: 'Hij is naar een samenkomst van de gemeente gegaan,' zou Ananias hebben gezegd: 'Hij kan daar binnenkomen als een wolf in schaapskleren.' Maar toen Hij zei: 'Zie, hij bidt,' was dat argument genoeg.
Een jongere komt en vertelt me wat hij heeft gevoeld en wat hij heeft gedaan. Uiteindelijk zeg ik: 'Kniel neer en bid.' 'Liever niet.' 'Geeft niet, je zult.' Hij valt op zijn knieën en heeft nauwelijks een woord te zeggen. Hij begint te kreunen en te huilen, en daar blijft hij op zijn knieën zitten tot hij uiteindelijk stamelt: 'Heere, ontferm U over mij als zondaar. Ik ben de grootste zondaar. Wees mij genadig!'
Dan ben ik een beetje meer tevreden en zeg ik: 'Ik vond al je gepraat niet erg, ik wilde je gebeden.' Maar o! als ik hem naar huis kon volgen, als ik hem alleen kon zien gaan bidden, dan zou ik me zeker voelen. Want wie privé bidt, is een echte christen. Alleen het lezen van een boek met dagelijkse devotie bewijst niet dat je een kind van God bent. Als je privé bidt, dan heb je een oprechte godsdienst.

Een beetje religie, mits oprecht, is beter dan bergen pretentie. Huiselijke vroomheid is de beste vroomheid. Door te bidden laat je het zondigen achterwege of door te zondigen laat je het bidden achterwege. Gebed in het hart bewijst de realiteit van bekering. Een man kan oprecht zijn, maar oprecht verkeerd. Paulus had oprecht gelijk. 'Zie, hij bidt,' was het beste argument dat zijn godsdienst juist was.

Als iemand mij zou vragen naar de belichaming van de Christelijke religie, dan zou ik zeggen dat het in dat ene woord zit: 'gebed'. Als mij gevraagd zou worden: 'Wat is de kern van de christelijke ervaring?' Dan zou ik antwoorden: 'Gebed.' Een mens moet overtuigd zijn van zonde voordat hij kan bidden. Hij moet enige hoop hebben gehad dat er genade voor hem was voordat hij kan bidden. In feite liggen alle christelijke deugden opgesloten in dat woord, *gebed*. Vertel me alleen maar dat je een man van gebed bent en ik zal meteen antwoorden: 'Meneer, ik twijfel niet aan de realiteit, noch aan de oprechtheid van uw religie.'

Maar nog één gedachte en ik zal dit onderwerp verlaten. *Het was een bewijs van de uitverkiezing van deze man*, want je leest direct daarna: 'Zie, hij is een uitverkoren vat.' Ik merk vaak dat mensen zich zorgen maken over de doctrine van de uitverkiezing. Zo nu en dan krijg ik een brief van iemand die me op de vingers tikt omdat ik uitverkiezing predik. Het enige antwoord dat ik kan geven is: 'Daar staat het in de Bijbel. Ga mijn Meester maar vragen waarom Hij het daar heeft neergezet. Ik kan er niets aan doen. Ik ben slechts een dienend man en ik vertel je de boodschap van boven. Als ik een knecht was, zou ik de boodschap van mijn meester aan de deur niet veranderen. Ik ben toevallig een ambassadeur van de hemel en ik durf de boodschap die ik heb ontvangen niet te veranderen. Als het verkeerd is, stuur het dan naar het hoofdkwartier. Daar is het en ik kan het niet veranderen.'

Dit wil ik even uitleggen. Sommigen zeggen: 'Hoe kan ik ontdekken of ik Gods uitverkorene ben? Ik ben bang dat ik niet Gods uitverkorene ben.' Bid jij? Als er gezegd kan worden: 'Zie, hij bidt,' kan er ook gezegd worden: 'Zie, hij is een uitverkorene.' Heb je geloof? Zo ja, dan ben je uitverkoren. Dat zijn de kenmerken van uitverkiezing. Als je er geen hebt, heb je geen reden om te concluderen dat je tot het bijzondere volk van God behoort.

Heb je een verlangen om te geloven? Heb je de wens om Christus lief te hebben? Heb je het miljoenste deel van een verlangen om tot Christus te komen? En is het een praktisch verlangen? Leidt het je tot oprechte,

huilerige smeekbeden? Als dat zo is, wees dan nooit bang voor nietverkiezing. Want wie oprecht bidt, is door God verordend vóór de grondlegging der wereld, dat hij heilig en onberispelijk zou zijn voor Christus in de liefde.

III. Nu de TOEPASSING.

Een woord of twee met jullie, mijn lieve vrienden, voordat ik jullie vanmorgen wegstuur. Het spijt me dat ik niet beter op het onderwerp kan ingaan, maar mijn glorieuze Meester vraagt van ieder van ons naar wat we hebben, niet naar wat we niet hebben. Ik ben me er diep van bewust dat ik faal in het zo plechtig benadrukken van de waarheid als ik zou moeten. Desondanks is 'mijn werk bij God en mijn oordeel bij mijn God' en de laatste dag zal onthullen dat mijn fout lag in het oordeel, maar niet in oprechte genegenheid voor zielen.

Ten eerste wil ik me richten tot de kinderen van God. Zien jullie niet, mijn lieve broeders, dat het beste teken dat wij zonen van God zijn, te vinden is in onze toewijding? 'Zie, hij bidt.' Welnu, volgt hieruit niet, als een natuurlijk gevolg, dat hoe meer we gevonden worden in gebed, hoe helderder onze bewijzen zullen zijn?

Misschien ben je vanmorgen je bewijs kwijtgeraakt. Je weet niet of je een kind van God bent of niet. Ik zal je vertellen waar je je vertrouwen bent kwijtgeraakt - je bent het kwijtgeraakt in je kast. Telkens wanneer een christen afglijdt, begint zijn zwerftocht in zijn kast. Ik zeg wat ik heb gevoeld. Ik ben vaak van God afgeweken - nooit om definitief te vallen, dat weet ik, maar ik ben vaak die zoete smaak van Zijn liefde kwijtgeraakt waarvan ik eens genoot. Ik heb moeten huilen,

'Die vredige uren waar ik ooit van genoot.
Hoe zoet is hun herinnering nog!
Maar ze hebben een pijnlijke leegte achtergelaten!
De wereld kan dat nooit vullen.'

Ik ben naar Gods huis gegaan om te prediken, zonder vuur of energie. Ik heb de Bijbel gelezen en er was geen licht op. Ik heb geprobeerd om gemeenschap met God te hebben, maar dat is allemaal mislukt. Zal ik vertellen waar dat begon? Het begon in mijn kast. Ik was in zekere mate opgehouden met bidden. Hier sta ik en beken mijn fouten. Ik erken dat wanneer ik van God afwijk, het daar begint.

Oh christenen, zouden jullie gelukkig zijn? Wees veel in gebed. Wil je overwinnaar zijn? Wees veel in gebed.

> ***'Door het gebed in bedwang te houden, houden we op met vechten;***
> ***Gebed maakt de wapenrusting van de christen helder.'***

Mevrouw Berry zei altijd: 'Ik zou voor geen duizend werelden uit mijn kast gehuurd willen worden.' Mr. Jay zei: 'Als de twaalf apostelen bij jou in de buurt woonden en je had toegang tot hen, als deze gemeenschap je uit de kast trok, dan zouden ze een echte verwonding voor je zielen zijn.' Gebed is het schip dat de rijkste vracht naar huis brengt. Het is de grond die de meest overvloedige oogst oplevert.
Broeder, als je 's morgens opstaat, zijn je zaken zo druk, dat je met een of twee haastige woorden de wereld in gaat. En 's avonds, vermoeid en uitgeput, geef je God het laatste eind van de dag. Het gevolg is dat je geen gemeenschap met Hem hebt.
De reden waarom we nu niet meer ware godsdienst hebben, is dat we niet meer bidden. Heren, ik heb geen mening over de kerken van vandaag die niet bidden. Ik ga van kapel naar kapel in deze metropool en ik zie vrij goede gemeenten. Maar ik ga naar hun gebedsbijeenkomsten op een doordeweekse avond en ik zie een dozijn personen. Kan God ons zegenen? Kan Hij Zijn Geest over ons uitstorten terwijl zulke dingen bestaan? Hij zou het kunnen, maar het zou niet volgens de orde van Zijn bedeling zijn, want Hij zegt: 'Wanneer Sion weeën heeft, brengt zij kinderen voort.'
Ga naar jullie kerken en kapellen met de gedachte dat jullie meer gebed willen. Velen van jullie hebben hier vanmorgen niets te zoeken. Jullie zouden in jullie eigen gebedsplaatsen moeten zijn. Ik wil de mensen van andere kapellen niet wegkapen. Er zijn er genoeg om mij te horen zonder hen. Maar ook al hebt u vanmorgen gezondigd, luister toch terwijl u hier bent, zoveel mogelijk tot uw voordeel.
Ga naar huis en zeg tegen je dominee: 'Meneer, we moeten meer bidden.' Dring bij de mensen aan op meer gebed. Houd een gebedsbijeenkomst, ook al heb je die helemaal voor jezelf. En als je gevraagd wordt hoeveel er aanwezig waren, kun je zeggen: 'Vier.' 'Vier! Hoezo?' 'Waarom, ik was er zelf, en God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest, en we hebben samen een rijke en echte gemeenschap gehad.'
We moeten een uitstorting van echte toewijding hebben, want wat moet

er anders van veel van onze kerken terechtkomen? O, moge God ons allen wakker schudden en ons opwekken om te bidden, want als we bidden, zullen we overwinnen. Ik zou u vanmorgen willen nemen, zoals Simson de vossen nam, de vuurkorrels van het gebed aan u binden en u tussen de schoven van koren sturen tot u het geheel in brand steekt. Ik zou een vuurzee willen maken door mijn woorden en alle kerken in brand willen steken tot het geheel gerookt heeft als een offer voor Gods troon.
Als je bidt, heb je bewijs dat je een christen bent. Hoe minder je bidt, hoe minder reden je hebt om in je christen-zijn te geloven. En als je helemaal niet meer bidt, dan ben je opgehouden met ademen en ben je bang dat je nooit hebt geademd.
En nu is mijn laatste woord aan de goddelozen. Oh, heren! Ik zou mezelf wel ergens anders willen hebben dan hier. Want als het al plechtig werk is om de godvruchtigen aan te spreken, hoeveel te meer als ik met jullie te maken krijg? We zijn bang dat we aan de ene kant zo tot u spreken dat u op uw eigen kracht gaat vertrouwen. Aan de andere kant sidderen we ervoor dat we jullie niet in slaap wiegen van luiheid en veiligheid.
Ik geloof dat de meesten van ons enige moeite hebben met de meest geschikte manier om tot jullie te prediken - niet dat we twijfelen, maar dat het Evangelie gepredikt moet worden - maar ons verlangen is om het zo te doen dat we jullie zielen kunnen winnen. Ik voel me als een wachter die, terwijl hij een stad bewaakt, verdrukt wordt door slaap. Hoe ernstig spant hij zich in om zichzelf op te wekken, terwijl zwakheid hem zou overwinnen. De herinnering aan zijn verantwoordelijkheid spoort hem aan. Het ontbreekt hem niet aan *wil*, maar aan kracht. En zo hoop ik dat alle wachters van de Heere zich inspannen om trouw te zijn, terwijl ze tegelijkertijd hun onvolkomenheid kennen.
De dienaar van Christus zal zich echt voelen als de oude bewaker van de vuurtoren van Eddystone. Het leven ging snel achteruit, maar al zijn kracht verzamelend kroop hij nog eenmaal rond om de lichten te trimmen voordat hij stierf. Moge de Heilige Geest ons in staat stellen om het bakenvuur brandend te houden, om je te waarschuwen voor de rotsen, de klippen en het drijfzand die je omringen en mogen we je altijd naar Jezus leiden en niet naar vrije wil of scheppende verdienste.
Als mijn vrienden wisten hoe angstvallig ik Goddelijke leiding heb gezocht in de belangrijke zaak van het prediken aan zondaars, dan zouden ze zich niet zo voelen als sommigen van hen doen, wanneer ze denken dat ik hen verkeerd aanspreek. Ik wil doen wat God mij opdraagt en als

Hij mij zegt tot de dorre doodsbeenderen te spreken en zij zullen leven, dan moet ik dat doen, zelfs als het anderen niet behaagt. Anders zou ik veroordeeld worden in mijn eigen geweten en veroordeeld worden door God.
Laat me nu met alle plechtigheid die een mens kan oproepen zeggen dat een ziel zonder gebed een Christenloze ziel is. Zoals de Heere leeft, zijn jullie die nooit gebeden hebben zonder God, zonder hoop en vreemdelingen van het gemenebest van Israël. Jullie die nooit weten wat een zucht is of een vallende traan, zijn verstoken van vitale godsvrucht. Ik wil u vragen, heren, of u er ooit aan gedacht hebt in wat voor een vreselijke toestand u verkeert? Jullie zijn ver van God en daarom is God boos op jullie. Want 'God is elke dag boos op de goddelozen.'
O zondaar, hef je ogen op en zie het fronsende gelaat van God, want Hij is boos op je. En ik smeek je, terwijl je van jezelf houdt, overdenk voor één moment wat er van je zal worden als je, zoals je nu leeft, uiteindelijk zonder gebed sterft. Denk niet dat één gebed op je sterfbed je zal redden. Het sterfbedgebed is over het algemeen een sterfbedklucht en is nergens voor nodig. Het is een munt die niet zal rinkelen in de hemel, maar is gestempeld door hypocrisie en gemaakt van onedel metaal. Luister goed, heren. Ik vraag u: als u nog nooit gebeden hebt, wat gaat u dan doen? Het zou goed voor u zijn als de dood een eeuwige slaap was. Maar dat is het niet. Als je in de hel terechtkomt, o, de pijnigingen!
Maar ik zal je gevoelens niet opkroppen door te proberen ze te beschrijven. Moge God je toestaan dat je nooit de kwellingen van de verlorenen zult voelen. Stel je die arme stakker in de vlammen eens voor die zegt: 'O, één druppel water om mijn uitgedroogde tong af te koelen!' Zie hoe zijn tong tussen zijn geblakerde lippen hangt! Hoe het het dak van zijn mond verzengt en verbrandt, alsof het een brandende vlam is. Zie hem huilen om een druppel water.
Ik zal me het tafereel niet voorstellen. Het volstaat voor mij om af te sluiten met te zeggen dat de hel der hellen voor jou, arme zondaar, de gedachte zal zijn dat het *voor altijd* zal zijn. Je zult omhoog kijken naar de troon van God en er zal geschreven staan: 'Voor altijd!'. Wanneer de verdoemden de brandende ijzers van hun kwellingen doen rinkelen, zullen ze roepen: 'Voor altijd!' Als ze huilen, roept hun echo: 'Voor altijd!'

'Voor altijd' staat er op hun rekken,
Voor altijd' op hun kettingen;

Voor altijd' brandt in het vuur,
'Voor altijd' heerst.'

Droevige gedachte! 'Kon ik er maar uit, dan zou ik gelukkig zijn. Als er hoop was op bevrijding, dan zou ik vredig zijn, maar ik ben hier voor altijd!' Heren, als u aan de eeuwige kwellingen wilt ontsnappen, als u onder de zaligen wilt worden gevonden, dan kan de weg naar de hemel alleen worden gevonden door gebed - door gebed tot Jezus, door gebed om de Geest, door smeekbeden aan Zijn verzoendeksel.

'Wendt u, wendt u, waarom zult gij sterven, o huis Israëls? Gelijk Ik leef, zegt de HEERE, heb Ik geen lust in den dood des stervenden, maar heb liever, dat hij zich tot Mij wendt en leeft.' 'De HEERE is genadig en vol ontferming. Laten we naar Hem toegaan en zeggen: 'Hij zal onze misstappen genezen, Hij zal ons vrijelijk liefhebben en ons genadig vergeven, omwille van Zijn Zoon.'

Als ik vandaag maar één ziel kan winnen, zal ik tevreden naar huis gaan. Als ik er maar twintig mag winnen, dan zal ik me verheugen. Hoe meer ik heb, hoe meer kronen ik zal dragen. Dragen! Nee, ik neem ze allemaal tegelijk en werp ze aan Jezus' voeten en zeg: 'Niet aan mij, maar aan Uw naam zij alle glorie, voor eeuwig.'

'Gebed werd aangesteld om over te brengen
De zegeningen die God ontwerpt om te geven;
Zolang zij leven, moeten christenen bidden,
want alleen terwijl zij bidden, leven zij.

'En wil je nog steeds in stilte liggen,
Wanneer Christus staat te wachten op uw gebeden;
Mijn ziel, gij hebt een vriend in de hemel,
sta op en beproef uw belang daar.

'Gebed ondersteunt de ziel die zwak is,
Hoewel gedachten gebroken zijn, is taal kreupel;
Bid, als je kunt, of niet kunt spreken,
maar bid met geloof in Jesus' naam.'

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

JOSEPH AANGEVALLEN DOOR DE BOOGSCHUTTERS

NO. 17

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
1 APRIL 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'De boogschutters hebben hem zeer bedroefd, en op hem geschoten, en hem gehaat; maar zijn boog bleef in kracht, en de armen van zijn handen werden sterk gemaakt door de handen van de machtige God van Jakob; (vandaar is de Herder, de steen van Israël).'

Genesis 49:23-24

Het moet een mooi gezicht zijn geweest om de bejaarde Jakob in zijn bed te zien zitten terwijl hij zijn afscheidszegen over zijn twaalf zonen uitsprak. Hij was tijdens zijn leven in veel gevallen nobel geweest - bij de slaapplaats Bethel, de beek Jabbok en de rustplaats Peniël. Hij was een glorieuze oude man geweest, iemand voor wie we ons met eerbied zouden kunnen neerbuigen en waarlijk zouden kunnen zeggen: 'Er waren reuzen in die dagen.'

Maar zijn slotscène was de beste. Ik denk dat als hij ooit meer in de schijnwerpers stond dan op enig ander moment, als zijn hoofd op enig moment meer dan op enig ander moment omringd was met een aureool van glorie, dan was het wel toen hij ging sterven. Net als de zon die ondergaat, leek hij toen schitterender te zijn, de wolken van zijn zwakheid kleurend met de glorie van de genade van binnen.

Zoals goede wijn tot op de bodem doorstroomt, zonder bezinksel, zo bleef Jakob tot in zijn stervensuur zingen over liefde, barmhartigheid en goedheid, verleden en toekomst. Zoals de zwaan, die (zoals oude schrijvers zeggen) niet zijn hele leven zingt totdat hij sterft, zo bleef de oude patriarch vele jaren zwijgen als liedjesschrijver, maar toen hij zich uitstrekte op zijn laatste rustbank, bleef hij overeind in zijn bed, keerde zijn brandende ogen van de een naar de ander, en hoewel met een hese en haperende stem, zong hij een sonnet over elk van zijn nakomelingen, zoals aardse dichters, ongeïnspireerd, niet kunnen proberen te imiteren.

Toen hij naar zijn zoon Ruben keek, was er een traan in zijn oog, want hij herinnerde zich de zonde van Ruben. Hij ging over Simeon en Levi heen en gaf een lichte berisping. Over de anderen zong hij een lofdicht, terwijl zijn ogen in de toekomstige geschiedenis van de stammen keken. Langzamerhand liet zijn stem het afweten en de goede oude man, met ingehouden adem, met ogen die zwanger waren van hemels vuur en een hart dat groot was van de hemel, hief zijn stem op tot God en zei: ‘Ik heb gewacht op uw heil, o God,’ rustte een moment op zijn kussen en ging toen weer rechtop zitten en hervatte de reeks, waarbij hij kort de namen van elk van hen noemde.
Maar o, toen hij bij Jozef kwam, zijn een na jongste zoon - toen hij naar hem keek, zie ik die oude man voor me terwijl de tranen over zijn wangen liepen. Daar stond Jozef, met heel zijn moeder Rachel in zijn ogen - die geliefde vrouw van hem - daar stond hij, de jongen voor wie die moeder had gebeden met alle gretigheid van een oosterse vrouw. Twintig jaar lang was ze een onvruchtbare vrouw geweest en had ze geen huis gehad, maar toen was ze een blijde moeder en noemde ze haar zoon ‘vermeerdering’. O, wat hield ze van de jongen en omwille van die moeder, hoewel ze al enkele jaren begraven was en verborgen onder de koude zoden, hield de oude Jakob ook van hem.
Maar meer dan dat, hij hield van hem vanwege zijn problemen. Hij werd van hem gescheiden om naar Egypte te worden verkocht. Zijn vader herinnerde zich Jozefs beproevingen in het ronde huis en de kerker en herinnerde zich zijn koninklijke waardigheid als prins van Egypte. En nu met een volle uitbarsting van harmonie, alsof de muziek van de hemel zich met de zijne had verenigd, zoals wanneer de verbrede rivier de zee ontmoet, en de vloed die opkomt zich vermengt met de stroom die neerkomt, en aanzwelt tot een brede uitgestrektheid, zo ontmoette de heerlijkheid van de hemel de verrukking van zijn aardse gevoelens, en zijn ziel uitademend, zong hij: ‘Jozef is een vruchtbare tak, zelfs een vruchtbare tak bij een bron, waarvan de takken over de muur lopen; De boogschutters hebben hem zeer bedroefd en *op hem* geschoten en hem gehaat, maar zijn boog verbleef in kracht, en de armen van zijn handen werden sterk gemaakt door de handen van de machtige *God* van Jakob; (van daar is de Herder, de steen van Israël) door de God van uw vader, die u zal helpen; en door de Almachtige, die u zal zegenen met zegeningen van de hemel boven, zegeningen van de diepte die eronder ligt, zegeningen van de borsten en van de schoot: De zegeningen van uw vaderen hebben ge-

zegevierd boven de zegeningen van mijn voorvaderen tot aan de uiterste grens van de eeuwige heuvelen; zij zullen zijn op het hoofd van Jozef, en op de kroon van het hoofd van hem die gescheiden was van zijn broeders.' Wat een prachtige strofe om mee af te sluiten! Hij heeft nog maar één zegen te geven, maar dit was zeker de rijkste die hij Jozef gaf.
Jozef is dood, maar de Heere heeft nu zijn Jozefs. Er zijn nog steeds mensen die door ervaring begrijpen - en dat is het beste soort begrip - wat deze passage betekent: 'De boogschutters hebben hem zeer bedroefd, en op hem geschoten, en hem gehaat; maar zijn boog bleef in kracht, en de armen van zijn handen werden sterk gemaakt door de handen van de machtige *God* van Jakob.' Er zijn vier dingen die we vanmorgen moeten overwegen, ten eerste *de wrede aanval*: 'De boogschutters hebben hem zeer bedroefd en op hem geschoten en hem gehaat.' Ten tweede, de *beschermende krijger,* 'maar zijn boog verbleef in kracht.' Ten derde, *zijn geheime kracht,* 'de armen van zijn handen zijn sterk gemaakt door de machtige kracht van de God van Jakob.' En ten vierde, *de heerlijke parallel* die getrokken wordt tussen Jozef en Christus, 'van daar is de Herder, de steen van Israël.'

I. Eerst beginnen we met de wrede aanval.
'De boogschutters hebben hem zeer bedroefd.' Jozefs vijanden waren boogschutters. In het origineel staat: 'meesters van de pijlen,' dat wil zeggen, mannen die goed bedreven waren in het gebruik van de pijl. Hoewel alle wapens gelijk zijn goedgekeurd door de krijger in zijn dorst naar bloed, lijkt er iets meer laf in de aanval van de boogschutter dan in die van de zwaardvechter. De zwaardvechter plant zich vlak bij je, van voet tot voet, en laat je jezelf verdedigen en je slagen tegen hem uitdelen. Maar de boogschutter staat op een afstand, verbergt zich in een hinderlaag en zonder dat je het weet, schiet de pijl door de lucht en dringt misschien je hart binnen. Zo zijn ook de vijanden van Gods volk.
Ze komen zelden met ons in aanraking. Ze laten hun gezicht niet voor ons zien. Ze haten het licht, ze houden van de duisternis. Ze durven ons niet openlijk in ons gezicht te beschuldigen, want dan zouden we kunnen antwoorden. Maar zij schieten de boog van een afstand, zodat wij hen niet kunnen antwoorden. Lafhartig en achterbaks als ze zijn, smeden ze hun pijlpunten en richten ze, gevleugeld met de veren van hellevogels, op de harten van Gods volk.
De boogschutters deden de arme Jozef veel verdriet. Laten we eens kij-

ken wie de boogschutters waren die zo wreed op hem schoten. Ten eerste waren er de boogschutters van *afgunst*. Ten tweede, de boogschutters van *verleiding*. En ten derde, de boogschutters van *laster en smaad*.

1. Eerst moest *Jozef de boogschutters van AFGUNST verdragen*. Toen hij een jongen was, hield zijn vader van hem. De jongen was eerlijk en mooi. In persoon was hij te bewonderen. Bovendien had hij een gigantische geest en een verheven intellect. Maar het beste van alles was dat in hem de Geest van de levende God woonde. Hij was iemand die met God sprak. Een vrome en biddende jongeling, geliefd bij God, nog meer dan bij zijn aardse vader.
O, wat hield zijn vader van hem! Want in zijn innige genegenheid maakte hij van hem een prinselijke mantel met vele kleuren en behandelde hem beter dan de anderen - een natuurlijke maar dwaze manier om zijn genegenheid te tonen. Daarom haatten zijn broeders hem. Ze spotten vaak met de jonge Jozef als hij zich terugtrok om te bidden. Als hij bij hen was op een afstand van het huis van zijn vader, was hij hun knecht, hun slaaf. De hoon en het spotten verwondden zijn hart vaak en het jonge kind doorstond veel heimelijk verdriet.
Op een kwade dag, zoals het gebeurde, was hij bij hen op een afstand van huis en zij dachten hem te doden. Maar op smeekbede van Ruben stopten zij hem in een kuil, totdat, zoals de voorzienigheid wilde, de Ismaëlieten die kant op kwamen. Toen verkochten zij hem voor de prijs van een slaaf, ontdeden hem van zijn mantel en stuurden hem naakt weg. Ze wisten niet en het kon hen niet schelen waarheen, zolang hij maar uit hun weg zou zijn en niet langer hun afgunst en hun woede zou opwekken.
O, de kwellingen die hij voelde, gescheiden van zijn vader, zijn broeders verliezend, zonder vriend, meegesleurd door wrede mannenverkopers, vastgeketend op een kameel, misschien, met boeien om zijn handen. Zij die de boeien en ketens hebben gedragen, zij die voelden dat ze geen vrije mensen waren, dat ze geen vrijheid hadden, zouden kunnen vertellen hoezeer de boogschutters hem verdriet deden toen ze de pijlen van hun afgunst op hem afschoten. Hij werd een slaaf, verkocht van zijn land, meegesleurd van alles wat hem lief was. Vaarwel aan thuis en al zijn genoegens, vaarwel aan de glimlach van een vader en zijn tedere zorgen. Hij moet een slaaf zijn en zwoegen waar de slavenmeester hem brengt. Hij moet blootgesteld worden op de markt, hij moet uitgekleed worden op straat, hij moet geslagen worden, hij moet gegeseld worden, hij moet

gereduceerd worden van mens tot dier, van vrije man tot slaaf. Waarlijk, de boogschutters schoten op hem.
En mijn broeders, hopen jullie, als jullie Jozefs van de Heere zijn, dat jullie aan afgunst zullen ontsnappen? Ik zeg u, nee, dat groenogige monster afgunst leeft zowel in Londen als elders en hij sluipt bovendien Gods kerk binnen. Het is het moeilijkst van alles om benijd te worden door je broeders. Als de duivel ons haat, kunnen we dat verdragen. Als de vijanden van Gods waarheid slecht over ons spreken, gespen we ons harnas vast en zeggen: 'Ga, Ga, naar het conflict.'
Maar als de vrienden binnen het huis ons belasteren, als broeders die ons zouden moeten steunen, onze vijanden worden, en als zij proberen hun jongere broeders te vertrappen, dan, heren, is er enige betekenis in de passage: 'De boogschutters hebben hem zeer bedroefd, en op hem geschoten, en hem gehaat.'
Maar gezegend zij Gods naam, het is fijn om te horen dat 'Zijn boog in kracht verblijft.' Niemand van jullie kan het volk van God zijn zonder afgunst uit te lokken, en hoe beter je bent, hoe meer je gehaat zult worden. De rijpste vruchten worden het meest gepikt door de vogels en de bloesems die het langst aan de boom hangen, worden het gemakkelijkst omver geblazen door de wind.
Maar vrees niet, je hebt niets te maken met wat de mens van je zal zeggen. Als God van je houdt, zal de mens je haten. Als God je eert, zal de mens je onteren. Maar denk eraan, als je om Christus' wil kettingen zou dragen, dan zou je gouden kettingen in de hemel dragen. Als je ringen van brandend ijzer om je middel zou hebben, dan zou je voorhoofd omrand zijn met goud in de heerlijkheid. Want gezegend zijt gij, wanneer men allerlei kwaad valselijk tegen u zal zeggen, om Christus' wil. Want zo vervolgden zij de profeten die vóór u waren. De eerste boogschutters waren de boogschutters van afgunst.

2. Maar een ergere beproeving dan deze zou hem achterhalen. *De boogschutters van* VERLEIDING schoten op hem.
Ik weet niet hoe ik me hier moet uitdrukken. Ik zou willen dat iemand die meer gekwalificeerd is om te spreken hier was, zodat hij u het verhaal van Jozefs beproeving en Jozefs triomf kon vertellen. Verkocht aan een meester die al snel zijn waarde ontdekte, werd Jozef de deurwaarder van het huis en de manager van het huishouden. Zijn baldadige minnares richtte haar overspelige liefde op hem en hij, die voortdurend in haar aan-

wezigheid was, werd dag na dag door haar tot slechte daden aangezet. Voortdurend weigerde hij, nog steeds een martelaarschap verdragend op het langzame vuur van haar verlokkingen. Op een bewogen dag greep ze hem vast en probeerde hem tot een misdaad te dwingen, maar hij, als een ware held, zoals hij was, zei tegen haar: 'Hoe kan ik deze grote slechtheid doen en tegen God zondigen?' Als een wijze krijger wist hij dat vluchten in zo'n geval het beste deel van moed was. Hij hoorde een stem in zijn oren: 'Vlucht, Jozef, vlucht! Er is geen andere manier om te overwinnen dan vluchten.' En hij vluchtte, zijn kleed achterlatend bij zijn overspelige minnares.

Oh, ik zeg in alle annalen van heldendom is er niet één die dit zal overtreffen. Je weet dat het *de gelegenheid* is die van een man een crimineel maakt en hij had een overvloed aan mogelijkheden. Maar de meeste mensen raken op een dwaalspoor door impopulariteit. Om dag na dag achtervolgd te worden door verzoeken van de zachtste soort - om uur na uur verleid te worden - oh! daar is een boven-engelse kracht voor nodig, een kracht die meer is dan menselijk, een kracht die alleen God kan schenken aan een jongeman om op deze manier zijn weg te zuiveren en er acht op te nemen volgens Gods Woord.

Misschien redeneerde hij in zichzelf: 'Als ik me onderwerp en toegeef, ligt er een leven van gemak en plezier voor me. Ik zal verheven worden, ik zal rijk zijn. Zij zal haar man overhalen om mij met eer te bedekken, maar als ik toch aan mijn integriteit vasthoud, zal ik in de gevangenis geworpen worden, ik zal in de kerker geworpen worden. Daar wacht mij niets anders dan schaamte en schande.'

O, er was inderdaad een kracht in dat hart van hem. Er was een onvoorstelbare macht die hem met een onuitsprekelijke afkeer, met angst en beven deed afwenden, terwijl hij zei: 'Hoe kan ik? Hoe kan ik - Gods Jozef - hoe kan ik - andere mensen macht geven, maar hoe kan ik deze grote slechtheid doen en zondigen tegen God?' Waarlijk, de boogschutters smartten hem zeer en schoten op hem, maar zijn boog bleef in kracht.

3. Toen viel een andere schare boogschutters Hem aan - dit *waren de boogschutters van* LASTER EN SMAAD. Toen hij zag dat hij niet aan de verleiding wilde toegeven, beschuldigde zijn meesteres hem valselijk bij haar man, en zijn heer, die de stem van zijn vrouw geloofde, wierp hem in de gevangenis. Het was een wonderbaarlijke voorzienigheid dat hij hem niet ter dood bracht, want Potifar, zijn meester, was het hoofd van de slachters. Hij hoefde er maar een soldaat bij te halen, die hem ter plekke in

stukken zou hebben gehakt. Maar hij wierp hem in de gevangenis.
Daar was de arme Jozef. Zijn karakter was geruïneerd in de ogen van de mens en waarschijnlijk werd hij met minachting bekeken, zelfs in het gevangenishuis. Onedele misdadigers gingen van hem weg alsof ze hem slechter vonden dan henzelf, alsof ze engelen waren in vergelijking met hem. O, het is niet gemakkelijk om je karakter verloren te voelen gaan, om te denken dat je belasterd wordt, dat er dingen over je gezegd worden die niet waar zijn. Menig mannenhart is hierdoor gebroken, terwijl niets anders hem kon doen zwichten. De boogschutters deden hem veel verdriet toen hij zo belasterd werd, zo gesmaad.
O kind van God, verwacht je aan deze boogschutters te ontkomen? Zal je nooit belasterd worden? Zal je nooit gesmaad worden? Het is het lot van Gods dienaren om, in verhouding tot hun ijver, kwaadgesproken te worden. Denk aan de nobele Whitefield, hoe hij stond en het mikpunt was van alle hoon en spot van een halve eeuw, terwijl zijn enige antwoord een onberispelijk leven was.

'En hij die smeedde en hij die de pijl wierp,
hadden elk het belang van een broeder in hun hart.'

Ze beschimpten hem en schreven hem misdaden toe die Sodom nooit gekend had. Zo zal het altijd zijn met hen die Gods waarheid verkondigen en met alle volgelingen van Christus - ze moeten het allemaal verwachten. Maar God zij gezegend, ze hebben geen slechtere dingen over ons gezegd dan over onze Meester. Wat hebben ze ons ten laste gelegd? Ze hebben misschien gezegd: 'Hij is dronken en drinkt wijn.' Maar ze hebben niet gezegd: 'Hij heeft een duivel.' Ze hebben ons ervan beschuldigd gek te zijn, zo werd het ook van Paulus gezegd.
O, heilige verliefdheid, hemelse razernij, zouden we anderen kunnen bijten tot ze dezelfde waanzin hadden. We denken dat als we gek zijn om naar de hemel te gaan, we er niet voor zullen kiezen om wijs te zijn. We zien geen wijsheid in het verkiezen van de hel. We zien geen grote voorzichtigheid in het verachten en haten van Gods waarheid. Als God dienen verachtelijk is, dan willen we nog verachtelijker zijn.
Ach vrienden, sommigen van de aanwezigen kennen dit vers uit hun hoofd: 'De boogschutters hebben Hem zeer bedroefd, en op Hem geschoten, en Hem gehaat.' Verwacht het, vind het niet vreemd, al Gods volk moet het hebben. Er zijn geen koninklijke wegen naar de hemel - het

zijn wegen van beproeving en moeilijkheden. De boogschutters zullen op je schieten zolang je aan deze kant van de vloed bent.

II. We hebben deze boogschutters hun vluchten pijlen zien afschieten. We gaan nu een stukje de heuvel op, achter een rots, om naar de BESCHERMENDE KRIJGER te kijken en te zien hoe zijn moed is terwijl de boogschutters hem zwaar hebben toegetakeld.

Wat doet hij? 'Zijn boog blijft in kracht.' Laten we ons Gods favoriet voorstellen. De boogschutters zijn beneden. Er is een borstwering van rotsen voor hem. Af en toe kijkt hij er overheen om te zien wat de boogschutters doen, maar over het algemeen blijft hij achter. In hemelse veiligheid zit hij op een rots, achteloos voor alles beneden. Laten we het spoor van de wilde geit volgen en de krijger in zijn schuilplaats aanschouwen.

Ten eerste merken we op dat hij zelf een boog heeft, want we lezen dat '*zijn boog* in kracht verbleef'. Hij had kunnen terugslaan als hij dat had gewild, maar hij was erg stil en wilde niet met hen vechten. Als hij had gewild, had hij zijn boog met al zijn kracht kunnen spannen en zijn wapen met veel meer precisie naar hun harten kunnen sturen dan zij hem ooit hadden aangedaan. Maar let op de rust van de krijger.

Daar rust hij uit, zijn machtige ledematen strekkend, zijn boog in kracht. Hij leek te zeggen: 'Ga maar door, laat je pijlen maar uitdrijven, leeg je pijlkokers maar aan mij, laat je boog maar verslijten en laat het hout maar breken door het voortdurende buigen. Hier ben ik, mezelf uitstrekkend in veilige rust. Mijn boog blijft in kracht. Ik heb ander werk te doen dan op jullie schieten. Mijn pijlen zijn tegen jullie vijanden van God, de vijanden van de Allerhoogste. Ik kan geen pijl verspillen aan zulke zielige mussen als jullie. Jullie zijn vogels onder mijn nobele schot. Ik zou geen pijl aan jullie verspillen.' Zo blijft hij achter de rots en veracht hen allen. Zijn boog blijft in kracht.

Let goed op *zijn rust.* Zijn boog 'blijft'. Hij ratelt niet, hij beweegt niet altijd, maar hij blijft, hij is heel stil. Hij trekt zich niets aan van de aanval. De boogschutters deden Jozef veel verdriet, maar zijn boog was niet tegen hen gekeerd, hij bleef in kracht. Hij keerde zijn boog niet naar hen. Hij rustte terwijl zij woedden. Blijft de maan staan om iedere hond, die haar aanvalt, de les te lezen? Wendt de leeuw zich af om iedere vloek te verscheuren die naar hem blaft? Houden de sterren op te schijnen omdat de nachtegalen hen berispen voor hun zwakheid? Stopt de zon in haar loop vanwege de officieuze wolk die haar omhult? Of blijft de rivier staan omdat de wilg zijn bladeren in het water dompelt?

Ah! nee. Gods universum gaat verder en als mensen zich ertegen verzetten, trekt het zich niets van hen aan. Het is zoals God het gemaakt heeft. Het werkt samen ten goede en het zal niet worden tegengehouden door de afkeuring, noch voortbewogen door de lof van de mens. Laat uw bogen, mijn broeders, rusten. Wees niet gehaast om jezelf recht te zetten. God zal voor jullie zorgen.
Laat jezelf met rust. Wees alleen heel dapper voor de Heere, de God van Israël. Wees standvastig in de waarheid van Jezus en je boog zal blijven.
Maar we mogen het volgende woord niet vergeten. 'Zijn boog verbleef in kracht.' Hoewel zijn boog stil was, was dat niet omdat hij gebroken was. Jozefs boog was als die van Willem de Veroveraar, niemand anders dan Jozef zelf kon hem buigen. Hij bleef 'in kracht'.
Ik zie de krijger zijn boog buigen, hoe hij hem met zijn machtige armen naar beneden trekt en aan het koord trekt om hem gereed te maken. Zijn boog verbleef in kracht. Hij knapte niet, hij ging niet opzij. Zijn kuisheid was zijn boog en die verloor hij niet. Zijn geloof was zijn boog en die gaf niet mee, die brak niet. Zijn moed was zijn boog en die liet hem niet in de steek. Zijn karakter, zijn eerlijkheid was zijn boog. Die heeft hij ook niet weggegooid. Sommige mensen zijn zo bezorgd over hun reputatie. Ze denken: 'Zeker, zeker, zeker zullen ze hun karakter verliezen.' Wel, wel, als we ze niet door onze eigen schuld verliezen, hoeven we ons nooit zorgen te maken over iemand anders.
Je weet dat er geen man is die op de voorgrond treedt, maar dat elke dwaas in de wereld een of ander slecht verhaal over hem de wereld in kan helpen. Het is veel gemakkelijker om een verhaal de wereld in te helpen dan om het tegen te houden. Als je wilt dat de waarheid de wereld rondgaat, moet je een sneltrein inhuren om hem te trekken. Maar als je wilt dat een leugen de wereld rondgaat, dan zal hij vliegen. Hij is zo licht als een veertje en een ademtocht draagt hem. Het oude spreekwoord zegt het goed: 'Een leugen gaat de wereld rond terwijl de waarheid haar laarzen aantrekt.
Toch verwondt het ons niet. Want als het zo licht is als een veertje dat het zich zo snel verplaatst, is het effect ervan net zo enorm als het effect van dons wanneer het tegen de muren van een kasteel wordt geblazen. Door zijn lichtheid en kleinheid veroorzaakt het geen enkele schade. Vrees niet, christen. Laat laster vliegen, laat afgunst zijn gevorkte tong uitstoten, laat het naar je sissen, je boog zal in kracht blijven.
Oh! Beschermde krijger, blijf rustig, vrees geen kwaad, maar kijk net als

de adelaar in zijn verheven hol neer op de vogelaars in de vlakte. Richt je dappere blik op hen en zeg: ‘Schiet maar, maar je schoten zullen niet tot halverwege de top reiken waar ik sta. Verspil je kruit aan mij als je wilt. Ik ben buiten jullie bereik.’ Sla dan je vleugels uit, stijg op naar de hemel en lach ze daar uit, want je hebt je toevlucht tot God genomen en je zult een zeer veilige verblijfplaats vinden.

III. Het derde punt in onze tekst is de GEHEIME KRACHT.
‘De armen van zijn handen zijn sterk gemaakt door de handen van de machtige God van Jakob.’ Ten eerste, merk op met betrekking tot zijn kracht, dat het *echte* kracht was. Er staat: ‘De armen van zijn handen,’ niet alleen zijn handen. Je weet dat sommige mensen veel kunnen doen met hun handen, maar dan is het vaak fictieve kracht, er is geen kracht in de arm, er zijn geen spieren, maar van Jozef wordt gezegd: ‘De *armen* van zijn handen werden sterk gemaakt.’
Het was echte kracht, echte spieren, echte pezen, echte zenuwen. Het was niet slechts een lichte hand - de kracht om zijn vingers heel snel te bewegen - maar de *armen* van zijn handen waren sterk gemaakt. Nu, de kracht die God aan Zijn Jozefs geeft is echte kracht. Het is geen opgesmukte dapperheid, een fictie, iets waar mensen over praten, een luchtige droom, een niet-substantiële onwerkelijkheid, maar het is echte kracht.
Ik zou niet graag een gevecht aangaan met een van Gods Jozefs. Ik zou hun slagen erg zwaar vinden. Ik vrees de slagen van een christen meer dan die van ieder ander, want hij heeft botten en pezen en slaat hard. Laat de vijanden van de kerk een harde strijd verwachten als ze een erfgenaam van het leven aanvallen. Machtigder dan reuzen zijn mannen van het hemelse ras. Mochten zij zich eenmaal oprichten tot de strijd, dan zouden zij kunnen lachen om de speer en de kerker.
Maar zij zijn een geduldig geslacht, dat kwalen verdraagt zonder er aanstoot aan te nemen, dat de spot duldt zonder de spotter te beschimpen. Hun triomf zal komen wanneer hun vijanden de wraak zullen ontvangen die hen toekomt. Dan zal door een verzamelde wereld gezien worden dat de ‘kleine kudde’ mannen van hoge stand waren en dat de ‘afvalligen van alles’ waarlijk mannen van echte kracht en waardigheid waren.
Ook al ziet de wereld het niet, de begunstigde Jozef heeft echte kracht, niet alleen in zijn handen, maar in zijn armen - echte macht, echte kracht. O jullie vijanden van God, jullie denken dat Gods volk verachtelijk en machteloos is, maar weet dat zij ware kracht hebben van de almacht van

hun Vader, een substantiële en goddelijke macht. De uwe zullen wegsmelten, en wegkwijnen en sterven, zoals de sneeuw op de top van de lage berg, wanneer de zon erop schijnt, smelt zij in water. Maar onze kracht zal blijven zoals de sneeuw op de top van de Alpen, onverminderd voor eeuwen. Het is echte kracht.
Merk dan op dat de kracht van Gods Jozef *goddelijke kracht is.* Zijn armen waren door God sterk gemaakt. Waarom predikt een van Gods dienaren krachtig het evangelie? Omdat God hem bijstaat. Waarom weerstaat Jozef verleidingen? Omdat God hem hulp geeft. De kracht van een christen is goddelijke kracht.

Mijn broeders, ik ben er elke dag meer en meer van overtuigd dat de zondaar geen kracht in zichzelf heeft, behalve die hem van boven gegeven wordt. Ik weet dat als ik met mijn voet op de gouden drempel van de hemelpoort zou staan, als ik deze duim op de klink zou kunnen zetten, ik die deur niet zou kunnen openen, na zo ver naar de hemel te zijn gegaan, tenzij mij op dat moment nog bovennatuurlijke kracht werd meegedeeld. Als ik een steen had om op te tillen, om mijn eigen verlossing te bewerken, zonder Gods hulp om dat te doen, dan zou ik verloren zijn, al was het nog zo weinig. Er is niets dat we kunnen doen zonder de kracht van God. Alle ware kracht is goddelijk. Zoals het licht van de zon komt, zoals de regen uit de hemel komt, zo komt geestelijke kracht van de Vader der lichten, bij Wie er geen veranderlijkheid noch schaduw van omkering is.
Opnieuw wil ik dat je in de tekst opmerkt op wat een *gezegende, vertrouwde manier* God deze kracht aan Jozef geeft. Er staat: 'De armen van zijn handen werden sterk gemaakt door de handen van de machtige God van Jakob.' Dus God legt Zijn handen op Jozefs handen, Hij legt Zijn armen op Jozefs armen. In oude tijden, toen elke jongen moest worden opgeleid tot boogschutter, als zijn vader zoveel pond per jaar waard was, zag je de vader zijn handen op de handen van zijn jongen leggen en de boog voor hem spannen, zeggende: 'Zo, mijn zoon, op deze manier de boog spannen.'
De tekst stelt dus voor hoe God Zijn hand op de hand van Jozef legt en Zijn brede arm langs de arm van Zijn uitverkoren kind legt, zodat hij sterk wordt. Zoals een vader zijn kinderen onderwijst, zo onderwijst de Heere hen die Hem vrezen. Hij legt Zijn armen op hen. Zoals Elia Zijn mond op de mond van het kind legde, Zijn hand op de hand van het kind, Zijn voet op de voet van het kind, zo legt God Zijn mond op de mond

van Zijn kinderen, Zijn hand op de hand van Zijn dienaar, Zijn voet op de voet van Zijn volk, en zo maakt Hij ons sterk.
Wonderbaarlijke neerbuigendheid! Jullie sterren van glorie, zijn jullie ooit getuige geweest van zulke buigingen van liefde? De Almachtige, Eeuwige, Almachtige God bukt zich van Zijn troon en legt Zijn hand op de hand van het kind, Hij strekt Zijn arm uit op de arm van Jozef, opdat hij sterk wordt! Nog één gedachte en ik ben klaar. Deze kracht was *verbondskracht*, want er staat: 'De armen van zijn handen zijn sterk gemaakt door de handen van de machtige *God van Jakob.*' Nu, overal waar je leest over de God van Jakob in de Bijbel, mag je weten dat dit Gods verbond met Jakob respecteert. Ik vind het heerlijk om over Gods eeuwige verbond te praten. Sommige Arminianen kunnen het niet verdragen, maar ik houd van een verbondsverlossing - een verbond dat niet met mijn vaderen is gesloten, niet tussen mij en God, maar tussen Christus en God.
Christus sloot het verbond om een prijs te betalen en God sloot het verbond dat Hij de mensen zou krijgen. Christus heeft de prijs betaald en het verbond bekrachtigd en ik ben er erg zeker van dat God Zijn deel ervan zal vervullen door elk uitverkoren vat van genade in de handen van Jezus te geven. Maar geliefden, alle macht, alle genade, alle zegeningen, alle barmhartigheden, alle troost, alle dingen die we hebben, hebben we door het verbond. Als er geen verbond was, als we het eeuwige handvest konden verscheuren, als de koning van de hel het met zijn mes kon doorsnijden, zoals de koning van Israël de rol van Baruch deed, dan zouden we inderdaad falen, want we hebben geen kracht behalve die welke in het verbond is beloofd. Verbondsbarmhartigheden, verbondsgenade, verbondsbeloften, verbondszegeningen, verbondshulp, alles wat in het verbond staat - de christen moet het ontvangen als hij de hemel wil binnengaan.
Welnu, christen, de boogschutters hebben je pijn gedaan, op je geschoten en je verwond, maar je boog blijft in kracht en de armen van je handen zijn sterk gemaakt. Maar weet je, o gelovige, dat je hierin op je Meester lijkt?

IV. Dat is ons vierde punt, Een Heerelijke PARALLEL.
'Daarvandaan is de Herder, de steen van Israël.' Jezus Christus werd net zo behandeld. De Herder, de steen van Israël, onderging vergelijkbare beproevingen. Hij werd beschoten door de boogschutters, Hij was bedroefd en gewond, maar Zijn boog bleef in kracht. Zijn armen werden sterk

gemaakt door de God van Jakob en nu rust elke zegen 'op de kroon van het hoofd van hem die gescheiden was van zijn broeders.' Ik zal je niet lang ophouden, maar ik heb je een paar dingen te vertellen, eerst over Christus als de Herder en dan over Christus de steen. Christus kwam in de wereld als een herder. Zodra Hij Zijn opwachting maakte, zeiden de Schriftgeleerden en Farizeeën: 'Ach, wij zijn de herders geweest tot op dit uur, nu zullen we van onze eer verdreven worden, we zullen al onze waardigheid en ons gezag verliezen.' Daarom schoten ze altijd op Hem. De mensen waren een wispelturige kudde. Ik geloof dat velen van hen Christus respecteerden en bewonderden, hoewel de overgrote meerderheid Hem ongetwijfeld haatte, want waar Hij ook kwam, Hij was een populaire prediker. De menigte dromde altijd om Hem heen en riep: 'Hosanna.' Ik denk dat als je naar de top van die heuvel op Golgotha was gelopen en aan een van die mannen die riepen: 'Kruisig Hem, kruisig Hem,' had gevraagd: 'Waarom zeg je dat? Is Hij een slecht mens?' 'Nee,' zou hij gezegd hebben, 'Hij deed goed.' 'Waarom zeg je dan: kruisig Hem?' 'Omdat rabbi Simeon mij een sjekel gaf om het rumoer te helpen.' Dus de menigte was erg gewonnen door het geld en de invloed van de priesters. Maar ze waren toch blij om Christus te horen.
Het waren de herders die Hem haatten, omdat Hij hun handel wegnam, omdat Hij de kopers en verkopers uit de tempel verdreef, hun waardigheid verminderde en hun pretenties negeerde. Daarom konden ze Hem niet verdragen. Maar de Herder van Israël klom hoger en hoger op. Hij verzamelde Zijn schapen, droeg de lammeren in Zijn boezem en staat nu erkend als de grote Herder van de schapen, die ze tot één kudde zal verzamelen en ze naar de hemel zal leiden.

Rowland Hill vertelt een merkwaardig verhaal in zijn 'Village Dialogues,' over een zekere Mr. Tiplash, een zeer fijne intellectuele prediker, die tijdens een van zijn oratievluchten zei: 'O deugd, je bent zo mooi en lieflijk, als je op aarde zou komen, zouden alle mensen van je houden,' met nog een paar mooie, prachtige dingen. Mr. Blunt, een eerlijke prediker die in de buurt was, werd gevraagd om 's middags te preken en hij vulde de opmerkingen van de waardige heer aan door te zeggen: 'O deugd, U *bent* op aarde gekomen, in al Uw reinheid en lieflijkheid, maar in plaats van geliefd en bewonderd te worden, schoten de boogschutters vreselijk op U en bedroefden U. Zij namen U, deugd, en namen U mee naar de aarde. Zij namen U, deugd, en hingen Uw bevende ledematen aan een kruis.

Toen U daar stervend hing, sisten ze naar U, bespotten ze U, verachtten ze U. Toen U om water vroeg, gaven ze U azijn te drinken, vermengd met gal. Ja, toen U stierf had U een graf van naastenliefde en dat graf, verzegeld door vijandschap en haat.' De Herder van Israël werd veracht, vleesgeworden deugd werd gehaat en verafschuwd. Daarom, vrees niet Christenen, vat moed, want als jullie Meester er doorheen ging, dan moeten jullie dat zeker ook doen.
Tot slot noemt de tekst Christus de steen van Israël. Ik heb een verhaal gehoord - ik kan niet zeggen of het waar is of niet - van sommige Joodse rabbijnen. Het is een verhaal over de tekst: 'De steen die de bouwlieden weigerden, die is geworden tot de hoeksteen.' Er wordt gezegd dat toen Salomo's tempel werd gebouwd, alle stenen kant-en-klaar gehouwen en gevormd uit de steengroeve werden gehaald en dat op alle blokken de plaatsen waren gemarkeerd waar ze moesten worden geplaatst.
Tussen de stenen lag een heel merkwaardige steen. Het leek geen beschrijfbare vorm te hebben, het leek ongeschikt voor welk deel van het gebouw dan ook. Ze probeerden het bij deze muur, maar het paste niet. Ze probeerden het in een andere, maar het kon niet worden ondergebracht. Dus, geërgerd en boos, gooiden ze het weg. De tempel was al zoveel jaren in aanbouw dat deze steen bedekt raakte met mos en er gras omheen groeide. Iedereen die langsliep lachte om de steen. Ze zeiden dat Salomo wijs was en dat ongetwijfeld alle andere stenen klopten, maar wat die steen betreft, die konden ze net zo goed terugsturen naar de steengroeve, want ze wisten heel zeker dat hij nergens voor bedoeld was.
Jaar na jaar ging voorbij en de arme steen werd nog steeds veracht, de bouwlieden weigerden hem voortdurend. Er kwam een bewogen dag waarop de tempel voltooid en geopend zou worden en de menigte bijeen was om het grootse schouwspel te zien. De bouwlieden zeiden: 'Waar is de bovenste steen? Waar is de pinakel?' Ze dachten er niet bij na waar de bekroning was, totdat iemand zei: 'Misschien is die steen die de bouwlieden weigerden wel bedoeld als de topsteen.' Toen pakten ze hem en hesen hem naar de top van het huis en toen hij de top bereikte, vonden ze dat hij goed bij de plek paste. Luide hosanna's deden de hemel rinkelen toen de steen die de bouwlieden weigerden zo de hoofdsteen van de hoek werd.

Zo is het ook met Christus Jezus. De bouwlieden wierpen Hem weg. Hij was een gewone burger. Hij was van arme afkomst. Hij was een man

die bekend was met zondaars, die wandelde in armoede en nederigheid, vandaar dat de wereldwijze Hem verachtte. Maar wanneer God alles wat in de hemel en op aarde is, in één zal verzamelen, dan zal Christus de heerlijke voleinding van alle dingen zijn.

> ***'Christus regeert in de hemel de bovenste steen,***
> ***en verdient de lof.'***

Hij zal verheven worden. Hij zal geëerd worden. Zijn naam zal voortduren zolang de zon schijnt, en alle volken zullen in Hem gezegend worden. Ja, alle geslachten zullen Hem gezegend noemen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

HET GRAF VAN JEZUS

NO. 18

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
8 APRIL 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Kom, zie de plaats waar de Heere lag.'
Matteüs 28:6

Elke omstandigheid die verband houdt met het leven van Christus is diep interessant voor de christelijke geest. Waar we onze Heiland ook zien, Hij is onze aandacht meer dan waard

> ***'Zijn kruis, Zijn kribbe en Zijn kroon,***
> ***Zijn groot met heerlijkheden die nog onbekend zijn.'***

Zijn hele vermoeide pelgrimstocht, van de kribbe van Bethlehem tot het kruis van Golgotha, is in mijn ogen geplaveid met glorie. Elke plek waarop Hij liep is voor onze zielen meteen gewijd, simpelweg omdat daar ooit de voet van de Verlosser van de aarde en onze eigen Verlosser stond. Als Hij op Golgotha komt, wordt de belangstelling groter en zijn onze beste gedachten op Hem gericht in de kwellingen van de kruisiging. Onze diepe genegenheid staat ons niet toe Hem te verlaten, zelfs niet als de strijd voorbij is en Hij de geest geeft.
Zijn lichaam is, wanneer het van de boom wordt gehaald, nog steeds mooi in onze ogen - we blijven liefdevol rond de onbeweeglijke klei hangen. Door geloof zien we Jozef van Arimathea en de schuchtere Nicodemus, bijgestaan door die heilige vrouwen, de spijkers uittrekken en het verminkte lichaam naar beneden halen. We zien hoe ze Hem in schoon wit linnen wikkelen, Hem haastig ombinden met riemen van specerijen, Hem dan in Zijn graf leggen en vertrekken naar de sabbatrust.

We zullen bij deze gelegenheid gaan waar Maria ging op de morgen van de eerste dag van de week, toen ze voor zonsopgang uit haar bed ont-

waakte om vroeg bij het graf van Jezus te zijn. We zullen proberen, als het mogelijk is, met de hulp van Gods Geest, te gaan zoals zij ging - niet in lichaam, maar in ziel - we zullen bij dat graf staan. We zullen het onderzoeken en we vertrouwen erop dat we een waarheid sprekende stem uit haar holle schoot zullen horen komen die ons zal troosten en instrueren, zodat we over het graf van Jezus kunnen zeggen wanneer we weggaan: ‘Het was niets anders dan de hemelpoort’ - een heilige plaats, zeer plechtig en geheiligd door het geslachte lichaam van onze dierbare Verlosser.

I. EEN UITNODIGING GEGEVEN.
Ik zal mijn opmerkingen vanmorgen beginnen met alle christenen uit te nodigen om met mij mee te gaan naar het graf van Jezus. ‘Kom, zie de plaats waar de Heere lag.’ We zullen ons inspannen om de plek aantrekkelijk te maken, we zullen voorzichtig je hand pakken om je erheen te leiden, en moge het onze Meester behagen om onze harten in ons te laten branden terwijl we onderweg praten.
Weg, jullie profane zielen wiens leven bestaat uit lachen, dwaasheid en vrolijkheid! Weg, jullie smerige en vleselijke geesten die geen smaak hebben voor het spirituele, geen genot in het hemelse. Wij vragen jullie gezelschap niet. We spreken tot Gods geliefden, tot de erfgenamen van de hemel, tot de geheiligden, de verlosten, de reinen van hart - en we zeggen tegen hen: ‘Kom, zie de plaats waar de Heere ligt.’
Je hebt zeker geen argument nodig om je voeten in de richting van het heilige graf te bewegen. Maar toch zullen we de grootste kracht gebruiken om je geest daarheen te lokken. Kom dan, want het is het *heiligdom van grootsheid*, het is de rustplaats van *de man*, de Hersteller van ons ras, de Overwinnaar van dood en hel. Mensen zullen honderden kilometers reizen om de plek te zien waar een dichter voor het eerst de lucht van de aarde inademde. Ze zullen naar de oude graven van machtige helden reizen of naar de graven van beroemde mannen.

Maar waar moet de Christen heen om het graf te vinden van iemand die zo beroemd was als Jezus? Vraag me de grootste man die ooit geleefd heeft - ik zal je vertellen dat de mens Christus Jezus ‘gezalfd was met vreugdeolie boven zijn medemensen’. Als je een kamer zoekt die geëerd wordt als de rustplaats van een genie, ga dan hierheen. Als je het graf van heiligheid wilt aanbidden, kom dan hier. Als je de gewijde plek wilt

zien waar de meest uitgelezen beenderen die ooit zijn gemaakt voor een tijdje lagen, kom dan met me mee, Christen, naar die stille tuin, dicht bij de muren van Jeruzalem.
Kom bovendien met me mee, want *het is het graf van je beste vriend.* De Joden zeiden over Maria: 'Ze gaat naar zijn graf om er te wenen.' Je hebt je vrienden verloren, sommigen van jullie, je hebt bloemen op hun graven geplant, je gaat 's avonds op de groene weide zitten en bedruipt het gras met je tranen, want daar ligt je moeder, en daar je vader, of je vrouw.
O, kom met mij in peinzend verdriet naar deze donkere tuin van de begrafenis van onze Heiland. Kom naar het graf van je beste vriend, je broer, ja, iemand die 'dichter bij je staat dan een broer.' Kom naar het graf van uw dierbaarste familielid, o christen, want Jezus is uw man: 'Uw maker is uw man, de HEER der heerscharen is zijn naam.'
Trekt genegenheid je niet aan? Maken de zoete lippen van de liefde je niet het hof? Is de plaats niet geheiligd waar zo'n geliefde sliep, al was het maar voor even? Je hebt zeker geen welsprekendheid nodig. Als het nodig zou zijn, heb ik er geen. Ik heb alleen de kracht om met eenvoudige, maar ernstige accenten de woorden te herhalen: 'Kom, zie de plaats waar de Heere lag.' Breng op deze Paasmorgen een bezoek aan Zijn graf, want het is het graf van je beste vriend.
Ja, meer nog, ik zal u aansporen tot deze vrome pelgrimstocht. *Kom, want engelen vragen u.* Engelen zeiden: 'Kom, zie de plaats waar de Heere lag.' In de Syrische versie staat: 'Kom, zie de plaats waar *onze* Heere lag.' Ja, engelen plaatsten zich bij die arme vrouwen en gebruikten één gemeenschappelijke uitspraak - ons. Jezus is de Heere van zowel engelen als mensen.
Jullie zwakke vrouwen - jullie hebben Hem Heere genoemd, jullie hebben Zijn voeten gewassen, jullie hebben in Zijn behoeften voorzien, jullie hebben aan Zijn lippen gehangen om Zijn honingzoete zinnen op te vangen, jullie hebben gebiologeerd gezeten onder Zijn machtige welsprekendheid. Je noemt Hem Meester en Heere, en dat doe je goed. 'Maar' zei de seraf, 'Hij is ook mijn Heere.' Hij boog zijn hoofd en zei lieflijk: 'Kom, zie de plaats waar *onze* Heere lag.'
Wees dan niet bang, christen, om dat graf binnen te gaan. Vrees niet om daar binnen te gaan, wanneer de engel met zijn vinger wijst en zegt: 'Kom, we zullen samen gaan, engelen en mensen, en de koninklijke slaapkamer zien.' Je weet dat engelen Zijn tombe binnengingen, want de een zat aan Zijn hoofd en de ander aan Zijn voet in heilige meditatie. Ik

stel me die heldere cherubijnen voor die daar met elkaar zitten te praten. Een van hen zei: ‘Daar lagen Zijn voeten,’ en de ander antwoordde: ‘En daar Zijn handen en daar Zijn hoofd.’ En in hemelse taal spraken zij over de diepe dingen van God. Toen bukten ze zich en kusten de rotsbodem, die heilig was gemaakt voor de engelen zelf, niet omdat ze daar werden verlost, maar omdat daar hun Meester en hun Vorst, wiens hoge bevelen ze gehoorzaamden, voor een tijdje de slaaf van de dood en de gevangene van de vernietiging werd.

Kom dan, christen, want engelen zijn de dragers om de deur te openen. Kom, want een cherubijn is je boodschapper om je naar het sterfhuis van de dood zelf te leiden. Nee, ga niet weg van de ingang. Laat de duisternis u niet afschrikken. Het gewelf is niet vochtig met de dampen van de dood, noch bevat de lucht iets van besmetting.

Kom, want *het is een zuivere en gezonde plaats*. Vrees niet om dat graf binnen te gaan. Ik geef toe dat catacomben niet de plekken zijn waar wij, die vol vreugde zijn, graag naar toe zouden gaan. Er is iets sombers en lawaaierigs aan een gewelf. Er hangt een schadelijke geur van bederf. Vaak ontstaat er pest waar een lijk heeft gelegen. Maar vrees het niet, christen, want Christus werd niet achtergelaten in de hel - in de helse hel - en ook Zijn lichaam zag geen verderf.

Kom, er is geen geur, ja, eerder een parfum. Stap hier binnen en als je ooit de winden van Ceylon of de winden uit de bossen van Arabië hebt ingeademd, zul je merken dat ze ver overtroffen worden door die zoete heilige geur die het gezegende lichaam van Jezus heeft achtergelaten, die albasten vaas die ooit goddelijkheid bevatte en daardoor zoet en kostbaar is geworden.

Denk niet dat je iets onaangenaams zult vinden voor je zintuigen. Bederf heeft Jezus nooit gezien. Geen worm verslond ooit Zijn vlees. Geen rottigheid drong ooit Zijn beenderen binnen. Hij zag geen bederf. Drie dagen sluimerde Hij, maar niet lang genoeg om te rotten. Hij stond spoedig op, volmaakt als toen Hij binnenkwam, ongeschonden als toen Zijn ledematen werden samengesteld voor hun sluimering.

Kom dan, christen, roep je gedachten op, verzamel al je krachten, hier is een zoete uitnodiging, laat me er nog eens op drukken. Laat me je leiden aan de hand van meditatie, mijn broeder. Laat me je bij de arm van je verbeelding nemen en laat me opnieuw tegen je zeggen: ‘Kom, zie de plaats waar de Heere lag.’

Er is nog een reden waarom ik wil dat je dit Koninklijke graf bezoekt

- omdat *het een stille plek is.* Oh, ik heb verlangd naar rust, want ik heb de geruchten van deze wereld zo lang in mijn oren gehoord, dat ik heb gesmeekt om

> ***'Een hut in een uitgestrekte wildernis,***
> ***een grenzeloze aaneengeslotenheid van schaduw,'***

waar ik mezelf voor altijd kan verstoppen. Ik heb genoeg van dit vermoeiende en zware leven. Mijn lichaam is vermoeid, mijn ziel wil graag een poosje tot rust komen. Ik zou willen dat ik even kon gaan liggen aan de rand van een kiezelbeekje, zonder gezelschap behalve de mooie bloemen of de knikkende wilgen. Ik zou willen dat ik kon rusten in stilte, waar de lucht balsem brengt aan de gekwelde hersenen, waar geen geroezemoes is behalve het gezoem van de zomerbij, geen gefluister behalve dat van de zachte wind, en geen gezang behalve het gezang van de leeuwerik.

Ik wou dat ik even op mijn gemak kon zijn. Ik ben een man van de wereld geworden, mijn hersenen zijn gepijnigd, mijn ziel is moe. Oh! Zou je stil willen zijn, Christen? Koopman, wil je uitrusten van je inspanningen? Wil je voor één keer kalm zijn? Kom dan hier. Het is in een aangename tuin, ver van het geroezemoes van Jeruzalem. Het lawaai en geroezemoes van de zaken zullen je hier niet bereiken. 'Kom, zie de plaats waar de Heere lag.' Het is een zoete rustplaats, een terugtrekkamer voor je ziel, waar je je kleding kunt poetsen van het stof der aarde en een poosje in vrede kunt mijmeren.

II. AANDACHT GEVRAAGD.

Zo heb ik op de uitnodiging gedrukt. Nu zullen we het graf binnengaan. Laten we het met diepe aandacht onderzoeken en elke omstandigheid die ermee samenhangt opmerken.

En ten eerste, merk op dat het een *kostbaar graf is.* Het is geen gewoon graf. Het is geen uitgraving uitgegraven door de spade voor een arme om er de laatste resten van zijn miserabele en oververmoeide botten in te verbergen. Het is een vorstelijk graf. Het is gemaakt van marmer, uitgehouwen in de zijkant van een heuvel. Sta hier, gelovige, en vraag je af waarom Jezus zo'n kostbaar graf had.

Hij had geen elegante kleding. Hij droeg een jas zonder naad, door en door geweven, zonder ook maar één borduursel. Hij bezat geen weelde-

rig paleis, want Hij had geen plaats om zijn hoofd te leggen. Zijn sandalen waren niet rijk met goud, of bezaaid met fonkelingen. Hij was arm. Waarom ligt Hij dan in een edel graf?
Wij antwoorden: om deze reden werd Christus niet geëerd totdat Hij Zijn lijden had beëindigd. Het lichaam van Christus leed onder smaad, schande, bespotting, geseling en smaad, totdat Hij Zijn grote werk had volbracht. Hij werd onder de voet gelopen, Hij was 'veracht en verworpen van mensen, een man van smarten en bekend met verdriet'.
Maar op het moment dat Hij Zijn onderneming had voltooid, zei God: 'Dat lichaam zal niet meer te schande worden gemaakt. Als het moet slapen, laat het dan sluimeren in een eerbaar graf. Als het moet rusten, laat edelen het dan begraven. Laat Jozef, het raadslid, en Nicodemus, de man van het Sanhedrin, bij de begrafenis aanwezig zijn. Laat het lichaam gebalsemd worden met kostbare specerijen, laat het eer krijgen. Het heeft genoeg van minachting, schande, smaad en geseling. Laat het nu met respect behandeld worden.' Christen, zie je de betekenis? Jezus sliep, nadat Hij Zijn werk had voltooid, in een kostbaar graf, want nu hield Zijn Vader van Hem en eerde Hem, omdat Zijn werk gedaan was.
Maar hoewel het een duur graf is, is *het een geleend graf.* Ik zie erboven staan: 'Heilig ter nagedachtenis aan de familie van Jozef van Arimathea.' En toch sliep Jezus daar. Ja, Hij werd begraven in het graf van een ander. Hij die geen eigen huis had en rustte in de woning van andere mensen, die geen tafel had, maar leefde van de gastvrijheid van Zijn discipelen, die boten leende om in te preken, en niets had in de wijde wereld, was verplicht om een graf van liefdadigheid te hebben.
O, moeten de armen geen moed vatten? Ze zijn bang om op kosten van hun buren begraven te worden, maar als hun armoede onvermijdelijk is, waarom zouden ze dan blozen, omdat Jezus Christus zelf in het graf van een ander werd bijgezet? Ik wou dat ik Jozefs graf had, zodat Jezus erin begraven kon worden. De goede Jozef dacht dat hij het voor zichzelf had uitgehakt en dat hij zijn beenderen daar moest neerleggen. Hij liet het uitgraven als een familiegraf, en zie, de Zoon van David maakt het een van de graven van de koningen.
Maar hij verloor het niet door het aan de Heere uit te lenen, integendeel, hij kreeg het terug met kostbare rente. Hij leende het slechts drie dagen, daarna gaf Christus het terug. Hij had het niet verwond, maar geparfumeerd en geheiligd, en het veel heiliger gemaakt, zodat het in de toekomst een eer zou zijn om er begraven te worden.

Het was een geleend graf en waarom? Ik neem aan dat dit niet is om Christus te onteren, maar om te laten zien dat Zijn zonden geleende zonden waren, dus was Zijn begrafenis in een geleend graf. Christus had geen eigen overtredingen. Hij nam de onze op Zijn hoofd. Hij heeft nooit een misstap begaan, maar Hij nam al mijn zonden en al de uwe op Zich, als u gelovig bent. Het is waar dat Hij met betrekking tot al Zijn volk hun verdriet droeg en hun smarten in Zijn eigen lichaam aan de boom droeg. Daarom, zoals het andermans zonden waren, zo rustte Hij in andermans graf. Omdat het toegerekende zonden waren, was dat graf slechts toegerekend aan Hem. Het was niet Zijn graf, het was het graf van Jozef.
Laten we ons niet vermoeien met dit vrome onderzoek, maar met gefixeerde aandacht alles observeren wat met deze heilige plek te maken heeft. We zien dat het graf *in een rots was uitgehakt.* Waarom was dit? De Rots der Eeuwen werd begraven in een rots - een rots in een rots. Maar waarom? De meeste mensen suggereren dat het zo was verordend, zodat het duidelijk zou zijn dat er geen heimelijke weg was waarlangs de discipelen of anderen binnen konden komen om het lichaam weg te stelen. Het is heel goed mogelijk dat dit de reden was, maar o mijn ziel, kun je geen geestelijke reden vinden? Het graf van Christus werd in een rots uitgehouwen. Het werd niet in een mal gehouwen die door water weggesleten zou kunnen worden, of die zou kunnen afbrokkelen en in verval raken. Ik geloof dat het graf tot op de dag van vandaag heel blijft. Als het niet natuurlijk is, dan is het wel geestelijk.
Hetzelfde graf dat de zonden van Paulus nam, zal mijn ongerechtigheden in haar schoot nemen. Want als ik ooit mijn schuld kwijtraak, moet die van mijn schouders in het graf rollen. Het werd in een rots uitgehouwen, zodat als een zondaar duizend jaar geleden werd gered, ook ik kan worden verlost, want het is een rotsgraf waar de zonde werd begraven - het was een rotsgraf van marmer waar mijn misdaden voor altijd werden begraven, om nooit meer te worden opgewekt.
Je zult bovendien opmerken dat dat graf er een was *waarin nog nooit een ander mens had gelegen.* Christopher Ness zegt: 'Toen Christus werd geboren, lag Hij in de schoot van een maagd en toen Hij stierf, werd Hij in een maagdelijk graf gelegd. Hij sliep waar nog nooit een mens had geslapen.' De reden was dat niemand zou kunnen zeggen dat er een ander persoon was opgestaan, want er was daar nooit een ander lichaam geweest, dus een persoonsverwisseling was onmogelijk.
Er kan ook niet gezegd worden dat er een oude profeet begraven lag en

dat Christus opstond omdat Hij zijn beenderen had aangeraakt. Weet je nog toen Elisa werd begraven en toen ze een man begroeven, zag je dat hij de beenderen van de profeet aanraakte en opstond. Christus raakte de beenderen van geen enkele profeet aan, want niemand had daar ooit geslapen. Het was een nieuwe kamer, waar de vorst van de aarde drie dagen en drie nachten rustte.
We hebben een beetje geleerd, met aandacht, maar laten we nog een keer bukken voordat we het graf verlaten en iets anders opmerken. We zien het graf, maar *zie* je *de* grafkleren, allemaal ingepakt en op hun plaats gelegd, het servet zelf opgevouwen? Waarom zijn de grafkleren ingepakt? De Joden zeiden dat rovers het lichaam hadden weggerukt, maar als dat zo was, dan zouden ze zeker de kleren hebben gestolen. Ze zouden er nooit aan gedacht hebben om ze zo zorgvuldig op te vouwen en neer te leggen, ze zouden te veel haast hebben om daaraan te denken.
Waarom dan wel? Om ons te laten zien dat Christus niet op een haastige manier naar buiten kwam. Hij sliep tot het laatste moment, toen ontwaakte Hij. Hij kwam niet haastig. Zij zullen niet haastig tevoorschijn komen, noch door te vluchten, maar op het vastgestelde moment zal Zijn volk tot Hem komen. Dus op het precieze uur, het verordende moment, ontwaakte Jezus Christus rustig, trok Zijn klederen uit, liet ze allemaal achter Zich en kwam tevoorschijn in Zijn pure en naakte onschuld, misschien om ons te laten zien dat, omdat kleren de nakomelingen van zonde zijn - toen de zonde door Christus werd verzoend, liet Hij alle klederen achter Zich - want klederen zijn het kenteken van schuld. Als we niet schuldig waren geweest, hadden we ze nooit nodig gehad.
Dan werd het servet, let op, uit zichzelf gelegd. De grafkleren werden achtergelaten voor elke gestorven christen om te dragen. Het sterfbed is goed bedekt met de kleding van Jezus, maar het servet werd op zichzelf gelegd, omdat de christen, als hij sterft, dat niet nodig heeft. Het wordt gebruikt door de treurende en de rouwenden alleen. We zullen allemaal grafkleren dragen, maar we zullen het servet niet nodig hebben.
Als onze vrienden sterven, wordt het servet voor ons opzij gelegd om te gebruiken, maar gebruiken onze opgestegen broeders en zusters het? Nee, de Here God heeft alle tranen van hun ogen gewist. We staan en kijken naar de lijken van de dierbare overledenen, we bevochtigen hun gezichten met onze tranen, laten hele regenbuien van verdriet op hun hoofden vallen, maar huilen ze?
Oh, nee. Als zij vanuit de hogere sferen tot ons zouden spreken, dan

zouden zij zeggen: 'Ween niet om mij, want ik ben verheerlijkt. Treur niet om mij. Ik heb een slechte wereld achter me gelaten en ben een veel betere binnengegaan.' Zij hebben geen servet - zij wenen niet. Het is vreemd dat zij die de dood doorstaan niet wenen, maar zij die hen zien sterven wel wenen.

Als het kind geboren wordt, huilt het terwijl anderen lachen (zeggen de Arabieren), en als het sterft, lacht het terwijl anderen huilen. Zo is het ook met de christen. O gezegend ding! Het servet wordt bij zichzelf gelegd, want christenen zullen het nooit willen gebruiken als ze sterven.

III. EMOTIE OPGEWEKT.

We hebben het graf dus met diepe aandacht onderzocht, en ik hoop dat we er zelf ook iets aan hebben gehad. Maar dat is niet alles. Ik hou van een religie die voor een groot deel uit emotie bestaat. Nu, als ik de macht had, zou ik als een meester de snaren van jullie harten beroeren en er een glorieuze melodie van plechtige muziek uit halen, want dit is een zeer plechtige plaats, waar ik jullie naartoe heb geleid. Eerst wil ik je vragen om te gaan staan en de plaats te bekijken waar de Heere lag, met *emoties van diepe droefheid.* O kom, mijn geliefde broeder, jouw Jezus lag daar eens. Hij was een vermoord man, mijn ziel, en jij de moordenaar.

'Ah, jij, mijn zonden, mijn wrede zonden,
waren zijn voornaamste kwelgeesten,
Elk van mijn misdaden werd een nagel, en ongeloof de speer.
'Helaas, heeft mijn Verlosser gebloed?
En is mijn Soevereine gestorven?'

Ik heb Hem gedood - deze rechterhand sloeg de dolk in Zijn hart. Mijn daden hebben Christus gedood. Helaas! Ik doodde mijn beste geliefde. Ik doodde Hem die mij liefhad met een eeuwige liefde. Ogen, waarom weigeren jullie te wenen wanneer jullie het lichaam van Jezus gemangeld en verscheurd zien? Oh, geef gehoor aan je verdriet, Christenen, want je hebt er een goede reden voor.

Ik geloof in wat Hart zegt, dat er een tijd in zijn ervaring was dat hij zo met Christus kon meeleven dat hij meer verdriet over de dood van Christus voelde dan vreugde. Het leek zo droevig dat Christus moest sterven, en voor mij lijkt het vaak een te grote prijs voor Jezus Christus om wormen met Zijn eigen bloed te kopen.

Ik denk dat ik zoveel van Hem houd dat als ik Hem had zien lijden, ik net zo slecht als Petrus zou zijn geweest en zou hebben gezegd: ‘Dat zij verre van U, Heere.’ Maar dan zou Hij tegen mij gezegd hebben: ‘Ga achter mij staan, Satan.’ Want Hij keurt die liefde niet goed die Hem zou tegenhouden om te sterven. ‘De beker die mijn Vader mij gegeven heeft, zal ik die niet drinken?’
Maar als ik Hem naar Zijn kruis had zien gaan, dan had ik Hem graag teruggeduwd en gezegd: ‘Oh! Jezus, U zult niet sterven. Ik kan het niet hebben. Wilt U mijn leven kopen met zo’n dure prijs?’ Het lijkt te kostbaar voor Hem die de Prins van Leven en Glorie is om Zijn mooie ledematen te laten martelen in doodsangst. Dat de handen die barmhartigheden droegen zouden worden doorboord met vervloekte spijkers. Dat de slapen, die altijd met liefde waren bekleed, zouden worden doorboord met wrede doornen. Het lijkt te veel. Oh! huil, Christen, en laat je verdriet stijgen. Is de prijs niet veel te hoog, dat jouw Geliefde *Zichzelf* voor jou moet overgeven?
Ik denk dat als iemand door een ander van de dood wordt gered, hij altijd diep bedroefd zal zijn als zijn redder daarbij het leven laat. Ik had een vriend die aan de kant van een stuk bevroren water stond, een jonge knaap erin zag en op het ijs sprong om hem te redden. Nadat hij de jongen had vastgegrepen, hield hij hem in zijn handen en riep: ‘Hier is hij! Hier is hij! Ik heb hem gered.’ Maar net toen ze de jongen vasthielden, zonk hij zelf en zijn lichaam werd pas enige tijd later gevonden, toen het helemaal dood was.
Oh, zo is het met Jezus. Mijn ziel verdronk. Vanuit de hoge poorten van de hemel zag Hij me zinken in de diepten van de hel. Hij dook erin.

‘Hij zonk onder zijn zware lasten,
om mij tot een kroon te verheffen;
het is geen geschenk dat zijn hand schenkt,
maar dat zijn hart een zucht kost.’

Ah, we kunnen inderdaad spijt hebben van onze zonde, omdat we Jezus gedood hebben. Nu, Christen, verander je toon even. ‘Kom, zie de plaats waar de Heere lag,’ *met vreugde en blijdschap.* Hij ligt daar nu niet. Huil als je het graf van Christus ziet, maar verheug je omdat het leeg is. Jullie zonde heeft Hem gedood, maar Zijn goddelijkheid heeft Hem opgewekt. Jouw schuld heeft Hem vermoord, maar Zijn gerechtigheid heeft Hem

hersteld. Oh! Hij heeft de banden van de dood verbroken. Hij heeft de grafkleren losgegooid en is meer dan overwinnaar tevoorschijn gekomen, terwijl Hij de dood onder Zijn voeten heeft verpletterd. Verheug je, o christen, want Hij is er niet - Hij is opgestaan. ‘Kom, zie de plaats waar de Heere lag.’

Nog één gedachte en dan zal ik iets zeggen over de leerstellingen die we van dit graf kunnen leren. ‘Kom, zie de plaats waar de Heere lag’ *met plechtig ontzag*, want jij en ik zullen daar ook moeten liggen.

‘Hoor, uit het graf klinkt een droevig geluid,
mijn oren, luister naar de schreeuw;
Gij levende mensen, kom kijken naar de grond
waar je binnenkort moet liggen.

‘Prinsen, deze klei moet jullie bed zijn,
ondanks al jullie krachten;
het hoge, het wijze, het eerbiedwaardige hoofd,
moet net zo laag liggen als het onze.’

We staan er niet vaak bij stil dat we over een tijdje allemaal dood zijn. Ik weet dat ik van stof ben en niet van ijzer. Mijn botten zijn niet van koper en mijn pezen zijn niet van staal. Over een tijdje moet mijn lichaam afbrokkelen tot zijn oorspronkelijke elementen. Maar probeer je jezelf ooit het moment van je ontbinding voor te stellen?

Vrienden, sommigen van jullie realiseren zich zelden hoe oud je bent, hoe dicht je bij de dood bent. Een manier om onze leeftijd te herinneren is om te zien hoeveel er nog over is. Bedenk hoe oud tachtig is en zie dan hoe weinig jaren er nog zijn voordat je daar bent. We moeten ons onze broosheid herinneren. Soms heb ik geprobeerd te denken aan de tijd van mijn vertrek. Ik weet niet of ik een gewelddadige dood zal sterven of niet, maar ik zou God willen dat ik plotseling zou sterven, want een plotselinge dood is een plotselinge heerlijkheid. Ik zou willen dat ik zo’n gezegend afscheid kon nemen als dokter Beaumont, en sterven op mijn kansel, mijn lichaam neerleggen met mijn opdracht, en meteen ophouden met werken en leven. Maar het is niet aan mij om te kiezen.

Stel dat ik wekenlang lig te treuzelen te midden van pijnen, verdriet en kwellingen? Wanneer dat moment komt, dat moment dat te plechtig is voor mijn lippen om over te spreken, wanneer de geest de klei verlaat -

laat de arts het weken of jaren uitstellen, zoals we zeggen dat hij doet, hoewel hij dat niet doet - wanneer dat moment komt, o, jullie lippen, wees stil en ontheilig de plechtigheid ervan niet.
Wanneer de dood komt, hoe wordt de sterke man neergebogen. Hoe valt de machtige man. Ze kunnen zeggen dat ze niet zullen sterven, maar er is geen hoop voor hen. Ze moeten toegeven, de pijl is naar huis gegaan. Ik kende een man die een slechte ellendeling was en ik herinner me dat ik hem over de vloer van zijn slaapkamer zag lopen, terwijl hij zei: 'O God, ik wil niet sterven, ik wil niet sterven.' Toen ik hem smeekte om op zijn bed te gaan liggen, omdat hij stervende was, zei hij dat hij niet kon sterven zolang hij kon lopen en dat hij zou lopen tot hij zou sterven.
Ah! Hij stierf in de grootste kwellingen, steeds krijsend: 'O God, ik wil niet sterven.' Oh! dat moment, dat laatste moment. Zie hoe klam het zweet op het voorhoofd is, hoe droog de tong, hoe uitgedroogd de lippen. De man sluit zijn ogen en sluimert, en opent ze dan weer. En als hij een christen is, kan ik me voorstellen dat hij zal zeggen

'Hoor, zij fluisteren: engelen zeggen
Zustergeest, kom weg.
Wat is dit dat me helemaal in beslag neemt-
Mijn zintuigen steelt- Mijn zicht sluit-
Mijn geest verdrinkt- Mijn adem beneemt?
Zeg me, mijn ziel, kan dit de dood zijn?'

We weten niet wanneer hij sterft. Eén zachte zucht en de geest breekt los. We kunnen nauwelijks zeggen: 'Hij is weg', voordat de vrijgekochte geest zijn huis bij de troon inneemt. Kom dan naar het graf van Christus, want het stille gewelf zal spoedig jouw woonplaats zijn. Kom naar het graf van Christus, want je moet daar sluimeren.
En zelfs jullie, jullie zondaars, voor één moment zal ik jullie vragen om ook te komen, want jullie moeten net zo sterven als de rest van ons. Je zonden kunnen je niet weghouden van de kaken des doods. Ik zeg, zondaar, ik wil dat je ook naar het graf van Christus kijkt, want als je sterft heeft het je misschien veel goed gedaan om eraan te denken.
Je hebt gehoord van koningin Elizabeth die uitriep dat ze een imperium zou geven voor één uur. Of je hebt de wanhoopskreet gelezen van de heer aan boord van de 'Arctic', toen die ten onder ging, die naar de boot riep: 'Kom terug! Ik geef je 30.000 pond als je me komt halen.' Arme man.

Het was maar weinig als hij dertigduizend werelden had, als hij daarmee zijn leven kon verlengen.
‘Huid voor huid. Ja, alles wat een mens heeft, zal hij geven voor zijn leven.’ Sommigen van jullie die deze ochtend lachen, die kwamen om een vrolijk uurtje in deze zaal door te brengen, zullen sterven, en dan zullen jullie bidden en hunkeren naar het leven, en schreeuwen om nog een Sabbatdag. Oh! hoe de sabbatten die je hebt verspild als geesten voor je zullen rondlopen! O, hoe zullen zij hun haren in jouw ogen schudden! Hoe zal je verdrietig en huilerig gemaakt worden, omdat je kostbare uren verspild hebt, die, als ze voorbij zijn, te ver weg zijn om ooit teruggeroepen te worden. Moge God je behoeden voor de pijn van wroeging.

IV. ONDERRICHT.
En nu, christelijke broeders, ‘Kom, zie de plaats waar de Heere lag’ om een of twee doctrines te leren. Wat zag je toen je ‘de plaats waar de Heere lag’ bezocht? ‘Hij is er niet, want Hij is opgestaan!’ Het eerste wat je ziet, als je bij Zijn lege graf staat, is *Zijn goddelijkheid.* De doden in Christus zullen als eerste opstaan bij de opstanding, maar Hij die als eerste opstond - hun Leidsman - stond op een andere manier op. Zij staan op door toegepaste kracht. Hij stond op door Zijn eigen kracht.
Hij kon niet sluimeren in het graf, omdat Hij God was. De dood had geen heerschappij over Hem. Er is geen beter bewijs van de goddelijkheid van Christus dan die opzienbarende opstanding van Hem, toen Hij uit het graf opstond, door de heerlijkheid van de Vader. O Christen, jouw Jezus is God. Zijn brede schouders die jou overeind houden zijn inderdaad goddelijk. En hier heb je het beste bewijs daarvan - omdat Hij uit het graf opstond.

Een tweede doctrine die hier wordt onderwezen, kan u zeker bekoren, als de Heilige Geest het met kracht toepast. Zie dit lege graf, o ware gelovige, het is een teken van *je vrijspraak* en je volledige kwijting. Als Jezus de schuld niet had betaald, was Hij nooit uit het graf opgestaan. Hij zou daar tot op dit moment hebben gelegen als Hij niet de hele schuld had kwijtgescholden door de eeuwige wraak te voldoen. O, geliefden, is dat geen overweldigende gedachte?

‘Het is afgelopen! Het is volbracht!
Hoor de opgestane Verlosser roepen.’

De hemelse sleutel kwam. Een heldere engel stapte uit de hemel en rolde de steen weg, maar hij zou dat niet hebben gedaan als Christus niet alles had gedaan. Hij zou Hem daar hebben gehouden. Hij zou gezegd hebben: 'Neen, neen, jij bent nu de zondaar. U draagt de zonden van al Uw uitverkorenen op Uw schouder en Ik laat U niet vrij voordat U de laatste cent betaald hebt.' In Zijn vrijuit gaan zie ik mijn eigen vrijlating.

'Het bloed van mijn Jezus is mijn volledige verlossing'

Als een gerechtvaardigd mens heb ik geen zonde tegen mij in Gods boek. Als ik Gods eeuwige boek zou omkeren, zou ik elke schuld van mij ontvangen en kwijtgescholden zien...

***'Hier is vergiffenis voor overtredingen uit het verleden,
het maakt niet uit hoe zwart ze zijn,
En o, mijn ziel, met verwondering kijk naar de zonden
die komen, hier is ook vergiffenis.
Terwijl ik door Uw bloed verlost ben van de enorme vloek
en schuld van de zonde.'***

We leren nog één doctrine en daarmee sluiten we af: de *doctrine van de opstanding.* Jezus is opgestaan, en zoals de Heere onze Verlosser is opgestaan, zo moeten al Zijn volgelingen opstaan. Sterven moet ik - dit lichaam moet een kermis voor wormen worden, het moet worden opgegeten door die kleine kannibalen, misschien zal het worden verstrooid van het ene deel van de aarde naar het andere.
De samenstellende deeltjes van dit mijn gestel zullen overgaan in planten, van planten gaan over in dieren, en zo naar verre rijken worden gedragen. Maar bij het geblaas van de trompet van de aartsengel zal elk afzonderlijk atoom van mijn lichaam zijn plaatsgenoot vinden, zoals de beenderen die in de vallei van het visioen liggen, hoewel ze van elkaar gescheiden zijn, op het moment dat God zal spreken, zal het bot naar zijn bot kruipen, dan zal het vlees erop komen. De vier winden van de hemel zullen blazen en de adem zal terugkeren.
Dus, laat me sterven, laat beesten me verslinden, laat vuur dit lichaam in gas en damp veranderen, al zijn deeltjes zullen weer worden hersteld. Ditzelfde lichaam zal uit zijn graf herrijzen, verheerlijkt en gemaakt zoals het lichaam van Christus, maar nog steeds hetzelfde lichaam, want

God heeft het gezegd. Hetzelfde lichaam van Christus herrees, zo zal ook het mijne herrijzen.
O mijn ziel, ben je nu bang om te sterven? Je zult je partner lichaam een tijdje verliezen, maar je zult weer getrouwd zijn in de hemel, ziel en lichaam zullen weer verenigd zijn voor de troon van God. Het graf - wat is dat? Het is het bad waarin de christen de kleren van zijn lichaam legt om ze te laten wassen en reinigen. De dood - wat is dat? Het is de wachtkamer waar we ons kleden voor onsterfelijkheid. Het is de plaats waar het lichaam zich, net als Esther, baadt in specerijen, zodat het geschikt is voor de omhelzing van zijn Heere. De dood is de poort van het leven. Ik zal dan niet bang zijn om te sterven, maar ik zal zeggen,

'Huiver niet om de stroom te passeren
Vertrouw al je zorg op Hem - Hem,
wiens stervende liefde en kracht de golven stillegde,
het gebulder dempte; Veilig is de uitgebreide golf,
Zacht als een zomerse vooravond;
Niet één object van Zijn zorg leed daar ooit schipbreuk!'

Kom, bekijk dan de plaats waar de Heere lag, met algehele meditatie. Besteed deze middag, mijn geliefde broeders, aan meditatie en ga heel vaak naar het graf van Christus om te wenen en om je te verblijden.
Jullie schuchtere mensen, wees niet bang om naderbij te komen, want het is niet ijdel om je te herinneren dat schuchterheid Christus heeft begraven. Het geloof zou Hem helemaal geen begrafenis hebben gegeven. Het geloof zou Hem boven de grond hebben gehouden en zou Hem nooit hebben laten begraven, want het zou hebben gezegd dat het zinloos zou zijn om Christus te begraven als Hij zou opstaan.
Angst begroef Hem. Nikodemus, de nachtdiscipel, en Jozef van Arimathea gingen in het geheim, uit angst voor de Joden, en begroeven Hem. Daarom, jullie schuchtere, jullie mogen ook gaan. Klaar om te gaan, arme Angstigen, en jij, mevrouw Wanhoop en Veel-Vreesden, ga er vaak heen, het is je lievelingsplek, daar bouw je een tabernakel, daar blijf je. En zeg vaak tegen je hart, wanneer je in nood en verdriet bent: 'Kom, zie de plaats waar de Heere lag.'

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

HET STERVENDE LIED VAN DAVID

NO. 19

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
15 APRIL 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'Hoewel mijn huis niet zo is bij God; toch heeft Hij met mij een eeuwig verbond gesloten, in alles geordend en zeker: Want dit is al mijn heil, en al mijn verlangen, hoewel Hij het niet doet groeien.'
2 Samuël 23:5

Dit zijn de laatste woorden van David, zo lezen we aan het begin van het hoofdstuk. Vele kostbare zinnen zijn van zijn geïnspireerde lippen gevallen. Serafijn was de muziek die van zijn vingers viel toen ze langs de snaren van zijn harp vlogen. Maar nu zal die zoete stem verstommen in de dood, en nu zal de zoon van Jesse slapen bij zijn vaderen. Het zou zeker goed zijn om ons rond zijn bed te verdringen om het laatste getuigenis van de stervende vorst te horen. Ja, we kunnen ons voorstellen dat engelen zelf voor een ogenblik hun snelle vlucht zouden onderbreken om de kamer van de stervende machtige te bezoeken en naar zijn laatste dodenzang te luisteren.

Het is altijd gezegend om de woorden van vertrekkende heiligen te horen. Hoeveel goede gedachten hebben we niet opgedaan in de slaapkamer van de rechtvaardigen, geliefden? Ik herinner me een lief idee dat ik ooit van een sterfbed heb gewonnen. Een stervende man wilde een van de Psalmen voorgelezen krijgen en toen de zeventiende Psalm werd gekozen, stopte hij bij het zesde vers, 'Neig uw oor tot mij en hoor naar wat ik zeg', en zei zwak fluisterend: 'Ach, Heere, ik kan niet spreken, mijn stem laat me in de steek. Neig Uw oor, leg het tegen mijn mond, opdat Gij mij hoort.' Niemand anders dan een zwakke en stervende man, wiens leven snel afnam, had zo'n gedachte kunnen opvatten. Het is goed om de woorden van heiligen te horen als ze dicht bij de hemel zijn - als ze aan de oevers van de Jordaan staan.

Maar dit is een speciaal geval, want dit zijn de laatste woorden van *David.*

Het zijn iets meer dan menselijke uitspraken, want er wordt ons verteld dat de Geest van de Heere door hem sprak en Zijn woord was in zijn tong. Dit waren zijn slotaccenten. Ik denk dat hij, terwijl hij deze woorden lispelde, opstond van de aarde om zich aan te sluiten bij het koor van de hemel. Hij begon het vonnis op aarde en eindigde het in de hemel.
Hij begon met: 'Hoewel mijn huis niet zo is bij God,' en toen hij zijn vlucht naar de hemel nam, zong hij nog steeds: 'Toch hebt Gij met mij een eeuwig verbond gesloten, in alles geordend en zeker.' En nu, voor de troon, zingt hij voortdurend hetzelfde lied: 'Gij hebt met mij een eeuwig verbond gesloten, in alles geordend en zeker'. Ik hoop, mijn vrienden, dat er velen van ons zijn die zich vanmorgen bij dit vers kunnen aansluiten en die onze aardse pelgrimstocht hopen af te sluiten met dit op onze tong.
Ten eerste zullen we opmerken dat de psalmist *verdriet* had *in zijn huis*: 'Hoewel mijn huis niet zo is bij God.' Ten tweede had hij *vertrouwen in het verbond*, 'maar Hij heeft met mij een eeuwig verbond gemaakt.' En ten derde had hij *tevredenheid in zijn hart*, want hij zegt: 'Dit is al mijn heil en al mijn verlangen.'

I. De psalmist zegt dat hij VERDRIET IN ZIJN HUIS had, 'Hoewel mijn huis niet zo is bij God.'
Welke man van ons hele ras zou, als hij zijn geschiedenis moest schrijven, niet een heleboel 'hoewel' moeten gebruiken? Als je de biografie leest van welke man dan ook, zoals die is opgetekend in het heilige Woord, zul je altijd wel een 'maar' of een 'hoewel' tegenkomen voordat je klaar bent.
Naaman was een dapper man en een groot man bij zijn meester, *maar* hij was melaats. Er is altijd een 'maar' in elke toestand, een kronkel in elk lot, een donkere tint op de marmeren pilaar, een wolk aan de zomerhemel, een wanklank in de muziek, een legering in het goud. Zo had David, hoewel een man die uit de schaapskooi was opgegroeid, een machtig krijger, een overwinnaar van reuzen, een koning over een grote natie, toch zijn 'hoewel'. En de 'hoewel' die hij had, was er één in zijn eigen huis.
Dat zijn de ergste problemen die we in ons eigen huishouden kunnen hebben. We verafschuwen geen kwaadaardig beest in het buitenland, maar we haten de leeuw het meest als hij over onze eigen landgoederen sluipt of op de vloer van onze woning kraakt. Het grootste probleem met de doorn is wanneer hij in ons bed ligt en we hem in ons kussen voelen. Een burgeroorlog is altijd het hevigst - dat zijn inderdaad vijanden uit ons eigen huis.

Ik denk dat David misschien voorbede deed toen hij zei: 'Hoewel mijn huis niet zo is bij God,' om gedeeltelijk over zijn *zaken te* spreken. Als iemand anders naar Davids zaken had gekeken - de regering van zijn land - dan zou hij hebben gezegd: 'Davids regering is de spiegel van uitmuntendheid.' Zijn huis was zo goed geordend dat maar weinig van zijn onderdanen tegen hem konden morren.
Maar David herinnerde zich dat er een groter en scherper oog dan dat van de mens op hem rustte. En hij zegt, sprekend over zijn rijk en zijn huis - want je weet dat het woord 'huis' in de Schrift vaak onze zaken, onze aangelegenheden, onze transacties betekent ('Stel uw huis in orde, want gij moet sterven en niet leven') - hij zegt, hoewel mijn huis voor de mens goed geveegd en versierd mag zijn, is het bij God niet zo als ik kan verlangen.
O, geliefden, er zijn sommigen onder ons die voor onze medemensen kunnen lopen, bewust van onschuld. We durven de blik van onze medemensen te trotseren. We kunnen zeggen: 'Heere! U weet dat ik niet slecht ben.' We zijn onberispelijk voor deze perverse generatie. We wandelen onder hen als lichten in de wereld en God heeft ons geholpen, zodat we rein zijn van de grote overtreding. We zijn niet bang voor kritiek op ons karakter. We zijn niet bang om door de ogen van alle mensen te worden geïnspecteerd, want we voelen dat we door Gods genade bewaard zijn gebleven. Hij heeft ons bewaard en de boze raakt ons niet aan.
Maar met al deze bewuste onschuld - met al die waardigheid waarmee we voor onze medemensen staan - als we voor Gods aangezicht komen, hoe veranderd zijn we dan! Ah, dan, mijn vrienden, zeggen we niet: 'Heere! U weet dat ik niet goddeloos ben,' maar we vallen eerder neer en roepen: 'Onrein, onrein, onrein.' En zoals de melaatse zijn verhitte voorhoofd afkoelt met het water dat in de koele beek stroomt, zo baden wij ons lichaam in de beek van Siloa en streven wij ernaar om ons schoon te wassen met het water en bloed van Christus' gescheurde zijde.
We voelen dat ons huis 'niet zo is bij God,' hoewel we in de persoon van Jezus vrij zijn van zonde en wit als engelen, maar als we voor God staan, in onze eigen persoon, zijn we verplicht om te bekennen dat eerlijk als we mogen zijn, oprecht als we zijn geweest, rechtvaardig en heilig voor de mensen, toch is ons huis 'niet zo bij God.' Maar ik denk dat de belangrijkste betekenis van deze woorden van David verwijst naar zijn familie - zijn *kinderen.* David had veel beproevingen in zijn kinderen. Het is vaak het lot van goede mannen geweest om grote problemen van hun zonen

en dochters te krijgen. Het is waar dat we enkele huishoudens kennen die het toonbeeld van vrede en geluk zijn, waar de vader en moeder samen de knie buigen in familiegebed, en zij kijken naar een al dan niet talrijk nageslacht, en de meesten van hen wijden hun harten aan God.
Ik ken een gezin dat als een groene oase in de woestijn van deze wereld staat. Er zijn zonen die Gods Evangelie verkondigen en dochters die opgroeien om de Heere te vrezen en Hem lief te hebben. Zo'n gezin is inderdaad een aangename stopplaats voor een vermoeide ziel op haar pelgrimstocht door deze woestijn van het leven. O, gelukkig is dat gezin dat God gezegend heeft.
Maar er zijn andere huizen waar de kinderen de beproevingen van de ouders zijn. 'Ook al is mijn huis niet zo bij God,' kan menig bezorgde vader zeggen. En jullie, vrome moeders, zouden je ogen kunnen opheffen naar de hemel en zeggen: 'Ook al is mijn huis niet zo bij God.' Die eerstgeboren zoon van jullie, die jullie trots was, is nu jullie schande geworden. O, hoe hebben de pijlen van zijn ondankbaarheid je ziel doorboord en hoe voel je op dit moment vurig dat je hem liever in zijn kinderjaren begraven zou hebben, dat je hem liever nooit het licht zou hebben laten zien en in zijn geboorte zou zijn omgekomen, dan dat hij in leven zou moeten blijven om te doen wat hij gedaan heeft, om de ellende van je bestaan en de smart van je leven te zijn.
O zonen die goddeloos, onhandelbaar, vrolijk en losbandig zijn, jullie kennen de tranen van vrome moeders niet, anders zouden jullie je zonde wel ophouden. Ik denk, jongeman, dat je niet graag zou toestaan dat je moeder tranen vergiet, hoezeer je ook van de zonde houdt. Zul je dan niet ophouden bij haar smeekbeden? Kun je je moeder vertrappen?
O, ook al rijd je het mooiste paard naar de hel, kunnen haar huilende smeekbeden je er niet toe brengen je dolle carrière te staken? Zul je haar verdriet doen, die jou het leven schonk en jou liefdevol aan haar borst koesterde? Je zult er zeker lang over debatteren of je kunt besluiten om haar grijze haren met verdriet naar het graf te brengen. Of heeft de zonde je wreed gemaakt? Zijn jullie erger dan stenen? Zijn natuurlijke gevoelens uitgestorven? Is de boze volledig je meester? Heeft hij alle tedere sympathieën van je hart opgedroogd? Blijf, jonge verloren zoon, en denk na!
Maar christelijke mannen! Je staat er niet alleen voor. Als je familieproblemen hebt, zijn er anderen die hetzelfde hebben doorstaan. Denk aan Efraïm! Hoewel God beloofd had dat Efraïm als stam tienduizenden zou tellen, staat er in 1 Kronieken 7:2022: 'En de zonen van Efraïm: Shut-

helah en Bered, zijn zoon, en Tahath, zijn zoon, en Eladah, zijn zoon, en Tahath, zijn zoon, en Zabad, zijn zoon, en Shuthelah, zijn zoon, en Ezer en Elead, die de mannen van Gath, die in dat land geboren waren, gedood hebben, omdat zij afkwamen om hun vee weg te nemen. En Efraim, hun vader, treurde vele dagen, en zijn broeders kwamen om hem te troosten.'

Abraham zelf had zijn Ismaël, en hij riep tot God vanwege die Ismaël. Denk aan Eli, een man die God diende als hogepriester, en hoewel hij het volk kon regeren, kon hij zijn zonen niet regeren, en groot was zijn verdriet daarover. Sommigen van u, mijn broeders in het Evangelie, mogen uw handen naar de hemel heffen en u mag vanmorgen deze woorden uitspreken met een diepe en plechtige nadruk - u mag schrijven: 'Hoewel,' in hoofdletters, want het is meer dan waar voor sommigen van u: 'Hoewel mijn huis niet zo is bij God.'

Voordat we dit punt verlaten Wat moet ik zeggen tegen degenen die zo beproefd en benauwd zijn in nalatenschap en familie? *Ten eerste wil* ik tegen jullie zeggen, broeders, dat *het noodzakelijk is dat je een* '*hoewel*' in je lot *hebt*, want als je dat niet had, weet je wat je dan zou doen? Dan zou je een donzig nest op aarde bouwen en daar gaan liggen slapen. God stopt dus een doorn in je nest zodat je kunt zingen.

De oude schrijvers zeggen dat de nachtegaal nooit zo mooi zong als wanneer ze tussen de doornen zat, omdat ze zeggen dat de doornen in haar borst prikken en haar aan haar lied herinneren. Zo kan het ook met jou zijn. Jij zou, net als de leeuwerik, in je nest slapen als er niet een of ander probleem voorbij kwam en je liet schrikken.

Dan strek je je vleugels uit en zingt het paringslied om de zon te begroeten. Beproevingen worden gestuurd om je van de wereld te spenen. Bitters worden in jullie drank gedaan opdat jullie leren leven van de dauw van de hemel. Het voedsel van de aarde wordt met gal vermengd, opdat je het ware brood alleen zult zoeken in het manna dat uit de hemel valt. Je ziel zonder problemen zou zijn als de zee zonder getij of beweging, ze zou vies en onaangenaam worden. Zoals Coleridge de zee beschrijft na een wonderbaarlijke kalmte, zo zou de ziel besmetting en dood kweken. Maar verder, bedenk dit, o jullie die beproefd worden in jullie kinderen - dat *gebed kan jullie moeilijkheden wegnemen*. Er is hier een vrome vader of moeder die in het gezin lijdt, maar die beproeving kan nog worden weggenomen. Geloof is even almachtig als God zelf, want het beweegt de arm die de sterren leidt. Heb je lang voor je kinderen gebeden zon-

der resultaat en heb je gezegd: ‘Ik zal ophouden met bidden, want hoe meer ik worstel, hoe slechter ze lijken te worden en hoe meer ik beproefd word?’ Oh, zeg dat niet, jij vermoeide waker. Hoewel de belofte op zich laat wachten, zal ze komen. Zaai nog steeds het zaad en wanneer je het zaait, laat dan een traan vallen bij elke korrel die je in de aarde stopt.
O, dompel je zaden in de tranen van bezorgdheid en ze kunnen niet rotten onder de kluiten, als ze gedoopt zijn in zo’n levendmakend mengsel. En wat als je sterft zonder je zonen te zien, de erfgenamen van het licht? Zij zullen zelfs na jouw dood bekeerd worden, en al zullen jouw beenderen in het graf gelegd worden, en jouw zoon mag dan een uur lang staan en jouw nagedachtenis vervloeken, hij zal het niet vergeten in de koelere momenten van zijn herinnering, wanneer hij alleen zal mediteren.
Dan zal hij denken aan je gebeden, je tranen, je gekreun. Hij zal zich jouw raad herinneren - het zal opkomen, en als hij in zonde leeft, zullen jouw woorden nog steeds klinken als één lange stem uit het rijk der geesten en hem ofwel bang maken te midden van zijn feestgedruis, of hem hemelwaarts bekoren, als fluisterend engelengefluister, zeggende: ‘Volg naar de heerlijkheid, waar je ouder is die ooit voor je bad.’
De christen kan dus zeggen: ‘Al is mijn huis nu nog niet zo bij God, *het kan nog komen*,’ daarom zal ik nog steeds wachten, want er zijn machtige voorbeelden van bekering. Denk aan John Newton. Hij werd zelfs een slavenhandelaar, maar werd toch teruggebracht. Hoop verder. Wanhoop nooit. Een zwak hart wint nooit de zielen van mensen, maar een standvastig geloof wint alle dingen, waak daarom tot gebed.
‘Wat ik tot u zeg, zeg ik tot allen: waak.’ Daar is jouw moeite, een kleine beker gevuld uit dezelfde zee van beproeving als die van de psalmist toen hij zong: ‘Hoewel mijn huis niet zo is bij God.’

II. Maar ten tweede had David vertrouwen in het verbond.
O, hoe heerlijk is het om van de dufheid van de aarde naar de schittering van de hemel te kijken! Hoe heerlijk is het om van de altijd stormachtige bast van deze wereld te springen en op het *vaste land* van het verbond te staan! Zo deed David het ook. Nadat hij klaar is met zijn ‘Hoewel,’ voegt hij er een gezegend ‘Maar toch’ aan toe. Oh! Het is een ‘nog’ met juwelen bezet. ‘Hij heeft met mij een eeuwig verbond gesloten, in alles geordend en zeker.’
Laten we nu deze woorden opmerken zoals ze komen. Ten eerste verheugde David zich in het verbond, omdat het *goddelijk van oorsprong*

is. ‘Toch heeft HIJ met mij een eeuwig verbond gesloten.’ O, dat grote woord HIJ. Wie is dat? Het is niet mijn oude vader of mijn oude moeder die een verbond voor mij heeft gemaakt - geen van die onzin. Het is niet een verbond dat de mens voor mij heeft gemaakt, of met mij, maar ‘HIJ heeft met mij een eeuwig verbond gemaakt’.
Het is goddelijk in zijn oorsprong, niet menselijk. Het verbond waarop de christen rust, is niet het verbond van zijn kinderdoop. Hij heeft dat verbond al tientallen keren verbroken, want hij heeft niet ‘afstand gedaan van de praal en ijdelheden van deze boze wereld’, zoals hij had moeten doen. Noch heeft hij afstand gedaan van ‘alle begeerten van het vlees’. Noch is hij werkelijk vernieuwd door die heilige waterdruppels die een in soutane gehulde priester op zijn gezicht wierp. Het verbond waarop hij rust en veilig staat, is het verbond dat God met hem heeft gesloten. ‘Toch heeft HIJ gemaakt.’
Stop, mijn ziel. God, de eeuwige Vader, heeft positief een verbond met jou gesloten.
Ja, die God die in de dikste duisternis woont en eeuwig heerst in Zijn majesteit alleen. Die God die de wereld door een woord in het leven riep, die haar als een Atlas op Zijn schouders houdt, die het lot van de hele schepping op Zijn vinger legt. Die God, zich bukkend vanuit Zijn majesteit, neemt jouw hand vast en sluit een verbond met jou.
Oh, is het geen daad, waarvan de ontzaglijke neerbuigendheid onze harten voor altijd zou kunnen verrukken, als we het werkelijk konden begrijpen? Oh! de diepten! ‘HIJ heeft met mij een verbond gesloten.’ Een koning heeft geen verbond met mij gesloten - dat zou wat zijn - een keizer heeft geen verbond met mij gesloten, maar de Prins der koningen der aarde, de Shaddai, de Heere van alle vlees, de JEHOVAH der eeuwen, de eeuwige Elohim. ‘Hij heeft met mij een eeuwig verbond gesloten.’ O gezegende gedachte! Het is van goddelijke oorsprong.
Maar let op *de bijzondere toepassing ervan.* ‘Toch heeft Hij met MIJ een eeuwig verbond gesloten.’ Hier ligt de zoetheid ervan voor mij, als individu.

> ***‘Oh hoe zoet om het vloeien van Christus’ zielsverlossende bloed te zien, met goddelijke zekerheid wetend, dat Hij mijn vrede met God heeft gemaakt.’***

Het is niets voor mij dat Hij vrede heeft gemaakt voor de wereld. Ik wil weten of Hij vrede voor *mij heeft gemaakt*. Het is weinig dat Hij een ver-

bond heeft gemaakt, ik wil weten of Hij een verbond met *mij heeft gemaakt.* David kon zijn hand op zijn hart leggen en zeggen: ‘Toch heeft Hij een verbond met MIJ gemaakt.’

Ik vrees dat ik er niet naast zit als ik de modieuze religie van vandaag veroordeel, want het is een religie die bij de menigte hoort en geen persoonlijke religie die door het individu wordt genoten. Je zult mensen horen zeggen: ‘Nou, ik geloof in de doctrine van rechtvaardiging. Ik denk dat mensen gerechtvaardigd worden door geloof.’ Ja, maar ben *jij* gerechtvaardigd door geloof? ‘Ik geloof,’ zegt een ander ‘dat we geheiligd worden door de Geest.’ Ja, allemaal goed en wel, maar ben *jij* geheiligd door de Geest?

Let wel, als je ooit veel over persoonlijke vroomheid praat, zul je altijd als extravagant of overdreven worden afgedaan. Als je echt vanuit je hart zegt: ‘Ik weet dat ik vergeven ben. Ik ben er zeker van dat ik een vergeven zondaar ben’ - en elke christen zal dat soms kunnen zeggen, en zou dat altijd doen, ware het niet van zijn ongeloof - als je zegt: ‘Ik weet in wie ik heb geloofd, ik ben er zeker van dat ik geen zonde heb die nu op de zwarte lijst staat. Dat ik vrij ben van zonde alsof ik nooit gezondigd heb, door het vergiffenis schenkende bloed van Jezus,’ zullen de mensen zeggen dat het overdreven is.

Nou, het is een heerlijke extravagantie. Het is de extravagantie van Gods Woord en ik zou willen dat meer van ons zich konden overgeven aan die heilige, gezegende extravagantie. Want we kunnen best extravagant zijn als we een oneindig bedrag te besteden hebben. We mogen best gul zijn als we weten dat we de schat nooit kunnen uitputten. O, hoe zoet is het om te zeggen: ‘Toch heeft Hij met MIJ een eeuwig verbond gesloten.’

Het is niets dat jullie tegen mij zeggen dat mijn broer gered is. Ik ben heel blij dat mijn vriend in de heerlijkheid komt en ik zal me verheugen om jullie allemaal te ontmoeten. Maar uiteindelijk gaat het erom: ‘Zal ik er zijn?’

‘Zal ik onder hen staan om Zijn lachende gezicht te zien?’

Christen, je kunt dit persoonlijk toepassen. Het verbond is met jou gesloten. Mens, open je ogen. Jouw naam staat in het verbond. Wat is het? Het is misschien een gewone Engelse naam. Het had nooit een M.P. of een M.A. erachter, of een ‘Sir’ ervoor. Maakt niet uit, jouw naam staat in het verbond. Als je de familiebijbel van je vader in de hemel zou kun-

nen openslaan, zou je jouw naam in het register aantreffen. O gezegende gedachte! *Mijn* naam - absoluut de mijne! Niet die van een ander. Dan zullen deze ogen Hem zien en niet die van een ander voor mij. Verheug je, Christen. Het is een persoonlijk verbond. 'Toch heeft Hij met *mij* een eeuwig verbond gesloten.'
Bovendien is dit verbond niet alleen goddelijk in zijn oorsprong, maar het is ook *eeuwigdurend in zijn duur.* Ik heb een paar hele mooie brieven gekregen van anonieme schrijvers die naar mij geluisterd hebben, maar omdat ze grote lafaards zijn (die ik altijd verafschuw), kunnen ze hun naam niet ondertekenen. Ze mogen weten welk lot ze beschoren is - de veroordelende straf die ik ze opleg. Ik hak ze in stukken en duw ze in het vuur. Ik hoop dat de auteurs niet hetzelfde lot beschoren zal zijn.
Sommigen van hen maken echter ruzie met mij omdat ik het eeuwige Evangelie predik. Ik durf geen ander Evangelie te prediken, want ik zou geen ander Evangelie hebben als het mij werd aangeboden. Een eeuwig Evangelie is het enige dat ik een eeuwige God waardig acht. Ik weet zeker dat het het enige is dat troost kan geven aan een ziel die eeuwig zal leven.
Jullie weten wat een 'eeuwigdurend verbond' betekent. Het betekent een verbond dat geen begin had en dat nooit, nooit zal eindigen. Sommigen geloven niet in de eeuwigdurende aard van Gods liefde voor Zijn volk. Zij denken dat God van Zijn mensen begint te houden wanneer zij van Hem beginnen te houden. Mijn Arminiaanse vrienden, hebben jullie dat vers ooit in jullie samenkomst gezongen? Natuurlijk wel.

'Ja, ik hou van Jezus, omdat Hij eerst van mij hield.'

Dat is een glorieuze calvinistische lofzang, hoewel we weten in wiens lofzangboek die staat. Welnu, als Jezus van je hield voordat jij van Hem hield, waarom kun je dan niet geloven dat Hij altijd van je gehouden heeft? Trouwens, hoe dom is het om zo te praten als je weet dat God niet verandert. Tijd bestaat niet bij Hem. Er is geen verleden bij Hem. Als je zegt: 'Hij houdt nu van me', dan heb je in feite gezegd: 'Hij hield gisteren van me en zal altijd van me houden.' Er is niets anders dan *nu* bij God. Er bestaat niet zoiets als verleden of toekomst, en twisten over eeuwige uitverkiezing enzovoorts heeft allemaal geen zin.
Want als God Zijn volk überhaupt heeft gekozen - en we geven allemaal toe dat Hij hen nu kiest - dan maakt het me niet uit of je zegt dat Hij dat

tienduizend, duizend jaar geleden heeft gedaan, want bij God bestaat er niet zoiets als het verleden. Bij Hem is alles *nu.* Hij ziet dingen, verleden en toekomst, als aanwezig in Zijn oog. Zeg me alleen dat Hij nu van me houdt.
Dat woord 'nu' betekent in Gods woordenboek 'eeuwig'. Zeg me dat God nu mijn zonden heeft vergeven. Het betekent dat Hij dat altijd heeft gedaan, want Zijn daden zijn eeuwige daden. Oh hoe zoet om een eeuwig verbond te kennen! Ik zou mijn evangelie niet willen ruilen voor vijftigduizend andere evangelies. Ik hou van een zekere verlossing. En toen ik het voor het eerst gepredikt hoorde worden, dat als ik geloofde, Gods genade mij mijn hele leven lang zou bewaren en mij nooit in de hel zou laten vallen, maar dat ik mijn karakter ongeschonden zou bewaren en zuiver en heilig onder mijn medeschepselen zou wandelen, toen zei ik: 'Dat is het Evangelie voor mij, een eeuwig Evangelie.'
Wat dat zanderige evangelie betreft, dat je laat afvallen en dan weer terugkomt, dat is de slechtste leugen op aarde. Als ik het geloofde, zou ik het evangelie prediken en heilig zijn op zondag en wegvallen op maandag en weer christen zijn op dinsdag. En ik zou zeggen: 'Ik ben uit de genade gevallen en weer opgestaan.'
Maar nu, als een echte calvinistische christen, verlang ik ernaar om in mijzelf, en in anderen, een leven van constante consistentie te zien. Noch kan ik het voor mogelijk houden om weg te vallen en dan terug te keren na de vele passages die de onmogelijkheid van zoiets beweren. Dat is de grootste waarborg op aarde - dat ik iets in mij heb dat nooit gedoofd kan worden, dat ik het regiment van een dienst aantrek die ik nooit moet verlaten, die ik niet kan verlaten zonder bewezen te hebben dat ik helemaal nooit in dienst ben geweest. Dat houdt me dicht bij mijn God.
Maar laat me daar een keer aan twijfelen en je zult zien dat ik de armste persoon ben die onder de zon leeft. Neem mij de eeuwigheid van het Evangelie af en je hebt alles afgenomen. De lieve oude Watts Wilkinson zei eens tegen Joseph Irons, toen hij zei: 'Ik hoor je graag preken over de eeuwigdurende aard van Gods liefde.' 'Ah!' zei de oude heilige, 'Wat is er nog meer in het Evangelie als je het niet predikt?'
Broeder, wat is er nog meer? Als we geen eeuwig Evangelie prediken, is het Evangelie geen cent waard. Je kunt alles wat onzeker is ergens anders krijgen. Alleen in de Bijbel vinden we eeuwige dingen.

‘Ik zal tot het einde toe volharden,
zo zeker als de belofte is gegeven;
gelukkiger, maar niet zekerder,
zijn de verheerlijkte geesten in de hemel.’

Maar let op het volgende woord, want het is een lieflijk woord en we moeten niet één deel loslaten: ‘Het is *in alle dingen geordend*.’ ‘Orde is de eerste wet van de hemel,’ en God heeft geen wanordelijk verbond. Het is ordelijk. Toen Hij het plande, voordat de wereld begon, was het in alle dingen goed geordend. Hij regelde het zo dat gerechtigheid volledig bevredigd zou worden en genade er hand in hand mee verbonden zou zijn. Hij plande het zo dat wraak zijn uiterste jota en tittel zou hebben en genade toch de zondaar zou redden. Jezus Christus kwam om het te bevestigen en door Zijn verzoening beval Hij het in alle dingen. Hij betaalde elke druppel van Zijn bloed. Hij liet niet één cent van het losgeld over voor Zijn dierbare volk, maar Hij beval het in alles.
En de Heilige Geest past het, wanneer Hij het lieflijk toepast, altijd in volgorde toe. Hij ordent het in alle dingen. Hij zorgt ervoor dat we deze volgorde soms begrijpen, maar als we dat niet doen, wees hier dan zeker van, dat het verbond een goed geordend verbond is.
Ik heb wel eens gehoord van een man die een stuk land kocht en toen het verbond werd gesloten, dacht hij dat hij er meer van wist dan de advocaat. Maar je weet dat er gezegd wordt dat wanneer een man zijn eigen advocaat is, hij een dwaas als cliënt heeft. In dit geval had de man een dwaas als cliënt. En hij stelde het verbond zo slecht op dat na een paar jaar werd ontdekt dat het nergens goed voor was en hij zijn eigendom verloor.
Maar het verbond van onze Vader is opgesteld volgens de strengste regels van rechtvaardigheid en is dus in alle dingen geordend. Als de hel zelf het zou onderzoeken - als het zou worden doorgegeven aan een conclaaf van demonen, zouden ze er geen enkele fout in kunnen vinden. Er zijn de technische termen van de hemelse rechtbank. Er staat het grote zegel onderaan en er staat de handtekening van Jezus, geschreven in Zijn eigen bloed. Het is dus ‘in alles geordend’.
Dat woord *dingen* staat niet in het origineel en we kunnen het lezen als *personen* en dingen. Het is bevolen in alle personen - alle personen van wie de namen in het verbond staan. Het is voor hen bevolen en zij zullen komen volgens de belofte: ‘Allen die de Vader Mij geeft, zullen tot Mij

komen; en wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.'

O mijn geliefde christen, sta even stil bij deze belofte, want het is een zoete bron van kostbaar water om je dorst te lessen en je vermoeidheid te verfrissen. Het is 'in alles geordend'. Wat wil je meer dan dit? Heb jij dwingende genade nodig? Het is 'in *alle dingen* geordend'. Heb je meer nodig van de geest van gebed? Het is 'in *alle dingen* geordend'. Verlang je naar meer geloof? Het is 'in *alles* geordend'. Ben je bang dat je het niet volhoudt tot het einde? Het is 'in *alles* geordend'.

Er is bekerende genade in, vergevende genade in, rechtvaardigende genade, heiligende genade en volhardende genade. Want het is 'in alles geordend en zeker.' Niets is weggelaten, zodat wanneer we komen, we alle dingen daar vinden opgeborgen in hemelse orde.

Galen, de beroemde arts, zegt over het menselijk lichaam dat de botten zo goed in elkaar zitten, dat alle onderdelen zo mooi geordend zijn, dat we er niet één deel van kunnen veranderen zonder de harmonie en schoonheid ervan te bederven. En als we zouden proberen een model van de mens te tekenen, zouden we met al onze vindingrijkheid geen wezen kunnen maken dat qua vakmanschap wonderlijker is dan de mens zoals hij is.

Zo is het ook met het verbond. Al zouden we het veranderen, we zouden het niet ten goede kunnen veranderen, al zijn delen zijn prachtig overeengekomen. Ik heb altijd het gevoel dat ik veilig ben als ik het verbondsevangelie predik. Als ik een ander evangelie predik, ben ik kwetsbaar en sta ik open voor aanvallen. Maar als ik op de vaste grond van Gods verbond sta, voel ik me in een toren van kracht en zolang ik alle waarheden vasthoud, ben ik niet bang dat zelfs de duivels van de hel mijn kasteel kunnen bestormen.

Zo zeker is de man die het eeuwige Evangelie gelooft, dat er geen logica tegenop kan. Laat onze predikers het eeuwige Evangelie aan de mensen geven en ze zullen het drinken zoals een os water drinkt. Je zult merken dat ze Gods waarheid liefhebben. Maar zolang Gods Evangelie wordt gesmoord en de kaars onder een korenmaat wordt gezet, kunnen we niet verwachten dat de zielen van de mensen ervan gaan houden. Ik bid God dat de kaars de kruik mag opbranden en dat het licht openbaar mag worden.

Maar nu, om onze beschrijving van dit verbond af te ronden, het is *zeker.* Als ik een rijk man zou zijn, zou ik maar één ding willen om mijn rijkdom alles te laten zijn wat ik verlang, en dat zou zijn om ze zeker te heb-

ben, want rijkdom maakt zichzelf vaak vleugels en vliegt weg. Gezondheid is een grote zegen en we willen er maar één woord op schrijven om het de grootste zegen te maken, dat is het bijvoeglijk naamwoord 'zeker'. We hebben familieleden en we houden van hen, ah! als we maar 'zeker' op hen konden schrijven, wat een gezegend iets zou dat zijn.
We kunnen op aarde niets 'zeker' noemen. De enige plaats waar we dat woord kunnen schrijven is op het verbond, dat 'in alles geordend en *zeker*' is. Er is hier vanmorgen een arme broeder die zijn verbond kwijt is, zoals hij denkt. Ach broeder, eens had je vredige uren en zoete genietingen in de tegenwoordigheid van God, maar nu ben je in somberheid en twijfel. Je bent je rol kwijt.
Welnu, laat me je vertellen dat je weliswaar je rol kwijt bent, maar dat het verbond niet verloren is. Je hebt nog nooit het echte verbond in handen gehad, je had er alleen een kopie van. Je dacht dat je je titel duidelijk had gelezen, maar je hebt nooit de eigendomsakte zelf gelezen. Je had alleen een kopie van het huurcontract en die ben je kwijt.
Het verbond zelf, waar is dat? Het is onder de troon van God. Het is in de archieven van de hemel, in de ark van het verbond. Het is in Jezus' borst. Het is op Zijn handen, op Zijn hart - het is daar. O, als God mijn verlossing in mijn handen zou leggen, zou ik binnen tien minuten verloren zijn. Maar mijn verlossing is daar niet - het is in Christus' handen.
Je hebt gelezen over de beroemde droom van John Newton, die ik je naar mijn beste herinnering zal vertellen. Hij dacht dat hij op zee was, aan boord van een schip, toen een heldere engel naar beneden vloog en hem een ring aanbood en zei: 'Zolang je deze ring draagt, zul je gelukkig zijn en zal je ziel veilig zijn'. Hij schoof de ring om zijn vinger en voelde zich gelukkig dat hij hem in zijn bezit had.
Toen kwam er een geest uit de onmetelijke diepte die tegen hem zei: 'Die ring is alleen maar dwaasheid,' en met vleierij haalde de geest hem uiteindelijk over om de ring van zijn vinger te laten glijden en hij liet hem in zee vallen. Toen kwamen er woeste dingen uit de diepte. De bergen loeiden en wierpen hun vulkanische lava omhoog. De hele aarde stond in brand en zijn ziel was in de grootste moeilijkheden.
Toen kwam er een geest die naar beneden dook, de ring ophaalde en hem liet zien: 'Nu ben je veilig, want ik heb de ring gered.' Nu zou John Newton gezegd kunnen hebben: 'Laat me hem weer om mijn vinger doen.' 'Nee, nee, je kunt er zelf niet voor zorgen,' en de engel vloog omhoog, de ring met zich meenemend, zodat hij zich toen veilig voelde,

omdat de hel hem niet meer kon afpakken, want hij was in de hemel. Mijn leven is 'verborgen met Christus in God'. Als ik mijn geestelijk leven in mijn eigen bezit had, zou ik heel snel zelfmoord plegen, maar het is niet bij mij. En omdat ik mezelf niet kan redden, kan ik *als christen* mezelf niet vernietigen, want mijn leven is verpakt in het verbond - het is met Christus in de hemel. Oh! Heerelijk en kostbaar verbond!

III. Om onze meditatie af te sluiten. De psalmist had een TEVREDENHEID IN ZIJN HART.
'Dit is,' zei hij, 'al mijn heil en al mijn verlangen.' Ik zou het niet leuk vinden om te rijden tot ik een tevreden wereldse man gevonden heb. Ik vermoed dat er geen paard is dat niet versleten zou zijn voordat ik hem gevonden zou hebben. Ik denk dat ik zelf grijs van ouderdom zou worden voordat ik het gelukkige individu had ontdekt, behalve als ik naar één plaats ging, namelijk het hart van een man die een verbond met Hem heeft gesloten, 'geordend in alle dingen en zeker.'
Ga naar het paleis, maar daar is geen voldoening. Ga naar het huisje, hoewel de dichter spreekt over zoete rust en gelukzalige tevredenheid, is daar geen voldoening.
De enige vaste voldoening - de mond bevredigen met goede dingen - is te vinden in de ware gelovige, die tevreden is vanuit zichzelf, tevreden met het verbond. Zie David, hij zegt: 'Wat mijn heil betreft, ik ben veilig. Wat mijn verlangen betreft, ik ben bevredigd, want dit is al mijn heil en al mijn verlangen.' *Hij is tevreden met zijn verlossing.*
Breng de moralist naar boven. Hij heeft gezwoegd en gewerkt om verlossing te verdienen. Ben je ervan overtuigd dat je in de hemel komt als je sterft? 'Nou, ik ben net zo goed geweest als andere mensen en ik durf te zeggen dat ik godsdienstiger zal zijn voordat ik sterf.' Maar hij kan onze vraag niet beantwoorden. Breng de religieuze man naar voren - ik bedoel de louter uiterlijk religieuze man. Weet je zeker dat je naar de hemel zou gaan als je zou sterven? 'Nou, ik ga regelmatig naar de kerk of de kapel. Ik kan niet zeggen dat ik enige pretentie heb om te kunnen zeggen: 'Hij heeft met mij een eeuwig verbond gesloten.'' Goed, je moet gaan.
Ik kan een heleboel mensen voorstellen en er is er niet één die kan zeggen: 'Dit is mijn hele verlossing.' Ze willen altijd een kleine aanvulling en de meesten van jullie zijn van plan om die aanvulling te maken een tijdje voordat je sterft.
Een oude Joodse Rabbi zegt dat ieder mens zich minstens één dag voor

zijn laatste dag moet bekeren, en omdat we niet weten wanneer onze laatste dag zal zijn, moeten we ons vandaag bekeren. Hoevelen wensten dat ze wisten wanneer ze zouden sterven, want dan zouden ze er zeker van zijn dat ze zich een tijdje eerder zouden bekeren. Waarom, als je te horen kreeg dat je aanstaande zondag om twintig minuten over twaalf zou sterven, dan zou je tot twaalf uur in zonde doorgaan en dan zou je zeggen: 'Er zijn nog twintig minuten tijd genoeg,' en zo doorgaan tot de twintig minuten voorbij waren, wanneer je ziel in de eeuwige vlammen zou zinken. Dat is uitstelgedrag.

Het is de dief van de tijd, het steelt ons leven en als we het uur van onze ontbinding kenden, zouden we er niet meer op voorbereid zijn dan nu. Je kunt toch niet zeggen dat je al je verlossing hebt? Maar een christen wel. Hij kan door de cholera en de pest lopen en voelen dat als de pijl hem zou raken, de dood voor hem de ingang van het leven zou zijn. Hij kan gaan liggen en maar weinig treuren bij het naderen van de ondergang, want hij heeft al zijn verlossing. Zijn juwelen bevinden zich in zijn borst, juwelen die zullen schitteren in de hemel.

Dan, zegt de psalmist, heeft hij *al zijn verlangens.* Er is niets dat het hart van de mens kan vullen behalve de Drie-eenheid. God heeft het hart van de mens tot een driehoek gemaakt. Mensen hebben eeuwenlang geprobeerd om de wereld de driehoek te laten vullen, maar ze kunnen het niet. Alleen de Drie-eenheid kan een driehoek vullen, zoals de oude Quarles goed zegt. Er is geen andere manier om voldoening te krijgen dan door Christus te krijgen, de hemel te krijgen, heerlijkheid te winnen, het verbond te krijgen, want het woord verbond omvat alle andere dingen. 'Al mijn verlangen,' zegt de psalmist.

'Ik wil niets op aarde, boven,
Gelukkig in de liefde van mijn Heiland.'

Ik heb geen verlangen, ik heb niets te doen dan te leven en gelukkig te zijn mijn hele leven in het gezelschap van Christus, en dan op te varen naar de hemel, om in Zijn directe aanwezigheid te zijn, waar

'Miljoenen jaren zullen deze verwonderde ogen
over de schoonheden van mijn Heiland dwalen,
en eindeloze tijden zal ik de wonderen
van Zijn liefde aanbidden.'

Slechts één woord met mijn vrienden die het niet met mij eens zijn in de leer. Ik ben er zeker van, mijn beste vrienden, dat ik niemand van hen wier geloof het tegenovergestelde is van het mijne, wil anathematiseren, alleen moeten zij mij toestaan van hen te verschillen en vrijuit te spreken. En als ze me *dat* niet *toestaan*, weten ze heel goed dat ik dat wel zal doen. Maar ik heb het volgende te zeggen tegen die lieve vrienden die de gedachte aan een eeuwigdurend verbond niet kunnen verdragen. Je kunt het toch niet veranderen? Als het je niet bevalt, dan staat het er. 'God heeft met mij een eeuwig verbond gesloten.' En je moet toegeven, als je de Bijbel leest, dat er een aantal zeer lastige passages voor je zijn. Je zou ze misschien uit je Bijbel kunnen verwijderen, maar dan kun je ze niet uit de goddelijke waarheden verwijderen.
Je weet toch dat het waar is dat God onveranderlijk is? Hij verandert nooit - dat moet je weten, want de Bijbel zegt het. Het verklaart dat wanneer Hij een goed werk begonnen is, Hij het zal volbrengen. Lees niet langer schuimbekkende commentatoren. Neem de Bijbel zoals hij er staat en als je daar geen eeuwige liefde in ziet, dan zit er een fout in je ogen en is het eerder een zaak voor het oogziekenhuis dan voor mij.
Als je daar geen eeuwige, eeuwige zekerheid, door bloed gekochte gerechtigheid kunt zien, dan ben ik helemaal hopeloos wat betreft je bekering tot de waarheid, zolang je het leest met je huidige vooroordelen. Het is mijn voorrecht geweest om die oude doctrines van het Evangelie meer aandacht te geven in de religieuze wereld. Ik heb genoten van de muffe oude folio's die veel van mijn broeders gebonden in schapenvachten en geitenvellen op hun bibliotheekplanken hebben staan. Nieuwe boeken laat ik aan anderen over.
O, konden we maar teruggaan naar die dagen toen de beste mensen onze voorgangers waren - de dagen van de puriteinen. Oh! voor een puriteins evangelie. Dan zouden we geen slaperige toehoorders hebben, geen lege kapellen, geen slaperige predikers, geen mensen met een fluwelen mond die de waarheid niet kunnen spreken, maar dan zouden we 'Eer aan God in de hoogte, vrede op aarde en goede wil jegens de mensen' hebben. Ga naar huis en zoek. Ik heb je verteld wat ik geloof dat waar is. Als het niet waar is, ontdek dan de fout door zelf jullie Bijbels te lezen en de zaak uit te zoeken.
Wat jullie betreft, jullie goddelozen, die tot nu toe geen deel noch lot hebben gehad in deze zaak, bedenk dat Gods Woord zowel tot jullie als tot de christenen spreekt en zegt: 'Keert u om, keert u om; waarom wilt

u sterven, o huis van Israël?', waarbij Hij genadig belooft dat wie ook tot Christus komt, Hij op geen enkele manier zal verstoten. Het is een vrij Evangelie, vrij als de lucht, en wie maar leven heeft om het in te ademen, mag het inademen. Iedere arme ziel hier die levend wordt gemaakt en een besef heeft van zijn schuld, mag tot Christus komen.

> ***'Laat je geweten je niet aan het lijntje houden,***
> ***Noch van kracht innig dromen.'***

Al het bewijs dat je nodig hebt, is te voelen dat je Christus nodig hebt, en je te herinneren dat als je maar één keer komt, als je maar gelooft, je in alle eeuwigheid veilig zult zijn. En te midden van het wrak van de materie, het neerstorten van werelden, de vuurzee van het universum en de vernietiging van alle aardse dingen, moet je ziel nog steeds eeuwig veilig zijn in het verbond van Gods vrije genade.
God stelt jullie nu in staat om Zijn geadopteerde kinderen te worden door geloof in Jezus.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE VLESELIJKE GEEST VIJANDSCHAP TEGEN GOD

NO. 20

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND
22 APRIL 1855
DOOR DE REV. C.H. SPURGEON
IN EXETER HALL, STRAND

'De vleselijke geest is vijandschap tegen God.'
Romeinen 8:7

Dit is een zeer plechtige aanklacht die de apostel Paulus hier uitspreekt tegen de vleselijke denkgeest. Hij verklaart dat deze vijandschap tegen God is. Als we bedenken wat de mens ooit was, slechts na de engelen, de metgezel van God, die met Hem wandelde in de hof van Eden in de koelte van de dag, als we bedenken dat hij gemaakt is naar het evenbeeld van zijn Schepper, puur, vlekkeloos en ongeschonden, dan kunnen we niet anders dan bitter bedroefd zijn om zo'n beschuldiging als deze tegen ons als *ras* te horen.

We kunnen onze harpen wel aan de wilgen hangen terwijl we luisteren naar de stem van JEHOVAH, die plechtig tot Zijn opstandige schepsel spreekt: 'Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij zoon van de morgen!'. 'Gij verzegelt de som, vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid. Gij waart in Eden, in Gods hof; elke kostbare steen was uw bedekking - het werk van uw tabrets (vert. versiering?) en van uw pijpen was in u bereid ten dage dat gij geschapen werd. Gij zijt de gezalfde cherub die bedekt, en Ik heb u zo gesteld; gij waart op de heilige berg Gods; gij hebt op en neer gewandeld te midden van de stenen van vuur. Gij waart volmaakt in uw wegen, van den dag af, dat gij geschapen waart, totdat de ongerechtigheid in u gevonden werd, en gij gezondigd hebt; daarom zal Ik u als profaan uitwerpen van den berg Gods; en Ik zal u, o bedekkende cherub, verdelgen uit het midden der stenen van vuur.'

Een blik op de ruïnes van ons ras stemt tot droefheid. Zoals de Carthaagse die de verlaten plek van zijn geliefde stad zou betreden, vele tranen zou plengen als hij zag hoe die door de Romeinen op hopen was gelegd. Of zoals de Jood, dwalend door de verlaten straten van Jeruzalem, zou

betreuren dat de ploegschaar de schoonheid en de heerlijkheid had ontsierd van die stad die de vreugde van de hele aarde was. Zo zouden we ook moeten treuren om onszelf en ons ras, als we de ruïnes zien van dat prachtige bouwwerk dat God heeft opgestapeld, dat schepsel, weergaloos in symmetrie, alleen tweede na het intellect van engelen, dat machtige wezen, de mens - als we zien hoe hij 'gevallen, neergestort, is uit zijn hoge positie' en in een massa van vernietiging ligt.
Een paar jaar geleden zag men een ster met een aanzienlijke schittering, maar hij verdween al snel. Sindsdien is bevestigd dat het een wereld was die in brand stond, duizenden miljoenen kilometers van ons vandaan, en toch bereikten de stralen van de vuurzee ons. De geruisloze boodschapper van licht gaf aan de verre bewoners van deze aarde het alarm van, 'Een wereld in brand!'.
Maar wat is de vuurzee van een verre planeet, wat is de vernietiging van louter materiaal van de zwaarste bol, vergeleken met deze val van de mensheid, deze ondergang van alles wat heilig en heerlijk is in onszelf? Voor ons zijn de dingen nauwelijks vergelijkbaar, omdat we diep geïnteresseerd zijn in het ene, maar niet in het andere.
De val van Adam was ONZE val. Wij vielen in en met hem. We waren gelijke slachtoffers. Het is het verderf van ons eigen huis dat we betreuren. Het is de verwoesting van onze eigen stad die we betreuren, als we staan en in regels geschreven zien staan die zo duidelijk zijn dat we ons niet kunnen vergissen in hun betekenis: 'De vleselijke gezindheid' - diezelfde gezindheid die eens heilig was en nu vleselijk is geworden - 'is vijandschap tegen God.' Moge God mij vanmorgen helpen om deze aanklacht tegen u allen plechtig te verkondigen! O, dat de Heilige Geest ons zo mag overtuigen van zonde dat we unaniem 'schuldig' mogen pleiten voor God.
Het is niet moeilijk om mijn tekst te begrijpen. Het behoeft nauwelijks uitleg. We weten allemaal dat het woord 'vleselijk' hier vleselijk betekent. De oude vertalers gaven de passage als volgt weer: 'De gezindheid van het vlees is vijandschap tegen God' - dat wil zeggen, de natuurlijke gezindheid, de ziel die we van onze vaderen erven, die in ons geboren werd toen onze lichamen door God gevormd werden. De vleselijke geest, de *phronema sarkos*, de begeerten, de hartstochten van de ziel, die is van God afgedwaald en is vijandschap tegen Hem geworden.
Maar voordat we overgaan tot een discussie over de doctrine van de tekst, moet je eens opletten hoe krachtig de apostel deze uitdrukt. 'De vleselijke geest,' zegt hij, 'is vijandschap tegen God.' Hij gebruikt een zelfstandig

naamwoord en geen bijvoeglijk naamwoord. Hij zegt niet dat het alleen maar tegen God is, maar het is werkelijke vijandschap. Het is niet zwart, maar zwartheid. Het is niet *in* vijandschap, maar *vijandschap* zelf. Het is niet verdorven, maar verderf. Het is niet opstandig, het is rebellie. Het is niet verdorven, het is de verdorvenheid zelf. Het hart, hoewel het bedrieglijk is, is werkelijk bedrog. Het is kwaad in het concrete, zonde in de essentie. Het is het distillaat, de essentie van alles wat verachtelijk is. Het is niet jaloers op God, het is afgunst. Het is geen vijandschap, het is daadwerkelijke vijandschap. We hoeven ook geen woord te zeggen om uit te leggen dat het 'vijandschap *tegen God*' is. Het belast de mens niet met een afkeer van alleen de heerschappij, wetten of doctrines van JEHOVAH, maar het slaat een diepere en zekerder slag. Het slaat de mens niet op het hoofd, maar dringt door tot in zijn hart. Het legt de bijl aan de wortel van de boom en verklaart de mens 'vijandschap *tegen God*', tegen de persoon van de Godheid, tegen de Godheid, tegen de machtige Maker van deze wereld - niet in vijandschap tegen Zijn Bijbel of tegen Zijn Evangelie, hoewel dat waar is, maar tegen God Zelf, tegen Zijn essentie, Zijn bestaan en Zijn persoon.
Laten we de woorden van de tekst dan wegen, want het zijn plechtige woorden. Ze zijn goed in elkaar gezet door die meester van de welsprekendheid, Paulus, en ze werden bovendien gedicteerd door de Heilige Geest, die de mens vertelt hoe hij juist moet spreken. Moge Hij ons helpen om uit te leggen, zoals Hij ons de passage al gegeven heeft om uit te leggen.
We zullen vanmorgen ten eerste *het waarheidsgehalte van deze bewering* moeten opmerken. Ten tweede, *de universaliteit van het kwaad waarover geklaagd wordt.* Ten derde zullen we nog dieper op het onderwerp ingaan en het in uw harten drukken, door *de enormiteit van het kwaad* aan te tonen. En daarna zullen we, als we tijd hebben, een of twee leerstellingen uit het algemene feit afleiden.

I. Ten eerste worden we opgeroepen om te spreken over DE WAARHEID VAN DEZE GROTE VERKLARING: 'De vleselijke gezindheid is vijandschap tegen God.'
Het heeft geen bewijs nodig, want omdat het in Gods Woord geschreven staat, zijn wij, als christelijke mensen, verplicht ervoor te buigen. De woorden van de Schrift zijn woorden van oneindige wijsheid, en als het verstand de grond van een openbaring niet kan zien, is het verplicht, met

de meeste eerbied, om het te geloven, omdat we er goed van verzekerd zijn, zelfs als het boven ons verstand staat, dat het er niet tegenin kan gaan. Hier staat in de Schrift: 'De vleselijke gezindheid is vijandschap tegen God.' En dat is op zich al genoeg voor mij. Maar als ik getuigen nodig had, zou ik de naties uit de oudheid tevoorschijn toveren. Ik zou het boek van de oude geschiedenis uitrollen en jullie vertellen over de vreselijke daden van de mensheid. Misschien zou ik jullie zielen tot afschuw bewegen als ik sprak over de wreedheid van dit ras tegen zichzelf, als ik jullie liet zien hoe het de wereld tot een Aceldama maakte door zijn oorlogen, en overspoelde met bloed door zijn gevechten en moorden.
Als ik de zwarte lijst van ondeugden zou moeten opnoemen waaraan hele naties zich hebben overgegeven, of zelfs de karakters van enkele van de meest eminente filosofen voor jullie zou moeten opnoemen, zou ik blozen als ik erover sprak en zouden jullie weigeren te luisteren. Ja, het zou voor jullie, als verfijnde inwoners van een beschaafd land, onmogelijk zijn om de vermelding te verdragen van de misdaden die begaan zijn door diezelfde mannen, die tegenwoordig worden voorgehouden als toonbeelden van perfectie. Ik vrees dat als de hele waarheid opgeschreven zou zijn, we zouden opstaan van het lezen van de levens van de machtigste helden en de meest trotse wijzen van de aarde, en meteen van hen allemaal zouden zeggen: 'Ze zijn schoon uit de weg gegaan; ze zijn helemaal onrendabel geworden; er is niemand die goed doet, nee, niet één.'
En als dat niet voldoende was, zou ik je wijzen op de waanideeën van de heidenen. Ik zou je vertellen over hun priesterkunst waardoor hun zielen geboeid zijn door bijgeloof. Ik zou hun goden voor jullie neus slepen. Ik zou je getuige laten zijn van de gruwelijke obsceniteiten, de duivelse rituelen die voor deze bezeten mensen het heiligste zijn.
Dan, nadat je gehoord hebt wat de natuurlijke *godsdienst* van de mens is, zou ik willen vragen wat zijn *onreligie* moet zijn? Als dit zijn toewijding is, wat moet dan zijn goddeloosheid zijn? Als dit zijn vurige liefde voor de Godheid is, wat moet dan zijn haat zijn? U zou, daar ben ik zeker van, meteen bekennen, als u wist wat het ras is, dat de aanklacht bewezen is en dat de wereld zonder voorbehoud en naar waarheid moet uitroepen: 'Schuldig.'
Een verder argument zou ik kunnen vinden in het feit dat de beste mensen altijd het snelst hun verdorvenheid hebben beleden. De heiligste mensen, het meest vrij van onreinheid, hebben het altijd het meest gevoeld. Hij wiens kleding het witst is, zal de vlekken erop het beste zien.

Hij wiens kroon het helderst schijnt, zal weten wanneer hij een juweel heeft verloren. Hij die het meeste licht aan de wereld geeft, zal altijd zijn eigen duisternis kunnen ontdekken.
De engelen in de hemel bedekken hun gezicht, en de engelen van God op aarde, Zijn uitverkoren volk, moeten altijd hun gezicht bedekken met nederigheid, als ze denken aan wat ze waren. Hoor David - hij was geen van degenen die zich beroemen op een heilige natuur en een zuivere aanleg. Hij zegt: 'Zie, ik ben in ongerechtigheid gevormd en mijn moeder heeft mij in zonde verwekt.' Luister naar al die heilige mannen die in het geïnspireerde boek hebben geschreven en je zult zien dat ze allemaal bekennen dat ze niet rein waren, nee, niet één. Ja, een van hen riep uit: 'O ellendige mens die ik ben, wie zal mij verlossen van het lichaam van deze dood?'
En meer nog, ik zal nog een getuige oproepen voor de waarachtigheid van dit feit, die over de vraag zal beslissen. Het zal je geweten zijn. Geweten, ik zal je in de getuigenbank zetten en je vanmorgen aan een kruisverhoor onderwerpen! Geweten, geef echt antwoord! Wees niet gedrogeerd met de laudanum van zelfzekerheid! Spreek de waarheid!
Heb je het hart ooit horen zeggen: 'Ik wou dat er geen God was?' Hebben niet alle mensen soms gewenst dat onze religie niet waar was? Hoewel ze hun ziel niet volledig konden ontdoen van het idee van de Godheid, hebben ze niet gewenst dat er misschien geen God zou zijn? Hebben zij niet de wens gehad dat het zou kunnen blijken dat al deze goddelijke werkelijkheden een misleiding, een farce en een bedrog waren? 'Ja,' zegt iedere man, 'daar heb ik wel eens aan gedacht. Ik heb gewenst dat ik me kon overgeven aan dwaasheid. Ik heb gewenst dat er geen wetten waren om me te beteugelen. Ik heb gewenst, als een dwaas, dat er geen God was.'
Die passage in de Psalmen, 'De dwaas heeft in zijn hart gezegd dat er geen God is', is verkeerd vertaald. Het zou moeten zijn: 'De dwaas heeft in zijn hart gezegd: er is *geen God*.' De dwaas zegt niet in zijn hart dat er geen God *is*, want hij weet dat er een God is, maar hij zegt: 'Geen God, ik wil er geen, ik wou dat er geen was.' En wie van ons is niet zo dwaas geweest om te wensen dat er geen God was?
Nu, geweten, beantwoord een andere vraag! Je hebt bekend dat je soms wenste dat er geen God was. Nu, stel dat een man een ander dood wenste, zou dat niet aantonen dat hij hem haatte? Ja, dat zou het. En zo, mijn vrienden, bewijst de wens dat er geen God was dat we God niet mogen. Als ik wens dat zo'n man dood is en wegrot in zijn graf, als ik wens dat

hij *niet bestaat*, dan moet ik die man wel haten, anders zou ik niet wensen dat hij uitsterft. Dus die wens - en ik denk niet dat er ooit een mens in deze wereld is geweest die deze wens niet heeft gehad - bewijst dat 'de vleselijke geest vijandschap is tegen God.'
Maar geweten, ik heb een andere vraag! Heeft jouw hart niet ooit gewenst, omdat er een God is, dat Hij een beetje minder heilig, een beetje minder rein zou zijn, zodat die dingen die nu grote misdaden zijn, beschouwd zouden worden als kleine overtredingen, als vergissingen? Heeft jouw hart ooit gezegd: 'Ik zou willen dat deze zonden niet verboden waren. Was Hij maar genadig en liet Hij ze maar voorbijgaan zonder verzoening! Was Hij maar niet zo streng, zo streng rechtvaardig, zo streng in Zijn integriteit.' Heb je dat nooit gezegd, mijn hart?
Het geweten moet antwoorden: 'Dat heb je gedaan.' Welnu, die wens om God te veranderen bewijst dat je niet verliefd bent op de God die er nu is, de God van hemel en aarde. En hoewel je over natuurlijke religie praat en je erop beroemt dat je de God van de groene velden, de grazige weiden, de aanzwellende vloed, de rollende donder, de azuurblauwe hemel, de sterrennacht en het grote universum vereert - hoewel je van het poëtische ideaal van goddelijkheid houdt, is het niet de God van de Schrift, want je hebt Zijn natuur willen veranderen en daarmee heb je bewezen dat je met Hem in vijandschap staat.
Maar waarom, geweten, moet ik zo rondgaan? U kunt er getrouw getuige van zijn, als u de waarheid wilt spreken, dat iedereen hier zo tegen God heeft gezondigd, zo voortdurend Zijn wetten heeft overtreden, Zijn sabbat heeft geschonden, Zijn inzettingen met voeten heeft getreden, Zijn Evangelie heeft veracht, dat het waar is, ja, zeer waar, dat 'de vleselijke gezindheid vijandschap is tegen God**'**.

II. Nu, ten tweede, worden we opgeroepen om de UNIVERSALITEIT van dit kwaad op te merken.
Wat een brede bewering is dat. Het is niet een enkele vleselijke geest, of een bepaalde klasse van karakters, maar '*De* vleselijke geest.' Het is een onvoorwaardelijke uitspraak, die elk individu omvat. Welke gezindheid ook vleselijk genoemd mag worden, die niet vergeestelijkt is door de kracht van Gods Heilige Geest, is 'vijandschap tegen God'.
Let dan allereerst op de universaliteit hiervan voor *alle mensen.* Elke vleselijke geest in de wereld is in vijandschap tegen God. Dit sluit zelfs zuigelingen aan de moederborst niet uit. We noemen ze onschuldig en zo zijn

ze ook in overtreding, maar zoals de dichter zegt: ‘In de jongste borst ligt een steen.’ Er is in de vleselijke geest van een zuigeling vijandschap tegen God. Het is niet ontwikkeld, maar het ligt er.
Sommigen zeggen dat kinderen zonde leren door imitatie. Maar nee, neem een kind mee, plaats het onder de meest vrome invloeden, laat de lucht die het inademt gezuiverd worden door vroomheid, laat het voortdurend drinken van de druppels heiligheid, laat het niets anders horen dan de stem van gebed en lofprijzing, laat zijn oren altijd gestemd worden door noten van heilig gezang, en dat kind kan, ondanks dat, toch een van de grofste overtreders worden.
En hoewel het ogenschijnlijk op de weg naar de hemel is geplaatst, zal het, als het niet door goddelijke genade wordt geleid, naar beneden naar de afgrond marcheren. O, hoe waar is het dat sommigen die de beste ouders hebben gehad, de slechtste zonen zijn geweest, dat velen die zijn opgevoed onder de meest heilige omstandigheden, te midden van de meest gunstige scènes van vroomheid, toch losbandig en baldadig zijn geworden!
Dus het is niet door imitatie, maar het is van nature dat het kind slecht is. Geef me toe dat het kind vleselijk is en mijn tekst zegt: ‘De vleselijke geest is vijandschap tegen God.’ Ik heb gehoord dat de jonge krokodil, wanneer hij uit zijn schulp wordt gehaald, zich in een oogwenk in een aanvalshouding zet en zijn bek opent alsof hij onderwezen en getraind is. We weten dat jonge leeuwen, als ze getemd en gedomesticeerd zijn, nog steeds de wilde aard van hun soortgenoten uit het bos hebben en als ze de vrijheid zouden krijgen, net zo woest zouden jagen als anderen.
Zo is het ook met het kind. Je kunt hem vastbinden met het groene lint van de opvoeding, je kunt met hem doen wat je wilt, maar omdat je zijn hart niet kunt veranderen, zal die vleselijke geest nog steeds in vijandschap tegen God zijn. En niettegenstaande verstand, talent en alles wat je aan de laars kunt lappen, zal het dezelfde zondige huidskleur hebben als elk ander kind, zo niet even kwaadaardig, want: ‘De vleselijke geest is vijandschap tegen God.’
En als dit voor kinderen geldt, dan geldt het evenzeer voor elke klasse mannen. Er zijn mensen die in deze wereld geboren worden als meester geesten, die er rondlopen als reuzen, gehuld in mantels van licht en glorie. Ik heb het over de dichters, mannen die als kolossen overeind staan, machtiger dan wij, schijnbaar afkomstig uit hemelse sferen.
Er zijn anderen met een scherp verstand, die door de mysteries van de

wetenschap te onderzoeken, dingen ontdekken die vanaf de schepping van de wereld verborgen zijn gebleven. Mannen van scherp onderzoek en machtig verstand, en toch kan van elk van hen - dichter, filosoof, metafysicus en grote ontdekker - gezegd worden: 'De vleselijke geest is vijandschap tegen God.'

Je kunt hem opleiden, je kunt zijn intellect bijna engelachtig maken, je kunt zijn ziel versterken totdat hij wat voor ons raadsels zijn in een oogwenk met zijn vingers kan ontrafelen. U kunt hem zo machtig maken dat hij de ijzeren geheimen van de eeuwige heuvels kan grijpen en ze tot atomen kan vermalen in zijn vuist. Je kunt hem een oog geven dat zo scherp is dat hij de diepe geheimen van rotsen en bergen kan doorgronden. Je kunt er een ziel aan toevoegen die zo krachtig is dat hij de reuzensfinx kan verslaan die eeuwenlang de machtigste geleerden in beroering bracht. Maar wanneer je dit allemaal gedaan hebt, zal zijn verstand nog steeds verdorven zijn en zijn vleselijke hart nog steeds in strijd met God.

Ja, meer nog, u zult hem naar het gebedshuis brengen. U zult hem voortdurend laten zitten onder de helderste prediking van het Woord, waar hij de leerstellingen van genade in al hun zuiverheid zal horen, bijgestaan door een heilige bescherming. Maar als die heilige bescherming niet op hem rust, zal alles tevergeefs zijn. Hij zal zeer regelmatig aanwezig zijn, maar net als de vrome deur van de kapel die in en uit draait, zal hij nog steeds dezelfde zijn, met een uitwendige oppervlakkige godsdienst en zijn vleselijke geest zal nog steeds in vijandschap tegen God zijn.

Nu, dit is niet mijn bewering, het is de verklaring van Gods Woord en je moet het verlaten, als je het niet gelooft. Maar maak geen ruzie met mij, het is de boodschap van mijn Meester en het geldt voor ieder van jullie - mannen, vrouwen en kinderen, en ook voor mijzelf - dat als we niet zijn wedergeboren en bekeerd, als we geen verandering van hart hebben ervaren, onze vleselijke geest nog steeds in vijandschap is tegen God.

Nogmaals, let op de universaliteit hiervan in *alle tijden.* De vleselijke denkgeest is altijd vijandig tegenover God. 'O,' zeggen sommigen, 'het kan waar zijn dat we soms tegen God zijn, maar dat zijn we zeker niet altijd.' 'Er zijn momenten,' zegt iemand, 'dat ik me opstandig voel. Soms brengen mijn hartstochten me op een dwaalspoor, maar er zijn zeker andere gunstige seizoenen waarin ik echt vriendelijk ben voor God en ware toewijding toon. Ik heb (vervolgt de tegenstander) op de bergtop gestaan, totdat mijn hele ziel in vuur en vlam stond met het tafereel beneden, en mijn lippen het loflied hebben uitgesproken:

'Dit zijn Uw glorieuze werken, ouder van het goede,
Almachtig, van U dit universele kader,
zo wonderlijk mooi:
Gijzelf hoe wonderlijk dan!'

Ja, maar let op, wat de ene dag waar is, is de andere dag niet onwaar: 'De vleselijke geest is vijandschap tegen God', altijd. De wolf kan slapen, maar het blijft een wolf. De slang met zijn azuurblauwe tinten kan sluimeren tussen de bloemen en het kind kan zijn slijmerige rug strelen, maar het is nog steeds een slang. Hij verandert niet van aard, hoewel hij sluimert.
De zee is het huis van de stormen, zelfs als ze glazig is als een meer. De donder is nog steeds de machtige rollende donder, wanneer hij zo hoog is dat we hem niet horen. En het hart, wanneer we zijn euvels niet waarnemen, wanneer het zijn lava niet uitspuwt en de hete stenen van zijn verderf niet naar buiten zendt, is nog steeds dezelfde vreselijke vulkaan. Te allen tijde, te allen tijde, op elk moment (ik spreek dit zoals God het spreekt), als je vleselijk bent, ben je ieder voor zich vijandig tegenover God.
Nog een gedachte over de universaliteit van deze uitspraak. *De hele geest* is vijandschap tegen God. De tekst zegt: 'De vleselijke geest is vijandschap tegen God,' dat wil zeggen, de hele mens, elk deel van hem - elke kracht, elke passie. Het is een vraag die vaak gesteld wordt: 'Welk deel van de mens werd verwond door de val?'
Sommigen denken dat de val alleen gevoeld werd door de affecties en dat het intellect onaangetast was. Dit argumenteren zij uit de wijsheid van de mens en de machtige ontdekkingen die hij heeft gedaan, zoals de wet van de zwaartekracht, de stoommachine en de wetenschappen. Nu beschouw ik deze dingen als een zeer middelmatig vertoon van wijsheid, vergeleken met wat er in de komende honderd jaar gaat komen, en zeer klein vergeleken met wat had kunnen zijn, als het intellect van de mens in zijn ongerepte staat was gebleven.
Ik geloof dat de val de mens volledig heeft verpletterd. Hoewel, toen het als een lawine over de machtige tempel van de menselijke natuur rolde, sommige schachten nog onvernield waren gebleven, en te midden van de ruïnes vind je hier en daar een fluit, een voetstuk, een kroonlijst, een kolom die niet helemaal gebroken is, toch viel het hele bouwwerk, en zijn meest glorieuze overblijfselen zijn gevallen, geëgaliseerd in het stof. De hele mensheid is ontsierd.

Kijk naar *ons geheugen*, is het niet waar dat het geheugen gevallen is? Ik kan me slechte dingen veel beter herinneren dan dingen die naar vroomheid ruiken. Ik hoor een schunnig lied, dezelfde muziek van de hel zal in mijn oor klinken als grijze haren op mijn hoofd staan. Ik hoor een toon van heilige lof, helaas, het is vergeten! Want het geheugen grijpt met ijzeren hand de slechte dingen, maar het goede houdt ze met zwakke vingers vast. Ze laat het glorieuze hout uit het woud van Libanon de stroom van vergetelheid afzwemmen, maar ze houdt al het vuil tegen dat uit de smerige stad Sodom drijft. Ze zal het kwade behouden, ze zal het goede verliezen. De herinnering is gevallen.
Dat geldt ook voor de *genegenheid.* We houden meer van al het aardse dan zou moeten. We richten ons hart al snel op een schepsel, maar zelden op de Schepper. En als het hart aan Jezus is gegeven, is het geneigd om af te dwalen. Kijk ook naar de *verbeelding*. O, hoe kan de verbeelding zich verheugen als het lichaam in een zieke toestand is. Geef de mens iets dat hem bijna bedwelmt, bedwelm hem met opium en zijn verbeelding zal dansen van vreugde! Als een vogel die niet gekooid is, zal hij met meer dan arendsvleugels opstijgen! Hij ziet dingen waarvan hij zelfs in de schaduw van de nacht niet had gedroomd.
Waarom werkte zijn verbeelding niet toen zijn lichaam in een normale staat was - toen het gezond was? Simpelweg omdat het verdorven is en totdat hij een smerig element is binnengetreden - totdat het lichaam begint te trillen van een soort roes - kan de fantasie haar carnaval niet houden.
We hebben prachtige voorbeelden van wat mensen kunnen schrijven als ze onder de vervloekte invloed van vurige geesten staan. Omdat de geest zo verdorven is, houdt hij van iets dat het lichaam in een abnormale toestand brengt. En hier hebben we het bewijs dat de verbeelding zelf op een dwaalspoor is geraakt.
Zo ook met het *oordeel: ik* zou kunnen bewijzen hoe slecht het beslist. Zo zou ik het *geweten kunnen* beschuldigen en vertellen hoe blind het is en hoe het knipoogt naar de grootste dwaasheden. Ik zou al onze krachten de revue kunnen laten passeren en op ieders voorhoofd schrijven: 'Verrader tegen de hemel! Verrader tegen God!' De hele 'vleselijke geest is vijandschap tegen God'.
Nu, mijn toehoorders, 'de Bijbel alleen is de religie van de protestanten,' maar als ik een bepaald boek vind dat door onze episcopaalse broeders zeer wordt vereerd en dat helemaal aan mijn kant staat, voel ik altijd

het grootste genoegen om daaruit te citeren. Weet je dat ik een van de beste kerkleden ter wereld ben, de allerbeste, als je me beoordeelt aan de hand van de Artikelen en de allerslechtste als je me op een andere manier meet? Meet mij af aan de Artikelen van de Kerk van Engeland en ik zal voor niemand onder de blauwe hemel onderdoen in het prediken van het Evangelie dat erin staat. Want als er een uitstekende belichaming van het Evangelie is, dan is die te vinden in de Artikelen van de Kerk van Engeland.

Ik zal je laten zien dat je geen vreemde doctrine hebt gehoord. Hier is het 9th Artikel over de erfzonde. 'De erfzonde staat niet in de navolging van Adam (zoals de Pelagianen ijdel praten), maar het is de fout en verdorvenheid van de natuur van ieder mens, die van nature voortkomt uit het nageslacht van Adam. Waardoor de mens zeer ver verwijderd is van de oorspronkelijke gerechtigheid en van nature geneigd is tot het kwade, zodat het vlees altijd begeert in strijd met de geest. En daarom verdient het in ieder mens die in deze wereld geboren wordt Gods toorn en verdoemenis. En deze besmetting van de natuur blijft, ja, in hen die wedergeboren zijn, waardoor de begeerte van het vlees, in het Grieks *phronema sarkos* genoemd, wat sommigen uitleggen als wijsheid, sommigen als zinnelijkheid, sommigen als genegenheid, sommigen als begeerte van het vlees, niet onderworpen is aan de wet van God. En hoewel er geen veroordeling is voor hen die geloven en gedoopt zijn, toch belijdt de apostel dat hartstocht en begeerte van zichzelf de aard van zonde hebben.' Ik wil niets meer. Zal iemand die in het Gebedenboek gelooft afwijken van de doctrine dat 'de vleselijke geest vijandschap is tegen God'?

III. Ik heb gezegd dat ik in de derde plaats zou proberen de grote ENORMITEIT VAN DEZE SCHULD aan te tonen.

Ik vrees, mijn broeders, dat we heel vaak niet zozeer aan de schuld als wel aan de ellende denken als we onze toestand in ogenschouw nemen. Ik heb soms preken gelezen over de neiging van de zondaar tot het kwade, waarin het zeer krachtig bewezen werd, en zeker de trots van de menselijke natuur is goed verstomd en laag gebracht, maar één ding valt me altijd op, als het weggelaten wordt, als zijnde een zeer grote nalatigheid, namelijk - de leer dat de mens *schuldig* is in al deze dingen. Als zijn hart tegen God is, moeten we hem vertellen dat het zijn zonde is. En als hij zich niet kan bekeren, moeten we hem laten zien dat zonde de enige oorzaak is van zijn onbekwaamheid - dat al zijn vervreemding van God

zonde is - dat zolang hij zich van God afhoudt, het zonde is.
Ik vrees dat velen van ons hier moeten toegeven dat we de zonde ervan niet op ons geweten hebben. Ja, zeggen we, we hebben veel verdorvenheden. Oh! ja. Maar we gaan heel tevreden zitten. Mijn broeders, dat zouden we niet moeten doen. Het hebben van die verdorvenheden is onze misdaad, die moet worden beleden als een enorm kwaad. En als ik, als bedienaar van het Evangelie, de zonde van de zaak niet benadruk, dan heb ik gemist wat het eigenlijke virus ervan is. Ik heb de essentie weggelaten, als ik niet heb laten zien dat het een misdaad is.
Nu, 'De vleselijke geest is vijandschap tegen God.' Wat een zonde is dat! Dit verschijnt op twee manieren. Denk na over de relatie waarin we tot God staan en bedenk dan wat God is. En nadat ik over deze twee dingen gesproken heb, hoop ik dat je inderdaad zult zien dat het een zonde is om in vijandschap met God te staan. *Wat is God voor ons*? Hij is de Schepper van de hemelen en de aarde. Hij draagt de pilaren van het universum, Zijn adem parfumeert de bloemen, Zijn potlood schildert ze. Hij is de auteur van deze prachtige schepping. 'Wij zijn de schapen van zijn weide; Hij heeft ons gemaakt en niet wijzelf.' Hij staat tegenover ons in de relatie van een Maker en Schepper, en vanuit dat feit claimt Hij onze Koning te zijn. Hij is onze wetgever, onze wettenmaker.
En dan, om onze misdaad nog erger en erger te maken, is Hij de heerser van de voorzienigheid. Want Hij is het die ons van dag tot dag onderhoudt. Hij voorziet in onze behoeften. Hij houdt de adem in onze neusgaten. Hij laat het bloed zijn weg door de aderen vervolgen. Hij houdt ons in leven en behoedt ons voor de dood. Hij staat voor ons, onze Schepper, onze Koning, onze Onderhouder, onze Weldoener.
En ik vraag: is het geen zonde van enorme omvang - is het geen hoogverraad tegen de Keizer van de hemel - is het geen vreselijke zonde, waarvan we de diepte met de lijn van ons hele oordeel niet kunnen doorgronden - dat wij, Zijn schepselen, die van Hem afhankelijk zijn, in vijandschap met God staan?
Maar de misdaad is misschien nog erger als we bedenken *wat God is.* Laat me je persoonlijk aanspreken in een vragende stijl, want dit heeft gewicht. Zondaar! Waarom ben je in vijandschap met God? God is de God van liefde. Hij is vriendelijk voor Zijn schepselen. Hij beschouwt jou met Zijn liefde van welwillendheid. Deze dag heeft Zijn zon op jou geschenen. Deze dag heb je voedsel en kleding gehad, en je bent hier in gezondheid en kracht gekomen. Haat je God omdat Hij van je houdt? Is

dat de reden? Bedenk eens hoeveel barmhartigheden jullie al je hele leven door Zijn handen ontvangen hebben! Jullie zijn geboren met een lichaam dat niet misvormd is, jullie zijn redelijk gezond geweest. Jullie zijn vele malen genezen van ziekte. Toen je voor de poorten van de dood lag, heeft Zijn arm je ziel van de laatste stap naar de ondergang afgehouden. Haat je God voor dit alles? Haat je Hem omdat Hij je leven spaarde door Zijn tedere genade?

Zie Zijn goedheid die Hij voor je heeft uitgespreid! Hij had je naar de hel kunnen sturen, maar je bent hier. Haat je God omdat Hij je gespaard heeft? Oh, waarom ben je in vijandschap met Hem? Mijn medeschepsel, weet je niet dat God Zijn Zoon uit Zijn schoot zond, Hem aan de boom hing en Hem daar liet sterven voor de zondaars, de rechtvaardige voor de onrechtvaardige? En haat je God daarom?

Oh, zondaar, is dit de oorzaak van je vijandschap? Ben je zo vervreemd dat je vijandschap voor liefde opgeeft? En wanneer Hij je omringt met gunsten, je omgordt met barmhartigheden, je omringt met liefdevolle vriendelijkheid, haat je Hem dan hiervoor? Hij zou kunnen zeggen zoals Jezus tegen de Joden: ‘Om welke van deze werken stenigt gij Mij?’ Om welke van deze werken haat jij God?

Als een aardse weldoener je te eten gaf, zou je hem dan haten? Als hij je zou kleden, zou je hem dan in zijn gezicht uitschelden? Gaf hij je talenten, zou je die dan tegen hem gebruiken? Oh, spreek! Zou je het ijzer smeden en de dolk in het hart van je beste vriend steken? Haat je je moeder die je op haar knie verzorgde? Vervloek je je vader die zo wijs over je waakte? Neen, zegt u, wij hebben enige dankbaarheid jegens aardse verwanten.

Waar is jullie hart dan? Waar zijn jullie harten dat jullie God nog steeds kunnen verachten en in vijandschap met Hem kunnen zijn? Oh! duivelse misdaad! Satanische grootheid! Ongerechtigheid die met geen pen te beschrijven is! Om het allerliefste te haten - om het wezenlijk goede te verachten - om het voortdurend barmhartige te verafschuwen - om het altijd weldadige te verachten - om het vriendelijke, het genadige te minachten - bovenal om de God te haten die Zijn Zoon zond om voor de mens te sterven! Ah! In die gedachte, ‘De vleselijke geest is vijandschap tegen God’, zit iets dat ons kan doen beven, want het is een verschrikkelijke zonde om in vijandschap met God te leven. Ik zou willen dat ik krachtiger kon spreken, maar alleen mijn Meester kan je doordringen van het enorme kwaad van deze afschuwelijke staat van het hart.

IV. Maar er zijn één of twee leerstellingen die we hieruit zullen proberen af te leiden. Staat de vleselijke geest 'in vijandschap tegen God?' Dan kan verlossing niet door verdienste zijn, het moet door genade zijn.
Als we in vijandschap met God leven, welke verdienste kunnen we dan hebben? Hoe kunnen we iets verdienen van het wezen dat we haten? Zelfs als we net zo rein waren als Adam, konden we geen verdienste hebben, want ik denk niet dat Adam enige verdienste had voor zijn Schepper. Toen hij alle wetten van zijn Meester had nageleefd, was hij slechts een onrendabele dienstknecht. Hij had niet meer gedaan dan hij had moeten doen. Hij had geen overschot, geen balans.
Maar omdat we vijanden zijn geworden, hoeveel minder kunnen we hopen gered te worden door werken! Oh, nee, de hele Bijbel vertelt ons, van begin tot eind, dat redding niet is door de werken van de wet, maar door de daden van genade. Maarten Luther verklaarde dat hij voortdurend rechtvaardiging door geloof alleen predikte, 'omdat,' zei hij, 'de mensen het zouden vergeten, zodat ik bijna verplicht was om mijn Bijbel tegen hun hoofd te slaan, om het in hun harten te sturen.'
Het is dus waar dat we voortdurend vergeten dat verlossing door genade alleen is. We willen altijd een stukje van onze eigen deugd inbrengen. We willen iets doen. Ik herinner me een gezegde van de oude Matthew Wilkes: 'Gered door je werken! Je kunt net zo goed proberen om in een papieren boot naar Amerika te gaan!'
Gered door je werken! Dat is onmogelijk! Oh nee. De arme legalist is als een blind paard dat rond en rond de molen gaat, of als de gevangene die de loopband opgaat en zichzelf niet hoger vindt na alles wat hij gedaan heeft. Hij heeft geen rotsvast vertrouwen, geen vaste grond om op te rusten. Hij heeft niet genoeg gedaan - nooit genoeg.' Het geweten zegt altijd: 'Dit is geen perfectie. Het had beter moeten zijn.' Verlossing voor vijanden moet door een gezant zijn - door een verzoening - ja, door Christus.
Een andere doctrine die we hieruit afleiden is *de noodzaak van een volledige verandering van onze natuur.* Het is waar dat we door onze geboorte in vijandschap met God staan. Hoe noodzakelijk is het dan dat onze natuur veranderd wordt! Er zijn maar weinig mensen die dit oprecht geloven. Ze denken dat als ze 'Heere, ontferm U over mij' roepen als ze stervende zijn, ze direct naar de hemel zullen gaan.
Laat me even een onmogelijk geval veronderstellen. Stel je voor dat een man de hemel binnengaat zonder van hart te veranderen. Hij komt binnen de poorten. Hij hoort een gezang. Hij begint! Het is een lofzang op

zijn *vijand.* Hij ziet een troon en daarop zit iemand die glorieus is, maar het is zijn *vijand.* Hij loopt door straten van goud, maar die straten zijn van zijn *vijand.* Hij ziet horden engelen, maar die horden zijn de dienaren van zijn *vijand.* Hij is in *het* huis *van* zijn *vijand*, want hij is in *vijandschap* met God.

Hij kon niet meedoen met het lied, want hij kende de melodie niet. Daar zou hij staan, stil, onbeweeglijk, totdat Christus zou zeggen, met een stem luider dan tienduizend donderslagen: 'Wat doe je hier? Vijanden bij een huwelijksbanket? Vijanden in het huis van de kinderen? Vijanden in de hemel? Ga weg! Ga weg, jullie vervloekten, naar het eeuwige vuur in de hel!'

O, heren, als de onherboren mens de hemel zou kunnen binnengaan, noem ik nogmaals de vaak herhaalde uitspraak van Whitefield, dat hij in de hemel zo ongelukkig zou zijn dat hij God zou vragen hem naar de hel te laten rennen om te schuilen. Er moet een verandering zijn, als je de toekomstige staat beschouwt, want hoe kunnen vijanden van God ooit plaatsnemen aan de maaltijd van het Lam?

En om af te sluiten wil ik je eraan herinneren - het staat tenslotte in de tekst - dat *deze verandering moet worden bewerkstelligd door een kracht die je eigen kracht te boven gaat.* Een vijand kan misschien een vriend van zichzelf maken, maar *vijandschap* kan dat niet. Als het slechts een bijkomstigheid van zijn aard is om een vijand te zijn, dan kan hij zichzelf in een vriend veranderen, maar als het de essentie van zijn bestaan is om vijandschap te zijn, werkelijke vijandschap, dan kan vijandschap zichzelf niet veranderen. Nee, er moet iets meer gebeuren dan wij kunnen bereiken.

Dit is precies wat we in deze tijd vergeten. We moeten meer prediking van de Heilige Geest hebben als we meer bekeringswerk willen hebben. Ik zeg u, heren, al verandert u uzelf en maakt u uzelf beter, en beter, en beter, duizend keer, u zult nooit goed genoeg zijn voor de hemel, totdat Gods Geest Zijn hand op u heeft gelegd, totdat Hij het hart heeft vernieuwd, totdat Hij de ziel heeft gezuiverd, totdat Hij de hele geest heeft veranderd en de mens nieuw heeft gemaakt, dan kan er geen sprake zijn van het binnengaan van de hemel. Hoe ernstig moet een ieder dan staan en denken. Hier ben ik, een schepsel van een dag, een sterveling geboren om te sterven, maar toch een onsterfelijke! Op dit moment ben ik in vijandschap met God. Wat zal ik doen? Is het niet mijn plicht, en ook mijn geluk, om te vragen of er een manier is om met God verzoend te worden? O vermoeide slaven van de zonde, zijn jullie wegen niet de paden van

dwaasheid? Is het wijsheid, o mijn medeschepselen, is het wijs om je Schepper te haten? Is het wijsheid om tegenover Hem te staan? Is het verstandig om de rijkdom van Zijn genade te verachten? Als het wijsheid is, dan is het de wijsheid van de hel. Als het wijsheid is, dan is het een wijsheid die dwaasheid is bij God.

Oh, moge God je toestaan dat je je met volle overtuiging tot Jezus keert! Hij is de ambassadeur. Hij is het die vrede kan stichten door Zijn bloed. En hoewel je hier als vijand binnenkwam, is het mogelijk dat je toch als vriend door die deur naar buiten gaat, als je maar naar Jezus Christus kijkt, de koperen slang die werd opgeheven.

En nu zijn sommigen van jullie misschien door de Heilige Geest overtuigd van zonde. Ik zal u nu de weg van verlossing verkondigen. 'Zoals Mozes de slang in de woestijn heeft opgeheven, zo moet ook de Zoon des mensen worden opgeheven, opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.' Zie, o bevende boeteling, het middel van je verlossing. Richt je betraande oog op die berg van Golgotha! Zie het slachtoffer van gerechtigheid - het verzoeningsoffer voor jouw overtreding. Zie de Heiland in Zijn lijdensweg, met stromen van bloed die jouw ziel kopen, en met de hevigste lijdensweg jouw straf verdragend. Hij stierf voor *jou*, als je nu je schuld belijdt. O kom, jij veroordeelde, zelfveroordelde, en wend je blik deze kant op, want één blik zal redden. Zondaar, je bent gebeten. Kijk! Het is niets anders dan 'Kijk!' Het is gewoon, 'Kijk!' Als je alleen maar naar Jezus kunt kijken, ben je veilig. Hoor de stem van de Verlosser, 'Kijk naar Mij en wordt gered.' Kijk! Kijk! Kijk! O schuldige zielen.

'Vertrouw op Hem, vertouw volledig,
laat geen ander vertrouwen binnendringen;
Niemand anders dan Jezus
Kan hulpeloze zondaars goed doen.

Moge mijn gezegende Meester je helpen om tot Hem te komen en je tot Zijn Zoon te trekken, omwille van Jezus. Amen en Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C. H. Spurgeon Collection.